

MICHEL BENOÎT

DANSUL RĂULUI

UN THRILLER SURPRINZĂTOR ȘI INCITANT

MICHEL BENOÎT

DANSUL RĂULUI

Original: *La danse du mal* (2017)

Traducere din limba franceză:
ELENA ARHIRE prin GRAAL SOFT

virtual-project.eu

— 2018 —

*În
aminti
rea
femeil
or și
a
bărba
ților
umiliț
i,
tort
urați,
masac
rați
în
numel
e unui
Dumn
ezeu.*

Copilul întinse brațul în față, deschise palma ca să se apere de lumină și clipi: soarele răsărea în spatele liniei munților; peste o oră nu se va mai distinge de cerul topit. Deșertul sirian va fi așa un cuptor, că va fi nevoit să se refugieze la răcoarea casei.

O oră, pentru plimbarea scurtă permisă în ziua de sabat.

Ieși din sat și se opri deodată. Acolo, deasupra mormanului de gunoi, un șir de vulturi desena cercuri înainte să își ia avânt. Niciodată nu se aruncau hoituri atât de aproape de locuințe, aici, sătenii respectau cu strictețe regulile purității mai mult ca oriunde altundeva în Siria. Copilul alergă strigând spre vulturi: cu bătaii ample din aripi, păsările își luară zborul.

Ajuns lângă grămada de moloz adunat acolo dintotdeauna, se opri. Ceva se afla în vârf, o formă alungită peste veșminte mânjite de pete întunecate. Urcă pe grămada de gunoi: două picioare goale erau întinse spre el, în prelungirea unui corp omenesc mutilat, spintecat în două pe lung.

Copilul se îndepărtă spre dreapta ca să scape de acele picioare însângerate care păreau să arate spre el. Paralizat de oroare, observă brațele leșului, desfăcute larg. În podul palmei stângi, întoarsă spre cer, zări un cilindru mic strălucitor. Se aplecă să îl ia și văzu chipul, un oval roșiatic, diform și lucios, din care apăreau doar doi ochi bulbucăți ce priveau cerul fix. I se tăie respirația, își mușcă pumnul ca să nu urle, se întoarse cu spatele și coborî panta împleticindu-se.

Cu răsuflarea întretăiată, ținând ridicată *jellaba*^[1] cu ambele mâini, alergă, alergă.

În cele din urmă, inspiră o gură de aer, se opri fără să se întoarcă și scoase un strigăt apăsător:

— *Amma, amma!* Mama, mama!

Când ajunse la primele case din sat, în deșertul redevenit tăcut, vulturii își reluară rondul și se așezară pe silueta plină de sânge.

Cu ciocul încovoiat, unul dintre ei atacă mâna stângă a leșului.

I

AL DOISPREZECELEA PERGAMENT

*„Oamenii s-au împărțit în două de la o
epocă la alta, fiecare este împărțit în două,
după faptele sale. Și Dumnezeu a lăsat o
ură veșnică între cele două părți.”*

Manuscris esenian, Regula Comunității

— Oprește-te, Marwan!

Apucându-și prietenul de braț, îl trase în spatele unui stâlp care ieșea din zid. Cu un şuierat, ușa automată se închise în urma lor. Marwan exclamă:

— Dar... profesore, ce...?

— Privește.

Cu decorul lui învechit și picturile decolorate, holul aeroportului din Sana'a era traversat de o mulțime de indivizi cu *keffiyeh*⁽²⁾-uri în carouri roșu cu alb care veneau și plecau, incredibil de tăcuți.

— Acolo!

În picioare, de fiecare parte a ghișeelor pentru îmbarcare, bărbați în costume sumbre și cu ochelari negri le făceau semn occidentalilor care se prezentau la îmbarcare să își deschidă valizele și să se lase controlați corporal.

— Dacă mă controlează, murmură profesorul, sunt pierdut!

Se lipi de perete, cu răsuflarea întretăiată. Fotografiile din aparatul lui nu erau un lucru grav, putea oricând să le spună că aveau legătură cu profesia lui de arheolog. Dar pergamentul! Să scoată ilegal din Yemen o asemenea comoară însemna arestarea, închisoarea, poate chiar pedeapsa cu moartea.

Cu privirea pierdută, traversă holul. Câteva femei cu voal, pasageri care se grăbeau spre ghișee, un bătrân aplecat spre podea care dădea cu mopul la vreo zece metri de ei: nimeni nu îi privea. Își băgă mâna rapid în buzunarul interior al vestei și scoase un obiect cilindric înfășurat cu grijă în hârtie de împachetat, îl strecură pe lângă corp și îl trecu în mâna lui Marwan, care înțelese și îl îndesă iute în geantă. Își apropiară capetele.

— Este poliția politică, spuse profesorul, suspectează ceva! Pleacă de aici fără să te faci

remarcat. Eu am ieșit deja din calcul, tu trebuie să scoți pergamentul din Yemen.

— Eu, să scot pergamentul? Ca să mă duc unde?

— Întoarce-te la ai tăi, în Siria. Călătorește pe uscat, ia doar transportul în comun. Cu fața ta, *keffiyeh*-ul și pașaportul sirian, n-o să atragi atenția nimănui.

— Și, dacă ajung acolo teafăr, ce trebuie să fac cu pergamentul?

Profesorul șovăi o clipă, apoi își întoarse privirea spre Marwan.

— Du-te la mănăstirea Mar Moussa, în deșertul dintre Damasc și Homs. Părintele Dall'Oglio o să-și dea seama imediat de importanța documentului, am toată nădejdea. Du-te, prietene, dă-i-l lui și fii atent, cunoști toate lucrurile care sunt în joc. De acum înainte, toate speranțele noastre sunt în tine.

— Și dumneata, profesore?

— Nu-ți face griji. Nu mă vor pe mine, vor ceea ce tocmai ai strecurat tu în geantă.

Marwan încuviință din cap, strânse pe nevăzute mâna tovarășului său, ocoli stâlpul și se îndepărtă cu un aer calm spre ieșire. La trecerea lui, bătrânul ridică ochii de la mop și îl privi pe furiș.

Când silueta lui Marwan dispăru după geamurile din sticlă, profesorul scoase un oftat de ușurare și se îndreptă în direcția opusă, spre ghișeul Air Arabia. Nu era nimeni înaintea lui, prezentă pașaportul și biletul însoțitoare de zbor, care îi zâmbi.

— Bine ați venit la bord, profesore Erwin.

La auzul acelor cuvinte, doi bărbați cu ochelari negri se desprinsesă de perete dintr-o singură mișcare și îl încadrară.

— Domnule, vă rugăm să ne însoțiți.

— De ce? Aveți aici documentele mele, sunt perfect în ordine!

— Un simplu control de rutină, avem rugămintea să vă luați valiza și să ne urmați. Fără

să opuneți rezistență, vă rugăm!

Încolțindu-l, ocoliră ghișeul și îl făcură să intre într-o încăpere fără ferestre care dădea direct în hol. Așezat în spatele unui birou din metal, un bărbat în civil, cu o bărbie voluminoasă și ras în cap, răsfoia niște documente. Fără să ridice privirea, făcu un gest cu mâna dreaptă.

— Te așteptam, profesore. Pune valiza jos, o să mă ocup eu de dumneata.

Roma era scăldată în dulceața senzuală a unei seri de aprilie. Cu capul plecat, ochii închiși, chipul parcă aspirat spre interior, sufletul lui părea să se amestece cu notele scoase de flaut. În întunericul ce se lăsa, marele amfiteatru de la universitatea pontificală Sant'Anselmo era plin. Pentru a-l asculta, veniseră toți elevii de la colegiile de rit catolic oriental din Roma: deși benedictin, nu era oare un pic de-al lor?

De la înălțimea amfiteatrului, acolo unde se așezase, Nil îl asculta fermecat. El îl rugase să interpreteze în seara aceea *Syrinx*, de Debussy. „Cum poate un american să interpreteze atât de bine o melodie atât de franțuzească?”

Amândoi fuseseră trimiși pe lângă Vatican ca să își obțină licența în teologie, fratele Nil – de la abația lui din Val-de-Loire, iar fratele Anselm – de la cea din New Jersey. Situată în plin centru al orașului, la câteva zeci de kilometri de New York, abația Newark avea o reputație proastă în rândul benedictinilor francezi: „Gândiți-vă numai, primesc refugiați!” În ciuda aceluia detaliu, pe parcursul școlarizării lor, americanul cu alură aristocratică și francezul cu siluetă ștearsă deveniseră foarte apropiați.

La ieșirea de la concert, Nil se apropie de Anselm, înconjurat în mănăstire de un grup de studenți catolici, niște greci volubili. Tânărul, mai înalt cu un cap decât orientalii, îi făcu semn.

— Și, *Frenchie*, ți-a plăcut?

— Ai făcut progrese! Te las cu admiratorii tăi, ne vedem mâine?

Nil urcă agale scările mari din marmură care dădeau spre un coridor lung și întunecat, apoi intră în camera lui. Șovăi o clipă, apoi traversă încăperea fără să aprindă lumina. Deschise fereastra, se sprijini de pervaz, închise ochii și

inspiră prelung. Dinspre mănăstirea redevenită tăcută, un parfum delicat de portocali se ridica spre el, amestecat cu cel de paste.

Parfumul Romei! Ca în fiecare seară, la căderea nopții, un cântec începu să îi răsună în minte: *Hello darkness my old friend...* Îi amintea de tenebrele celeilalte vieți și de plecarea pe furiș din casa familiei.

Casa scării era întunecată și totuși nici nu oprise alarma, nici nu chemase liftul. Cu valiza ușoară în mână, coborâse scările una câte una, fără să facă vreun zgomot, ca un hoț care fugea. Și chiar despre o fugă era vorba: în ajun, tatăl lui nu își ascunsese mânia.

— Nu mai ești unul de-al nostru. Când te-ai dus să te refugiezi într-o mănăstire, ai ales să fugi din lumea noastră. Pleacă, nu te mai cunosc! Când mă gândesc la ce studii ai făcut, la viitorul pe care ți l-am pregătit, ce risipă!

Risipa pentru Nil era tocmai viața aceea care se scurgea în ipocrizia unui conformism social tulbure pe care nu îl mai suporta. Pentru a scăpa de el, colecționase diplome și petrecuse. Hora fetelor! Ambițioasele, timidele, însetatele, căutătoarele, nesătulele defilaseră ca o vâltoare, cu chipurile cufundate în aceeași căutare a plăcerii. Întâlniri, îmbrățișări urmate de osteneală. Dorința, niciodată satisfăcută. „Dragostea... există în afara literaturii?” se întreba el. Cuprins deodată de un imens dezgust, hotărâse să fugă din acel univers lipsit de suflet, cu orizonturi închise, ca să caute altceva, neprevăzutul unui ideal.

„Dumnezeu, de ce nu?” Dumnezeuul amintirilor lui din copilărie despre care nu știa nimic, mister care începea să îl atragă asemenea unei noi provocări de trecut după cele din universitate. Un alt tată, care sălășluia în ceruri.

Unde să îl cunoască mai bine pe Dumnezeu dacă nu într-o mănăstire? Într-o bună zi, bătuse la ușa

unei abații, își adusese valiza și îmbrăcase veșmântul monahal.

Dar ceea ce învățase era respectarea practicilor, miile de detalii medievale cărora trebuia să te supui ca să fii un bun călugăr. Nil își imaginase că era o trecere obligatorie, la capătul căreia Dumnezeu avea să se dezvăluie, și se apucase conștiincios să devină merovingian: era un alt conformism, dar măcar acesta *trebuia* să ducă la iubire. „Castitatea, erau învățați la abate, înseamnă să nu iubești pe nimeni pentru ca să îl iubești doar pe Dumnezeu.” La început, abstenența părușe ușoară: concentrat pe scopul lui, își pronunțase cu toată sinceritatea jurământul de castitate veșnică.

Anotimpurile trecuseră peste el fără să lase vreo urmă. Singura care se schimba era culoarea fluviului prietenos și protector, care se zărea în depărtare, după perdeaua de arbori. Încetul cu încetul, în locul plenitudinii așteptate, începu să fie invadat de un sentiment întunecat de gol. Își dăduse seama că scăpa frâiele din mâini când niște gânduri năvăliseră înăuntrul lui, se insinuasera în el, îl copleșiseră pe de-a-ntregul. Înnebunită, memoria îi reprezenta, cu o realitate aproape tactilă, senzații pe care le refulase și le crezuse uitate, amintiri de piele satinată, de buze înflăcărâte, de adâncimi moi care îl asaltau în valuri succesive și ucigătoare. Nepotolită, dorința renăștea ca o plantă otrăvitoare.

Noaptea, mai ales, deveniseră anotimpuri petrecute în iad. Devastatoare, imaginile îi invadau visele într-un amestec de excitare și rușine. Când se trezea, cu un gust amar în gură, își întorcea privirea de la reflexia de pe ferestrele chiliei lui.

Chinul acela crescând, ar fi vrut să îi pună un nume, să îl rostească, să îl povestească. Confraților lui? Ei își petreceau viața între arcadele mănăstirii, cu ușurință, într-o aparentă letargie, elegantă și rafinată. Un singur cuvânt rostit în fața lor și universul lui neclintit s-ar fi prăbușit. Să își

mărturisească tentațiile înaintea superiorului, fratelui stareț? Nu l-ar fi înțeles în veci, ar fi însemnat rușinea, scandalul, anatema. Atunci, Nil se închisese în minciună, conștient că, ascunzându-și agonia și păcatele din trecut la fiecare spovedanie, mai adăuga încă unul. Chinuit de acea suferință mută, se scufundase încet.

Își închipuia că la abație fiecare îl observa, îi nota atitudinile, cele mai mici gesturi, îi cântărea tăcerile grele. „O familie de atei, studii prestigioase, un băiat strălucit... atât de strălucit că nu va putea niciodată să se încadreze în matriță”, credeau ceilalți.

În spatele zâmbetelor, o neîncredere surdă începuse să îl înconjoare. Fusesse ultimul care își dăduse seama.

Se simțise ușurat când fusese trimis să studieze la Roma cu elita călugărilor tineri din lumea întreagă. „Încă o fugă?” Poate. Orice, mai puțin acea crucificare lentă. Iar în ziua în care urcase în vagonul trenului Roma Express, abația răsuflă ușurată. Pe malurile Loarei, care curgea la picioarele lui, neschimbată de secole, fratele Nil începuse să devină stânjenitor. Odată îndepărtat pe malul Tibrului, respectarea practicilor va fi trecută cu vederea.

La întoarcere, va vedea ce va fi.

În ciuda căldurii care domnea în birou, Erwin tremura. Îl lăsaseră în lenjerie de corp, îi verificaseră cusăturile hainelor, îi cercetaseră tocurile pantofilor, împrăștiaseră conținutul valizei pe jos.

— N-aveți nimic la dumneavoastră, profesore...

Odată ridicat în picioare, civilul cu capul ras, scund și îndesat, emana un aer de forță brută. Cu ochii ațintiți spre chipul lui Erwin, apucă aparatul foto și îl legănă prin fața lui.

— Și asta ce-i?

— Instrumentul meu de lucru, ca să fac poze siturilor din deșert pe măsură ce avansează săpăturile.

— Un Nikon 600, cu bliț SLR... echipament de studio, interesant pentru fotografiile în aer liber! Și de ce o peliculă ultrasensibilă care permite fotografierea în întuneric?

— Am nevoie de o granulație foarte fină care să surprindă fiecare detaliu...

Bărbatul îl întrerupse sec.

— Mințiți! Ați fost văzut făcând poze înăuntrul moscheii, știți totuși că este interzis. Ați profitat de încrederea autorităților yemenite, iar cu pozele furate iată ce fac.

Cu un gest teatral, derulă filmul cu mâna și îl ținu expus la becul care atârna din tavan. Cu brațele în continuare desfăcute, fără să se întoarcă, lătră:

— Profesore Erwin, *ceva* trebuia să se găsească în bagajele dumneavoastră și nu se găsește! Îmbrăcați-vă, trebuie să vorbiți!

„Asta e”, își spuse Erwin în gând, „sunt terminat”, își trase hainele pe el și închise ochii când îl încătușară. „Oare or să mă tortureze?” Doi tineri cu ochelari negri îl înșfăcară și îl târâră prin mulțimea din hol, care se îndepărtă la trecerea lor,

coborând privirea. În fața ieșirii din aeroport, îi aștepta o mașină cu geamuri fumurii și faruri aprinse.

Profesorul Erwin revenise la Sana'a cu speranța de a regăsi acolo urme ale preistoriei Coranului. Era convins că textul sfânt nu căzuse din cer în urechile lui Mahomed, că fusese nevoie de mai bine de un secol pentru a fi scris și căuta cu încăpățânare o dovadă indiscutabilă. Nu vorbea niciodată despre asta cu studenții lui, dar când Marwan îi devenise asistent, încurajat de entuziasmul lui, îl cooptase la cercetările lui. Când devenise coordonatorul unui șantier arheologic din cea mai veche moschee din Sana'a, în ciuda pericolului, îi ceruse să îl însoțească. Fiind construită, după cum spunea legenda, pe vremea lui Mahomed, moscheea aceea nu fusese niciodată cercetată în amănunt.

Avu nevoie de multă vreme ca să-și pună planul la punct. Era o încăpere mare, rectangulară, fără vreun alt ornament în afara unei nișe cioplite în peretele din spate, flancată de două coloane sculptate grosier. Își flutură busola și îl chemă pe Marwan.

— Știi că fiecare moschee are o nișă, *quibla*, care arată direcția în care credincioșii se întorc pentru rugăciune. Uită-te la asta: nu este orientată spre Mecca, așa cum trebuie, ci câteva grade mai la est, spre Ierusalim.

— Ceea ce înseamnă că...

— Ceea ce înseamnă că, înainte de a fi moschee, clădirea era o sinagogă evreiască sau iudeo-creștină! Ai văzut cât de gros este peretele din spate, trebuie să ascundă o *gheniza*, locul în care rabinii își adăposteau cu sfințenie textele pe care stă scris numele lui Dumnezeu – căci, în ochii lor, numele lui Dumnezeu făcea manuscrisul sfânt, indestructibil.

Muncitorii săpară în perete o deschizătură îngustă. Erwin le ceru să iasă și își îndreptă înăuntru lumina lanternei: înghesuite talmeș-balmeș, zări sute de cărți cu coperte scorjite, amestecate cu manuscrise legate cu sfori, în suluri desperecheate. Apucă unul și îl studie atent:

— Un palimpsest^[3] biblic, chiar este o *gheniza*! Arhitectura sinagogii de aici arată că a fost construită foarte devreme, fără îndoială pe vremea Profetului, după cum spune tradiția. Poate că unele dintre manuscrisele de aici au fost scrise în vremea când trăia Profetul?

Atenția îi fu atrasă de o casetă din lemn prețios, cu un capac sculptat frumos, care părea să fi fost așezată separat de celelalte documente. O apucă și o deschise cu grijă: înăuntru, protejate de un material unsuros, șase pergamente erau aliniate atent, ca niște trabucuri mari. Scoase unul: dedesubt mai exista încă un rând de șase pergamente.

Îi făcu semn lui Marwan să apropie lanterna și îl desfăcu pe cel pe care îl ridicase. Era un pergament a cărui piele rămăsese încă moale și care era acoperit de o scriitură delicată. Pe măsură ce Erwin îl parcurgea, chipul îi trădă o uluire care se transformă într-un entuziasm înflăcărat.

— Ăsta nu e un palimpsest, deci este un document original foarte vechi. Scris în aramaică, limba iudeo-creștinilor de la începuturile creștinismului!

Cu capetele apropiate, descifrară textul cu ușurință.

— Dar, murmură Erwin, dar... sunt versete din Coran!

— Chiar așa, profesore, totuși... vedeți, nu sunt așezate în ordine cronologică. Aici... și aici, textul nu pare conform cu versiunea oficială. Există diferențe, nu-i așa?

Cu chipul luminat de fasciculul lanternei, sub părul alb și ciufulit, Erwin răspunse cu un glas

tulburat de emoție:

— Știi bine pasajul ăsta: ai dreptate, există variante, dar, în primul rând, textul de aici este *mai scurt* decât textul oficial. A fost scris *pornind* de la Coran sau înainte?

— Ce vreți să spuneți?

— Se presupune că textul Coranului a fost transmis din cer în arabă, nu în aramaică. Pentru musulmani, fiecare dintre cuvintele lui, fiecare frază este o reprezentare divină, sfântă, de neatins. Nimic nu poate nici să-l modifice, nici să-l prescurteze, cum este cazul aici.

Vreme îndelungată, rămase aplecat peste pergament, urmărind rândurile cu degetul, ca un școlar. Când înălță capul, chipul îi era grav.

— Pentru mine este deja clar: pergamentul a fost scris înainte de Coran. Este un compendiu de citate biblice, fără îndoială unul dintre acelea pe care le foloseau iudeo-creștinii ca să catehizeze arabii, înainte de a le traduce în limba lor. Dacă am dreptate, iată, în sfârșit, *dovada* materială că textul Coranului nu i-a fost dictat Profetului de arhanghelul Gavriil – motiv suficient pentru a duce la dinamitarea islamului! Trebuie neapărat să studiez pergamentele în Germania, cu ajutorul colegilor mei. Yemeniții n-or să mă lase niciodată să le iau cu mine, trebuie să le fotografiez numaidecât, înainte să...

Întoarse capul spre ușa moscheii. Sprijiniți indolent de toc, cu armele proptite de perete, soldații însărcinați să îi supravegheze stăteau cu spatele la ei și fumau sporovăind. Erwin luă iute o hotărâre.

— Desfășoară, unul câte unul, fiecare pergament și ține-l întins pe jos până fac eu pozele. Apoi pune-l la loc în cutie. Repede, prietene, repede!

Marwan tocmai scosese al doisprezecelea pergament când un polițist, alertat de lumina blițului, se întoarse deodată spre ei.

— Hei! Ce faceți acolo? Este interzis să fotografiați în interiorul moscheii, încetați imediat!

Erwin smulse pergamentul din mâinile lui Marwan, îl băgă în buzunar și îi zâmbi polițistului care se apropia de ei cu un aer amenințător.

— Am surprins doar câteva cadre ca să situez colțul ăsta în planul clădirii, așa este procedura, nu vă faceți griji. Uitați – îi întinse o bancnotă – mergeți să luați prânzul, să beți în sănătatea mea.

Apoi puse la loc, cu un gest ostentativ, cutia în *gheniza*. Pe fundul buzunarului, putea să simtă pergamentul pe care tocmai îl furase.

În mănăstirea Sant'Anselmo în care ajunse Nil într-o seară de septembrie, fusese întâmpinat de un tip masiv, cu părul roșcat și cu trăsături fine de patrician.

— Fratele Anselm, de la abația Newark din New Jersey. Bine ai venit la Roma!

— Dar... vorbești perfect franceza!

— Oh... un surâs timid luminează chipul uscățiv al lui Anselm, cel mai greu cu limbile străine este cu primele patru. Eu vorbesc șase sau șapte, fără să mai pun la socoteală limbile moarte. Aici, știi, nu este ceva ieșit din comun.

„De fapt”, își spuse Nil, care nu vorbea decât patru limbi, „aici trebuie să trec la viteza superioară, tata ar fi mândru de mine”.

Se simți foarte repede în largul lui în prestigioasa universitate pontificală. Munca drept unică sarcină, o atmosferă serioasă, dar și relaxată. Cu plăcere, Nil se cufundă în studiu. Cu trecerea lunilor, între el și Anselm se legă o prietenie cum nu mai cunoscuse vreodată la abație și nici înainte. Unul câte unul, el frânse lacătele care îi ferecaseră cuvintele și îi mărturisi americanului, încetul cu încetul, tinerețea lui tulburată. Căutarea unei iubiri inaccesibile, dorința de plăcere niciodată satisfăcută, calvarul pe care îl trăise de la saltul lui în necunoscutul abației, cufundarea într-o tăcere plină de remușcări vinovate. În cele din urmă, singurătatea în fața unui dezastru interior pe care nu îl stăpânea.

— Nici nu-ți închipui cât a fost de greu.

Anselm îl asculta, iar expresia de pe chip i se întărea.

— Și eu am cunoscut o suferință imposibil de redat în cuvinte. O forță nevăzută, înșelătoare, m-a atacat chiar atunci când mă așteptam mai puțin. Este prea ingenioasă, prea perspicace, prea

vicleană, prea eficientă pentru a nu fi *personală*. A găsit fisura secretă, s-a strecurat acolo ca să mă distrugă. Este un dușman care își adaptează loviturile, lovește când vrea, unde vrea și merge la țintă.

Niciodată nu spunea mai multe. Nil se obișnuie cu tăcerile lui, surprins să îl vadă că lipsește de la cursurile de teologie ca să se aplece, zi de zi, peste fotocopiile unor manuscrise vechi și obscure.

— Ție pot să-ți mărturisesc, îi spuse Anselm într-o bună zi, învățătura teologiei m-a dezamăgit. O să vezi, un teolog este un om care urcă într-un amvon ca să îl învețe pe Dumnezeu cum este El făcut și să pună mâna pe singura putere în fața căreia nicio armată n-a putut să reziste vreodată, *puterea ideilor*. Mă refugiez în aceste texte străvechi ca să caut partea de adevăr pe care o tănuiesc, un adevăr care nu ar fi fost niciodată acoperit de ambiția umană – și în muzică, ce-mi vorbește dincolo de cuvinte.

Nil ar fi surâs: „De trei mii de ani, de când există teologi, este o adevărată nebunie ce a putut să învețe Dumnezeu despre sine!” Ca Anselm, și el era foarte dezamăgit. În spatele construcției masive a dogmelor acumulate de secolele de creștinism, misterul lui Dumnezeu părea să se întunece în formule goale de sens. Își părăsise familia, își sacrificase viitorul pentru o himeră? Încetul cu încetul, discuțiile lor își schimbaseră tonul. Mereu taciturn, Anselm nu se destăinuia decât când îi vorbea despre munca lui.

— Singurul lucru pe care îl știu despre Dumnezeu este că nu putem să știm nimic despre El, astfel că m-am atașat de persoana lui Iisus nazareeanul. Învățătura lui a fost transmisă în aramaică, limba lui maternă: învăț limba asta ca să reconstitui climatul de gândire și de emoții în care trăia. Ca un polițist la locul unei crime, încerc să redau cuvintelor și acțiunilor o a treia dimensiune. Omul pe care îl descopăr mă fascinează...

Deodată, se opri. Și Nil, înțelegând că nu avea să mai continue, relansă discuția:

— De ce îi spui nazareean?

— Este numele pe care i l-au dat primii convertiți, care voiau să rămână evrei devenind în același timp creștini. După moartea lui, unii dintre acești iudeo-creștini i-au preluat numele de nazareean și au fost persecutați de evrei, apoi de creștini. S-au refugiat mai peste tot, mai ales în Siria, unde au stat foarte cuminți. Siria, Nil, acolo unde totul a început, creștinismul, precum și islamismul!

— Ce s-a ales de ei?

— Au fost sufocați de Biserica triumfătoare.

Uimit de ceea ce auzi, Nil ceru la abație permisiunea să se înscrie la cursurile de aramaică de la universitatea gregoriană. Pe malul Loarei, apărură încruntări din sprâncene, îmbufnări de dezaprobare, apoi cererea fu acceptată.

— Aramaica, o limbă moartă! Poate o să-l împiedice pe fratele Nil să gândească prea mult!

Neglijând, la rândul lui, cursurile de teologie, își petrecu din ce în ce mai mult timp cu Anselm. Alături de el, descoperea persoana lui Iisus din spatele dogmelor, compasiunea lui universală, Dumnezeuul lui de o iubire gingașă și atentă. Viața lui căpătase, în sfârșit, un sens?

Ușa se deschise cu un zgomot ascuțit de încuietoare, proiectând înăuntru un șuvoi de lumină. Erwin își duse mâinile la ochi și auzi un ordin scurt:

— Tu, ridică-te!

Îi fusese luat ceasul. „De cât timp mă aflu aici? De o zi?” Lipsită de ferestre, cufundată într-un întuneric absolut, celula mirosea a urină și a sudoarea fricii. În ciuda oboselii, era revoltat: „N-au dreptul!”

Fu condus, pe un coridor extraordinar de luminat, într-o încăpere care semăna ciudat de mult cu aceea de la aeroport. Bărbatul îndesat și plinuț, cu ochelari negri, era așezat la aceeași masă metalică, în spatele lui, stăteau în picioare, rigizi și neclintii, doi militari în uniforme.

— Așezați-vă.

Dădu să protesteze, dar celălalt bărbat îl întrerupse și lovi teancul de documente așezat înaintea lui.

— Gura, aici eu vorbesc! Avem un întreg dosar despre dumneavoastră, profesore Erwin... Să vedem – se aplecă în față –, înțeleg că sunteți fiul mareșalului Rommel? Mama dumneavoastră era amanta lui ascunsă și dumneavoastră v-ați născut la patru luni după ce s-a sinucis. O personalitate marcantă acest mareșal, un prieten adevărat al cauzei arabe. În haosul care a urmat după căderea Berlinului, mama dumneavoastră v-a declarat cu numele de Erwin, ca Erwin Rommel.

— Ce treabă are asta cu arestarea mea? N-aveți dreptul să mă rețineți aici, vreau să-mi anunț ambasada.

Bărbatul aruncă o privire spre militarii care rămaseră nepăsători, apoi se avântă din nou peste dosarul pe care îl răsfoi la întâmplare.

— Aveți mare noroc, profesore Erwin! Legătura cu Rommel – de care nu pare c-ați face prea mare caz – a suscitât interesul anumitor persoane foarte influente din țări prietene cu țara noastră și care n-au uitat nimic despre Reichul de o mie de ani. Ele venerează amintirea marelui mareșal și, în memoria lui, o să vă dăm drumul...

Erwin își înăbuși un oftat de ușurare.

— Dar *cu o condiție*. În moscheea în care trebuia să vă limitați să faceți o analiză, ați descoperit și ați *furat* un obiect pe care nici nu vă închipuiți ce preț pune *Umma*⁽⁴⁾.

— Eu... eu n-am furat nimic, n-ați găsit nimic asupra mea!

Cu chipul schimonosit, bărbatul se îndreptă pe jumătate și își puse ambii pumni pe masă.

— Ați fost oprit la aeroport, după ce ați făcut o descoperire remarcabilă în această moschee: orice arheolog ar fi cerut o prelungire a misiunii, ca să o exploateze, nu? De ce plecarea atât de grăbită, care are aerul unei fugi? Ce credeți, profesore, că noi, musulmanii, n-avem memorie? Prețiosul cufăr din *gheniza* există de pe vremea Profetului, i-a însoțit pe primii califi în cuceririle lor. Amintirea lui nu s-a pierdut niciodată în *Umma*, care știa de existența celor douăsprezece pergamente, cel mai de preț depozit – și cel mai periculos care există pentru islam. Ați îndrăznit să *deschideți* cufărul – și ați *subtilizat* unul dintre cele douăsprezece pergamente dinăuntru.

Se așeză la loc, iar mâna pe care și-o trecu peste cap tremură din cauza furiei.

— Am verificat, pergamentul nu se găsește nici în hotel, nici în bagajele dumneavoastră. N-ați trimis nimic de la descoperirea sa, n-ați dus nimic la ambasadă. Nu s-a evaporat, nu-i așa? Asistentul dumneavoastră sirian a fost văzut de un măturător în clipa în care părăsea aeroportul. I-am pierdut urma acestui câine – vocea îi răsună amenințătoare

—, spuneți-mi acum *unde* s-a ascuns. Căci el, și numai el, putea să scoată pergamentul din aeroport.

Erwin avu timp să își pregătească răspunsul:

— Era acreditat de dumneavoastră ca să mă asiste la studierea clădirii; odată cu descoperirea *ghenizei*, misiunea noastră s-a încheiat. Studierea manuscriselor este un cu totul alt șantier, care o să ia ani de zile. Marwan trebuia să rămână în Sana'a ca să raporteze autorităților despre activitatea desfășurată și să ofere informații despre descoperirea noastră. M-a însoțit la aeroport ca să-și ia rămas-bun, mai mult de atât nu știu.

Bărbatul se ridică dintr-odată și le făcu semn militarilor să se apropie. Vorbiră în șoaptă, apoi se întoarse spre Erwin.

— Bine. Nu putem nici să vă ținem aici, nici să vă facem să vorbiți, numele dumneavoastră este protejat. O să puteți să plecați, să vă întoarceți acasă. Dar...

Înconjură hotărât masa, se aplecă spre Erwin și îi suflă în față – răsuflarea îi mirosea a tutun.

— Dar nu trebuie să *spuneți* niciodată *nimic*, să *nu publicați nimic* despre cufăr și nici despre conținutul său. Niciodată, m-ați înțeles?

Se îndreptă de spate, își puse mâinile în șold și îl examinează atent pe Erwin, care încerca să își controleze respirația.

— Ce ați văzut în moschee trebuie să vă ștergeți pentru totdeauna din memorie, după cum am șters eu afurisitele alea de filme. Altfel...

Își relua locul în spatele biroului.

— Altfel, în Germania, o să ne fie mai ușor decât aici să vă facem dispărut. Și acolo există musulmani adevărați, poliția voastră a fost mereu incapabilă să îi detecteze. Dacă vă scapă pe gură *un singur cuvânt*, *un singur rând* din calculatorul dumneavoastră, nimic nu o să-i împiedice să acționeze. M-ați înțeles? Acum... o să vă conducem înapoi la aeroport, unde vreți să mergeți?

— La Berlin, cu escală în Beirut, unde trebuie să mă întâlnesc cu un prieten.

— *Herr Professor* Erwin, la Beirut sau la Berlin, nu contează unde pe lumea asta, să nu uitați că, de acum, *nicăieri* nu o să mai scăpați de supraveghere. Cât despre asistentul dumneavoastră...

Erwin nu îl mai asculta, avea să iasă de acolo.

Noaptea se prelungea și părea să nu se mai încheie. În zadar Nil se tot răsucea în pat, somnul fugea de el. Oftă: memoria, pe care și-ar fi dorit-o stinsă și risipită precum cioburile unei oglinzi, îl urmărea cu o precizie dureroasă. Punându-și mâinile sub cap, deschise ochii. Curând avea să fie luna plină de Paște, iar camera lui era scăldată într-o lumină metalică. Cu un suspin, renunță să mai lupte cu amintirile care se învălmășeau în creierul lui.

În vara de după obținerea licenței, Anselm revenise la New Jersey, iar el pe malurile Loarei. Fusesse trimis să predea la seminarul din Orleans, unde vorbea cu încredere despre descoperirea lui Iisus nazareeanul din spatele imaginii lui Hristos, despre teza lui în curs legată de originile evreiești ale creștinismului. De data aceasta, era prea de tot: fu chemat la consiliul mănăstirii și se regăsi în fața unui zid de chipuri închise, foarte hotărâte să îl îndepărteze din nou, de vreme ce nu era în stare să stea liniștit aici. Părintele stareț luă cuvântul:

— Cursurile dumitale i-au scandalizat pe studenții de la seminar, și nu doar pe ei. Desigur, Iisus era evreu, dar acesta a fost un accident al istoriei, trebuia să se nască undeva. Învățătura lui este învățătura lui Dumnezeu, nu a unui evreu. Cât despre nazareeni, acești pseudo-discipoli ai lui Hristos, importanța pe care le-o atribui este rodul imaginației tale. Trebuie să iei distanță, să te întorci la Roma ca să-ți termini teza de doctorat. Dar să faci așa încât ea să fie conformă cu dogmele Bisericii Catolice.

Copleșit, Nil ieși din sala de consiliu. „Am pierdut totul, ceea ce credeam și ceea ce voiam să cred?”

Într-o seară din vara aceea, părintele stareț de la Newark îi făcuse semn lui Anselm să îl urmeze spre fereastra biroului său.

— Priviți în jos, pe stradă: vedeți oamenii ăștia amestecați pe trotuar?

În fața clădirii în stil neogotic a abației, bărbați, femei și copii așteptau în tăcere, cu un aer trist.

— Refugiați? Sunt mai mulți ca de obicei.

— Refugiați, da, dar aceștia sunt sirieni creștini. Fug de războiul civil care face ravagii acolo, un conflict în care sunt prinși ca într-o menghină, strânși fără milă. N-au avut de ales câtuși de puțin: să se ascundă și să moară sau să fugă. Unii au reușit să ajungă până aici, uitați-vă bine la ei.

Anselm văzu că unii bărbați aveau un aer epuizat, dar că femeile păstrau, în atitudine și în priviri, o hotărâre feroce.

— N-au căutat doar un acoperiș deasupra capului și o bucată de pâine. Dezrădăcinați, ne cer să îi ajutăm să își păstreze lucrul de care au cea mai mare nevoie ca să supraviețuiască, identitatea. Frate Anselm, știți aramaica, este limba lor maternă: adunați-i, vorbiți cu ei, ascultați-i. Și, peste câteva săptămâni, vă trimit la Roma ca să vă terminați lucrarea de doctorat, care le va fi mai prețioasă decât mâncarea și casa. Dezgropându-le trecutul din uitare, lucrarea dumneavoastră le va hrăni memoria și, prin ea, inima, sufletul. Pentru ca, după ce-au scăpat de jihadiștii din Siria, să nu moară aici de disperare.

Refugiații sirieni îl adoptară repede pe Anselm. Îi povestiră despre raidurile din sate, bisericile arse, femeile violate, preoții răstigniți. Printre ei, el observă un grupuleț straniu de tăcut. Îi luă deoparte și, în cele din urmă, le câștigă încrederea. Într-o seară, un bătrân se ridică în picioare. Vorbi în aramaică, rar, astfel încât călugărul să îl înțeleagă:

— Frate Anselm, refugiații sirieni care se îmbulzesc la ușa voastră sunt creștini care au suferit din cauza credinței lor. Dar cei pe care îi

vezi în preajma mea au suferit și mai mult, căci noi trebuie să păstrăm îngropat în noi un secret de două mii de ani. Eu o să mor în curând, îți împărtășesc secretul ăsta în numele lui Dumnezeu: noi nu suntem creștini precum ceilalți, *noi suntem nazareeni*, iar eu sunt conducătorul lor. În fața ta stau vestigiile vieții din epoca predicilor lui Iisus însuși, profetul cu har căruia n-am încetat nicio clipă să-i fim fideli.

În ajunul plecării la Roma, tulburat, Anselm îi îmbrățișă pe fiecare dintre ei, privindu-i în ochi. Părăsindu-i, inima îi era strânsă, dar avea o alinare: Nil tocmai îi scrisese, și el se întorcea la Roma pentru a-și susține teza. Nu îi spusese mai multe.

„Prietenul meu Nil! O să lucrăm împreună, cot la cot.”

Regăsirea lor fu călduroasă și Nil începu să trăiască din nou. La scurt timp după aceea, îl văzu venind la mănăstirea înmiresmată de portocali pe Georges Jarweh, un tânăr călugăr sirian trimis, asemenea lui, să fie dat uitării în umbra Vaticanului.

În acel an, viața lui se schimbă pentru totdeauna.

Georges era un bărbat mărunțel, cu un chip copilăros, sculptat de riduri accentuate de zâmbetul lui permanent. Spre surprinderea lui Nil, între americanul rezervat și sirianul durduliu și volubil se creă imediat o legătură. George căpătă rapid asupra lui Anselm un ascendent care îl surprinse pe Nil. Intrigat, îl chestionă.

— Nu, răspunse Georges, nu-l cunoșteam pe Anselm înainte să ajung la Roma. Știi că, la Newark, mănăstirea lui este centrul unei comunități de creștini sirieni în exil. Este foarte respectat, iar ei așteaptă cu sufletul la gură teza pe care o definitivează aici.

— Teza e despre nazareeni, niște iudeo-creștini care au jucat un rol esențial la începuturile creștinismului. Cum anume îi privește teza asta pe creștinii sirieni de azi?

Luându-l de braț, Georges îl conduse spre o băncuță din mănăstire.

— Subiect tabu! Când Siria a devenit musulmană, califii i-au luat în vizor pe nazareenii care fugiseră de persecuțiile creștinilor. Amărății s-au trezit prinși la mijloc între două religii care își doreau, fiecare, să domine lumea, creștinismul și islamismul.

— Au dispărut?

— Ca să supraviețuiască, au sfârșit prin a se ralia oficial Bisericii Bizantine, dar, în secret, unii dintre ei au rămas fideli credinței lor. Ziua erau creștini, noaptea redeveneau nazareeni! Asta a durat multă vreme și, în secolul al XVIII-lea, presiunea a fost atât de mare, încât unul dintre ei, care ajunsese patriarhul ortodox al Alepului, a preferat să devină catolic. Pentru Bizanț a fost o trădare: urmărit și de ortodocși, și de musulmani, a fost nevoit să fugă și să se refugieze în mănăstirea catolică siriană din Charfet, în Liban. Acolo a găsit

o bibliotecă în care erau mii de manuscrise în aramaică și arabă și și-a petrecut sfârșitul vieții studiindu-le. Înainte să moară, a trimis familiei un testament, care a fost apoi transmis din generație în generație. Numele lui era Michel Jarweh. Era un stră-unchi al meu, iar familia mea mai deține încă testamentul Patriarhului Michel.

— De ce a devenit catolic?

— Ca să fie lăsat în pace, prietene! Asta este Siria: creuzetul, dar și groapa de gunoi a celor trei religii monoteiste. Voi, occidentalii, n-aveți cum să înțelegeți.

— Și tu ai venit la Roma ca să lucrezi cu Anselm asupra nazareenilor?

Gropițele dispărură de pe chipul lui Georges, care căpătă o expresie gravă.

— Anselm mi-a spus că pot să am încredere în tine: eu lucrez pe Coran.

— Pe Coran? Dar tu nu ești musulman!

— Frate Nil, există *un punct în comun* între evrei, creștini și musulmani. Un fel de relație incestuoasă, iar această relație trece prin nazareenii din Siria. Musulmanii interzic, sub amenințarea pedepsei capitale, abordarea acestei chestiuni; înțelegi de ce mă interesează cercetările lui Anselm? El îi studiază pe strămoșii nazareeni, iar eu studiez Coranul, un text care lor le datorează totul din moment ce ei au stat la originea scrierii lui. Dacă vrei, o să-ți spun mai multe, cu condiția să păstrezi totul pentru tine!

Nil își dori să descopere singur „punctul acela comun” al celor trei religii. A doua zi, se duse în biblioteca mănăstirii. Într-un colț întunecat de la ultimul etaj, pe un raft acoperit de praf, găsi o traducere adnotată a Coranului.

Se adânci în studierea textului și își petrecu din ce în ce mai mult timp pe banca mănăstirii, punându-i întrebări lui Georges și ascultându-l.

Mulțumită lui, odată cu trecerea timpului, teza sa
căpătă o dimensiune complet nouă.

Lumina zilei îl trezi din somn. Se uită la ceas: ora slujbei de dimineață trecuse, nu auzise clopotul. Cu o durere de cap, își făcu repede toaleta și coborî în cantină ca să înghită un lichid care insulta Roma, orașul în care aroma subtilă a cafelei, spuneau localnicii, era cea mai bună dovadă a existenței lui Dumnezeu.

Trecând prin fața cutiilor poștale, observă în căsuța lui un plic fără timbru. Adresa era scrisă de mână: *Fratelui Nil*. Intrigat, îl deschise. Înăuntru, o hârtie subțire. Trei cuvinte:

Georges a dispărut.

Sarà

Intrigat, se așeză pe o treaptă. Georges, pe care superiorul lui, părintele Dall'Oglio, tocmai îl rechemase la Mar Moussa... „Dispărut”, ce voia să însemne?

Sarà, sora lui Georges... Venise din Beirut să își vadă fratele cu un an înainte. Nil o plimbuse prin Roma, se împăcaseră bine. În fața frizei din Forum, care reda jefuirea Templului din Ierusalim de trupele împăratului Titus în anul 70, evreii puși în lanțuri, obiectele sfinte furate pe umerii legionarilor, ea îi spusese cu un zâmbet trist: „Și noi am fost nevoiți să fugim de milițiile alawite ale familiei Assad. Tata s-a refugiat la Beirut, unde am fost acceptați, iar el și-a reluat afacerile în domeniul imobiliar”.

Dacă putuse să își permită acea călătorie și frumosul hotel din Roma, trebuia ca afacerile familiei Jarweh să fie înfloritoare. Nil fusese uimit de frumusețea ei, de silueta zveltă, de trăsăturile delicate, de puritatea privirii ei. Totuși, Georges era mic și îndesat, iar chipul lui pătrășos amintea de

cele de pe ceramica veche din muzeul Villa Giulia.
„Cum se poate să fie frate și soră?”

Nu îi mai scrisese niciodată, bilețelul chiar era scris de mâna ei? Cine strecurase scrisoarea în cutia lui poștală?

Ca să poată cânta nestingherit, Anselm locuia în singura cameră din turn, care se găsea în colțul mănăstirii. Frecându-se pe ceafă, Nil bătu la ușa lui.

— Intră, urma să atac o sonată de Bach. Dar... ce expresie ciudată ai!

— Abia dacă am dormit azi-noapte.

— Ce ți s-a întâmplat?

Se așezară în fața biroului și Nil îi întinse plicul.

— De dimineață am găsit asta în cutia mea poștală. Citește mai curând ce este în plic.

Anselm își așază flautul între două teancuri de cărți, aruncă o privire pe hârtie și încremeni.

— Georges dispărut! Era de așteptat...

— Mi s-a spus deseori că cercetările lui ating un tabu. Dar cine să-și dorească să facă un erudit să dispară?

Cu un aer stânjenit, Anselm evită întrebarea:

— De unde să știm dacă bilețelul este de la Sarà? Ca și tine, eu am întâlnit-o aici, dar nu îi cunosc scrisul de mână.

— Nici eu. Dacă ar fi vrut să-mi scrie, mi-ar fi trimis scrisoarea prin poștă, nu? *Cineva* a pus-o în cutia mea. Poate unul dintre studenții din Est care au participat aseară la concert?

— Sigur nu, dacă unul dintre ei ar fi primit o scrisoare din Liban pentru tine, ți-ar fi dat-o personal. Trebuie să iei legătura cu Sarà.

— Să sun la Mar Moussa. Știi că n-am nici mobil, nici calculator, nici bani de buzunar.

Anselm se amuza ușor de sărăcia în care mănăstirea lui îl lăsa pe Nil. Sărăcia, îi spunea el, nu înseamnă să duci lipsa strictului necesar, ci să nu te atașezi de nimic. Camera lui era mobilată confortabil, un calculator trona pe birou.

— La Newark, frații refuză sclavia telefoanelor mobile, de care și eu mă lipsesc. O să sun la Mar Moussa de la poșta din Porta Portese, căci din cabina portarului nu este destul de discret. Vino să mă vezi spre finalul dimineții și, mai ales, nu vorbi cu nimeni despre scrisoarea asta.

Ca să scape de durerea de cap, Nil decise să plece la o plimbare. Ieși din Sant'Anselmo, spre Piazza dei Cavalieri di Malta, și o luă pe o străduță care cobora șerpuit spre Circo Massimo. Ajuns jos, se opri, uluit, ca de fiecare dată, de frumusețea locului. Înconjurată de leandri în gradene, prelunga arenă centrală ocupa toată depresiunea care separă colina Aventinului de cea a Palatinului. Din palatul lor, împărații romani aveau acces direct la o terasă de pe care asistau la cursele cu care și se lansau în pariuri pe mize imense cu însoțitorii lor. În dimineața aceea, soarele lovea oblic ruinele, subliniind ocrul cărămizilor și puritatea formelor care se profilau pe albastrul cerului.

„Georges... Ce i se întâmplase?”

Același soare tocmai se ivise peste colonada lui Bernini, obligându-l pe ocupantul unui birou a cărui unică fereastră dădea spre Piața Sfântul Petru să coboare lamelele jaluzelelor mereu trase. Situat pe colțul Palatului Congregației pentru Doctrina Credinței – fosta Inchiziție –, la capătul unui coridor pe care se aventurau puțini oameni, nu era trecut niciun nume pe ușa lui. Născut în Bavaria atunci când se prăbușea al Treilea Reich, titularul lui cunoscuse cinci papi care îl păstrasera, unul după altul, într-o funcție a cărei natură nu se cunoștea cu exactitate. Era însărcinat de către suveranii pontifi să aranjeze chestiunile sensibile, problemele de moravuri care îi implicau pe prelați, traficul cu bani și influență a cărui placă turnantă era Vaticanul. Devenit gunoierul papilor, își înfunda, fără nicio urmă de milă, mâinile delicate în coșurile lor de gunoi și acționase atât de discret de-a lungul anilor, că devenise invizibil. Evitând chiar să îi pronunțe numele, angajații Vaticanului nu îi mai spuneau decât *Monsignore*, cu o nuanță de frică. Mulțumit cu acest cvasianonimat, Monsignore nu se simțea în largul lui decât în penumbra liniștită a biroului său.

Dinaintea lui, în dimineața aceea, se afla un bărbat ale cărui haine civile ascundeau prost statura athletică. Foarte blond, cu părul tuns periuță, turtit în vârf, formând deasupra cefeii rase un fel de creastă care ar fi fost comică dacă privirea hotărâtă din ochii deschiși la culoare și bărbia rigidă nu ar fi conferit chipului său un aer mai curând neliniștitor.

— *Bitte, nehmen Sie Platz...*

Bărbatul luă loc și își puse picioarele unul peste altul, ceea ce îi puse în evidență mușchii coapselor. Discuția continuă în germană.

— De cât timp faceți parte dintre Legionarii lui Hristos?

Fondată în 1941 în Mexic, organizația Legiunea lui Hristos se dezvoltase considerabil, făcând concurență Opus Dei. Se bucurase de sprijinul papei Ioan Paul al II-lea, număra mii de preoți, sute de seminariști formați de ea, parohii, colegii prin care își exercita influența asupra Bisericii. Relațiile sale cu extrema dreaptă germană (unii ziceau chiar cu neonaziștii) nu erau un secret pentru nimeni.

— M-am alăturat ramurii lor laice, Regnum Christi, acum cinci ani.

Monsignore avea la el un dosar pe care îl studiase atent.

— Hmm... Știați totuși că această congregație a avut probleme pentru că părintele Maciel, fondatorul ei, a fost acuzat de crime... grave? Moartea lui survenită recent n-a pus punct scandalului.

Bărbatul tresări.

— Părintele Maciel a fost victima unor calomnii abominabile al căror scop era să ne murdărească pentru a face rău cauzei noastre! Am pentru amintirea lui cea mai mare venerație, lui îi datorez totul.

Monsignore își învârti mașinal inelul de pe inelarul mâinii drepte. După ce o înăbușise multă vreme, nu reușise să împiedice ca afacerea să iasă la iveală. Copleșitor, dosarul ajunsese în presă, care adora poveștile cu preoți care violau băieți. Luni întregi se chinuise să limiteze daunele, ceea ce costase scump Sfântul Scaun.

— Desigur, desigur... Nimeni de aici nu s-a îndoit vreodată de integritatea părintelui Maciel, în primul rând eu. Dar Sfântul Părinte a fost contrariat de discreditarea reflectată asupra congregației voastre atât de meritorii. Ei bine, vă ofer ocazia să-i redați gloria. Citiți asta (îi întinse un dosar prins cu elastice), apoi veniți să mă vedeți mâine și vorbim. Știu că ați primit o pregătire excelentă la Legionari, veți înțelege de îndată despre ce este vorba. Și de ce autorul acestei teze,

un călugăr francez care studiază în prezent la Roma, trebuie... supravegheat.

Bărbatul luă dosarul, se ridică, încuviință sec din cap și ieși. Pe coridorul pustiu, aruncă o privire peste titlu:

Originile creștinismului și ale Coranului:

Șocul mesianismelor

Laurea in dottorato, Università Pontificale

di Sant'Anselmo

Auctore Fr. Nil, O.S.B.

— *Ach so*, murmură el, interesant... Fierbinte, dar interesant!

Când se întoarse din plimbare, Nil, cu durerea de cap mai domolită, urcă scara în spirală a turnului. Dinspre camera lui Anselm răsună o melodie, se ridică într-o unică suflare, se răsucea asemenea unei liane, plutea deasupra mănăstirii, apoi cobora din nou, ușoară, aeriană, aproape complice. Fascinat de frumusețea ei, Nil păstră o secundă mâna suspendată în aer, apoi bătu ușor.

— Intră, prietene, spuse Anselm și deschise ușa. Este prima *Sonată pentru flaut* a lui Bach, chiar fără acompaniamentul clavecinului, este sublimă, nu? O transfuzie de eternitate, de la suflet la suflet. Bach a ajuns să caute divinul dincolo de uman, n-aș putea să trăiesc fără muzica asta... Vino, fă-te comod.

Ca să evite lumina care inunda încăperea și care îl amețea, Nil se așeză în balansoar, cu spatele la fereastră.

— Ai vești de la Georges? întrebă el.

— Am găsit numărul de telefon de la Mar Moussa în anuarul Ordinului, dar nu răspunde nimeni. Angajații de la poștă mi-au spus că, de când a început războiul din Siria, nu mai există comunicare terestră decât cu marile orașe. Mar Moussa se află în plin deșert, la câteva zeci de kilometri de frontiera libaneză, acolo mobilele n-au semnal. Am văzut pe internet că zona a ajuns de curând pe mâinile unei organizații noi, Statul Islamic: părintele Dall'Oglio și frații lui sunt izolați de lume.

— Crezi că Georges este în pericol?

— N-am nici cea mai vagă idee. Am sunat la ambasadă, dar fără vreun folos, nu vor să spună nimic. Atunci mi-a venit o idee: Mar Moussa are un site administrat din Beirut, am lăsat un mesaj pentru Sarà Jarweh – poate o să-l citească, nu?

— N-ai adresa ei de e-mail?

— Nu, singura noastră șansă este ca ea să consulte site-ul și să-mi răspundă acolo. O să-l accesez la fiecare oră, între timp, n-avem ce face.

— Este totuși ciudat, bilețelul ăsta anonim din căsuța mea poștală...

— Deci, Nil, încetează să te mai gândești, nu ajută la nimic. Mai curând spune-mi, ai vești despre teza ta?

— Am depus-o la biroul observatorilor de la Vatican, după ce a plecat Georges.

— Cine-ți sunt observatorii?

Nil schiță un zâmbet dezamăgit.

— Știi că nu sunt niciodată cunoscute numele observatorilor care examinează teza unei universități pontificale, înainte să își dea acordul... sau să o respingă. Într-o dimineață o s-o găsesc în cutia mea poștală, cu o înștiințare de la Sfântul Scaun. Nu o să știu cine a pus-o acolo... Evul Mediu în secolul XXI!

— Lucrarea ta este solidă, continuă publicațiile lui Erwin și ale altor căutători. Arătând care sunt sursele violenței care domină Coranul, schimbi complet ce se spune dintotdeauna despre originile islamului. Vaticanul nu poate să te împiedice să o publici.

— Cunoști Roma la fel de bine ca mine...

— Nu este decât o lucrare universitară! În fine, o să vedem. Dacă am vești despre Georges, te anunț numaidecât.

Sub un cer cu nuanțe purpurii și aurii, Roma se cufunda încet în noapte. Rămas în picioare în fața ferestrei biroului, Monsignore împinse discret lamelele jaluzelelor și studie Piața Sfântul Petru. În ciuda rangului înalt de care se bucura, inelul de pe mâna dreaptă nu era împodobit cu nicio piatră prețioasă: un inel simplu din argint decorat cu crucea celtică ale cărei brațe, urmând un obicei păgân moștenit de la strămoșii lui, depășeau ușor cercul care le înconjură.

De la hirotonisirea lui de către papa Pius al XII-lea aflat pe moarte, inelul nu îi părăsise niciodată inelarul. Pentru a vedea partea interioară a lui, cea lipită de piele, ar fi trebuit să i se taie degetul. Atunci s-ar fi distins, gravate fin, alte cruci care îi aminteau în fiecare clipă de o ascendență mai recentă.

— Pius al XII-lea, ultimul scut al Occidentului, murmură el și dădu drumul lamelei de la jaluzele. Dragă papă Pacelli, odihniți-vă în pace, eu veghez.

— Sunt bucuros să te revăd printre noi, frate Georges!

Înfiptă pe stânca ei în plin deșert sirian, Mar Moussa vorbea cu cerul de secole întregi. Sedus de frumusețea acelor ruine, părintele iezuit Paolo Dall'Oglio hotărâse să le restaureze și să fondeze o comunitate dedicată apropierii dintre creștini și musulmani. Vreme de mulți ani, îi primise acolo ca să le faciliteze dialogul, făcând din Mar Moussa un loc privilegiat al împăcării. Odată cu venirea primăverii, se instalase din nou în cămăruța goală, cu arcade medievale, la care ținea atât de mult, aflată pe marginea prăpastiei vertiginoase de deasupra falezei.

Era așezat în spatele unei mese din lemn brut, luminată de singura fereastră îngustă. În fața lui, pagini acoperite cu scrisul său mărunț și două cărți: o Biblie și un Coran. În dimineața aceea, doar cel din urmă era deschis.

„Biblia și Coranul”, își spuse Georges privindu-i atent chipul istovit, „toată viața lui pe masa asta!”

Sub veșnica beretă bască, părul și barba lui Dall'Oglio albiseră, dar privirea lui rămăsese neschimbată – o flacără arzătoare, care te citea până în suflet.

— Te-am făcut să revii mai devreme decât era planificat, pentru că situația s-a agravat în ultimele zile. Milițiile armatei siriene sunt formate din alawiți, iar ei știu că locuitorii satelor din împrejurimi nu sunt creștini, ci nazareeni. Alawiții îi disprețuiesc pe nazareeni, așa că au decis să se retragă din deșert și să îi lase la mila unui grup nou care se trage din Al-Qaida, Statul Islamic în Irak și în Levant. De partea cealaltă a munților, valea Nebek se află deja cu totul sub controlul lor.

Georges își lăsă capul în jos. După anii petrecuți la seminar, alesese să se alăture celor de la Mar

Moussa și fondatorului ei charismatic, spre disperarea familiei sale: „Eram așa de mândri că te faci preot, respectat, onorat de comunitatea noastră! Într-o bună zi, ai fi devenit episcop, precum venerabilul nostru patriarh Michel. Dar să te faci *călugăr*! La ce folosește un călugăr, cui îi pasă?”

— Am să-ți încredințez o sarcină delicată.

Dall'Oglio coborî vocea, de parcă pereții aveau urechi.

— Deci... acum câteva zile, asistentul profesorului Erwin a ajuns aici pe neașteptate...

— Marwan?

— Da, era epuizat. Deghizat în beduin, a reușit să scoată din Yemen un document extraordinar. Erwin este convins că este vorba despre unul dintre pergamentele nazareene care au dat naștere Coranului. El a fost expulzat din Sana'a, vrea să pun în siguranță pergamentul pentru o vreme, până reușește să-l recupereze ca să îl studieze în Germania. De aceea mi l-a adus mie Marwan.

Georges tresări.

— Erwin bănuiește de ani de zile existența acestor pergamente, acum e, probabil, în culmea entuziasmului! Trebuie să-l publice pe cel din Sana'a cât mai repede, cercetătorii îl așteaptă!

Dall'Oglio făcu un gest cu mâna, ca pentru a goni o muscă.

— Dacă am putut să lucrez la împăcarea cu frații noștri musulmani a fost pentru că n-am abordat niciodată cu ei chestiuni de doctrină, le-am respectat sensibilitatea, care este teribilă pe tema asta. Să învățăm mai întâi să trăim împreună, sub același soare și același Dumnezeu. Religiile se sprijină pe dogme, adevărul istoric le sperie: să publice acum un document care pune sub semnul întrebării revelația divină a profetului Mahomed ar însemna să provoci un seism care ar îngreuna cu atât mai mult sarcina asta. Cu jihadiștii aflați la porțile văii, pergamentul nu mai este în siguranță

în Mar Moussa. Aș vrea să te duci la rabin, el va reuși să găsească o ascunzătoare în deșert. Pe drum, o să îi avertizezi pe nazareeni asupra pericolului în care se află.

— Ce pot face ei? întrebă Georges cu amărăciune. Nu sunt înarmați.

Un nor de oboseală nesfârșită se așternu pe chipul iezuitului.

— Să se înarmeze pe interior. Du-te prin satele nazareene, adu-le aminte cum strămoșii lor s-au disociat pe vremuri de cucerirea musulmană și de violența ei. De ce jihadiștii îi urăsc și de ce... o să îi omoare într-o bună zi. Înțelege, Georges? Nimic nu o să poată să îi salveze pe prietenii noștri. Ajută-i să moară în pace, să îi ierte pe cei care nu se gândesc decât să îi elimine.

Se așternu o tăcere lungă între ei, o ceață înlăcrimată întuneca privirea lui Georges. „Omul acesta a trecut ultima etapă, trăiește deja în altă lume.” Dar el va fi în stare să îl urmeze până acolo? spuse:

— Da, părinte, ai dreptate, este singurul lucru pe care putem să-l facem pentru ei. Iar... iar Marwan, ce s-a întâmplat cu el?

— S-a refugiat în regiunea Latakia, „coasta nazareenilor”. Familia lui locuiește acolo dintotdeauna, ei o să-l ascundă.

Dall'Oglio se ridică. Cufundați în orbite, ochii lui se fixară cu strălucire pe bărbatul mărunțel așezat în fața lui.

— Să umbli noaptea, ziua oprește-te în satele nazareenilor, iar când o să te vezi cu rabinul, să îi dai o îmbrățișare din partea mea. Mi-ar fi plăcut atât de mult să te însoțesc, dar locul meu este aici, alături de comunitate.

Se duse să ia pergamentul de pe un raft. Georges îl prinse delicat și îl puse într-un săculeț din piele, pe care îl strecură pe sub cămașă, la piept, apoi îngenunche. Cu ambele mâini întinse pe capul lui, Paolo Dall'Oglio îi acordă o binecuvântare tăcută.

Înainte să părăsească încăperea, silueta lui înaltă rămase pentru o clipă în cadrul ușii, contemplând deșertul care se întindea în fața mănăstirii Mar Moussa până la orizont.

George observă că se ținea foarte drept, aproape cu mândrie.

În aceeași seară, plecă. Umbla repede, cu bucurie, cu prețiosul pergament la inimă. În zori, zări în depărtare acoperișurile unui sătuc ce se ascundea în câmpia stâncoasă. Acolo se aflau vreo douăzeci de familii nazareene foarte sărace, le cunoștea și le ceru ospitalitate pe căldura din timpul zilei. Rabinul nu se mai afla decât la o noapte scurtă de mers pe jos.

Cu puțin înainte să ajungă în sat, în lumina palidă care înfloreă, George nu văzu umbrele, ascunse în spatele unei gropi de gunoi, care se apropiau tot mai mult de el.

Când tânărul ieși din deșert, noaptea era pe sfârșite și zorii zilei erau aproape. Tremură sub *jellaba*.

Șovăitor, se apropie de satul ascuns într-o vale în acea regiune dezolantă a Siriei.

În fața primei colibe, construită pe nisip, văzu o lampă de ulei a cărei lumină gălbuie se unduia în aerul călduț.

Și alături, un copil așezat pe pământ.

Când îl zări, copilul se ridică, apucă lampa și îi făcu semn să îl urmeze.

Mergea iute. În spatele lui, bărbatul, cu capul plecat, îi privea pașii fără să mai gândească.

Satul părea abandonat. Nici nu trecuseră bine de ultima casă, că băiatul se opri, întinse brațul și spuse:

— Acolo.

Bărbatul înaintă singur spre groapa de gunoi, alungă vulturii din jurul cadavrului, urcă pe grămada de resturi. Licărirea difuză a zorilor părea să picure din cerul înstelat. La jumătatea drumului, se opri și văzu. Rămase acolo multă vreme, nemișcat. În cele din urmă, coborî din nou împleticit și se așeză pe pământ, cu chipul spre răsărit.

În tăcerea absolută și în pustiu.

Soarele se întrezărea în vârful munților când auzi mașina venind. Se ridică, făcu o plecăciune adâncă în fața grămezii de gunoaie, se întoarse cu spatele la sat și porni spre deșert.

Barba scurtă îi era umezită de lacrimi.

— Ei bine, frate Carl, ați citit teza micului călugăr francez, ce părere aveți?

— Șocul mesianismelor... Foarte interesant!

Monsignore îl opri cu un gest. Părintele Maciel pusese la punct o metodă de control a spiritelor care îi adusese acuzația că spăla creierele. Metoda se dovedise eficientă, dar anumite zone ale inconștientului discipolilor lui scăpau uneori. Dovada: acest Carl încă mai era în stare să se lase sedus, fără să-și dea măcar seama, de scânteierea ideilor periculoase. În ciuda formării sale, nu avea nicio vedere de ansamblu.

— *Interesant!* Frate, toată istoria omenirii la asta se reduce: *Răul este interesant*. Dacă nu sunteți convins, locul dumneavoastră nu este în rândul Legionarilor. Nu vă dați seama că, punând pe același plan iudaismul, creștinismul și islamismul, fratele Nil riscă să bulverseze echilibrul geopolitic mondial? Și să alimenteze un pic mai mult incendiul uriaș care consumă planeta asta de trei mii de ani...

Carl îl lăsa să vorbească și îi urmărea atent chipul osos. Pomeții proeminenți, ochii adânciți puternic în orbite, pielea translucidă și buzele încrețite, linia subțire care nu se lărgea pentru un zâmbet... „O mumie în viață!” În vreme ce Legionarii lui Hristos erau vii, veseli și puternici, iar entuziasmul convingerilor lor era molipsitor. Ei erau viitorul lumii, nu oamenii precum cel din fața lui.

Numai că el, bărbatul din fața lui, purta o calotă violetă.

Carl îl întrerupse:

— Am văzut asta imediat, totuși teza mi s-a părut convingătoare.

„N-a văzut absolut nimic, lupta împotriva Răului este universală.” Bătrânul își aduse mâinile în fața lui, fiecare deget lipindu-se exact de vârful cărnos

al celui opus. Contemplă pentru o secundă aceea simetrie gotică ce îl umplea de mulțumire, ridică privirea și răspunse hotărât:

— Tocmai de aceea este primejdioasă. Bineînțeles, nici nu se pune problema să fie publicată, dar trebuie să stabilim o limită mai înaltă.

Carl începu să înțeleagă de ce relicva aceea dintr-o altă epocă îl chemase din Germania. În spatele aparenței umanitare și caritabile a Legionarilor lui Hristos se ascundea un serviciu de acțiune din care el făcea parte și în care formarea lui teoretică alături de abilitățile lui sportive erau foarte apreciate.

— Ce vreți să spuneți?

— Ei bine... la Sant'Anselmo – altfel, o universitate pontificală ireproșabilă – există trei studenți un pic prea întreprinzători: un sirian plecat acasă la el, un american și autorul tezei, fratele Nil – un naiv care nu înțelege consecințele utopiilor lui. Aflat în conflict cu mănăstirea lui, el este veriga slabă. Ca să îl fac să se descopere, am făcut așa încât... cum să spun, să îl neliniștesc. Emotiv, fără experiență, a primit ieri un mesaj care îl va face, fără îndoială, să se miște, să iasă din carapace. Pentru moment, misiunea dumneavoastră este să îl supravegheați.

— De ce eu?

— Aveți un parcurs... special, nu? Ați ucis de două ori... am aflat, la un moment dat, de la părintele Maciel. Nu v-ați dori ca toate astea să iasă la iveală acum...

Carl își lăsă capul în jos, bărbatul acela diabolic știa totul. Păru că Monsignore nu-i remarcă rușinea.

— Frate Carl, la treabă! Dați-mi înapoi teza francezului, o să-mi faceți rapoarte regulate.

Rămas singur, Monsignore se lăsă pe spate în fotoliu și închise pleoapele subțiri. Micile

probleme practice pe care i se cerea să le rezolve de atâta vreme nu erau decât niște activități vulgare, adevărata lui pasiune era aceea pentru informații. Crease de-a lungul vieții o rețea de informatori a cărei mărime nu o bănuia nimeni, ceea ce explica și discreția, și eficacitatea acesteia. Din biroul lui, asemenea unei pânze de păianjen, observa cea mai mică vibrație a fiecărei ițe, analiza, reacționa. Forța Bisericii Catolice consta în rețeaua ei mondială de parohii și mănăstiri. Bătaia din aripi a unui fluture se simțea la celălalt capăt al lumii, Monsignore era primul informat. Americanii? Cu structura gigantică a CIA și mii de funcționari blazați, aveau pielea tare a unui elefant. Mossadul putea să rivalizeze cu el, căci evreii erau peste tot, dar idealul lor era impur. De curând intraseră în joc musulmanii, stăpâneau din ce în ce mai bine tehnologia. Și la ei avea oameni infiltrați, pe care îi ținea bine în frâu din cauza trecutului lor.

Numai Biserica Catolică, monarhia absolută, centraliza eficient informația și puterea care decurgea din aceasta.

De acolo, din biroul acela modest.

Monsignore tocmai aflase că profesorul Erwin (dosarul lui avea ștampila *De supravegheat*) plecase din Sana'a în condiții misterioase, făcuse escală la Beirut, unde petrecuse câteva ore la bătrânul Jarweh, înainte să repornească spre Berlin. Infirmierul din slujba lui Jarweh, un catolic fervent, surprinsese frânturi din discuție și îl informase imediat: Erwin pretindea că descoperise un manuscris nazareean care data din perioada Profetului, care punea sub semnul întrebării tradiția musulmană a revelației divine a Coranului.

„Nu ne atingem de Coran, echilibrul mondial depinde de asta.” Trebuia să pună mâna pe manuscris.

Cât despre Georges, odată revenit la Mar Moussa, acesta nu mai era periculos. Fără îndoială, înaintarea rapidă a jihadiștilor în regiune avea să

rezolve problema, cât de curând, el și Dall'Oglio nu vor mai putea să facă niciun rău.

„Soarta Occidentului stă pe umerii mei...”

Ridică jaluzelele și deschise larg fereastra. La ora aceea târzie, nu avea ce să se întâmple: fațada Palatului Inchiziției era cufundată în întuneric, iar din Piața Sfântul Petru, nimeni nu putea să îi zărească silueta fantomatică.

În fața stelelor, Monsignore închise ochii.

Soarele era pe cer când jeepul se ivi din deșert. Din el ieșiră trei bărbați plini de praf. De față cu mamele înnebunite, se apucară să caute un copil din sat, îl găsiră ușor, îl întrebară. Îndrumați de el, merseră până la groapa de gunoi. Cu ajutorul mulinetelor, întrerupseră petrecerea vulturilor, strecurară rapid într-o husă ce mai rămăsese din cadavru, o închiseră dintr-o mișcare și se întoarseră la mașină, ca să îl așeze ușor în benă. Apoi fiecare își înfășură capul cu un *keffiyeh* și, în fața sătenilor adunați la auzul veștilor, rostiră rugăciuni legănându-se înainte și înapoi. Uluiți, bătrânii își recunoscuseră limba maternă, aramaica, pe care tinerii satului o vorbeau tot mai puțin. Fără să salute pe cineva, cei trei bărbați se urcară în jeep și o porniră din nou în trombă spre munți, în mijlocul unui nor de praf. În zilele următoare, evenimentul fu subiectul tuturor conversațiilor. De unde veneau, de ce se rugaseră în aramaică? Și de unde aflaseră atât de repede de cadavrul tăiat în două care fusese găsit în acel colț pierdut de lume? Aici nu era nici electricitate, nici telefon, poate caravanele care trecuseră cu o zi înainte? În toiul entuziasmului general și al întrebărilor care veneau din toate părțile, unii bătrâni rămâneau ciudat de tăcuți. Nimeni nu îndrăznea să li se adreseze sau să le ceară opinia: ei erau gardienii memoriei și nu mai vorbeau decât cu Dumnezeu.

Cu ochi strălucitori, Anselm se duse să bată la ușa lui Nil.

— Am găsit un mesaj de la Sarà pe site-ul Mar Moussa în dimineața asta, cred că este chiar ea. Vino să vezi, o să te convingi singur.

Urcară scara în spirală din turn, se așezară în fața calculatorului lui Anselm, care mișcă mousse-ul. Într-adevăr, pe site era un mesaj scurt:

*Fraților Anselm și Nil,
Nu am vești de la Georges de mai multe zile,
Mar Moussa nu răspunde.*

*Mă tem că site-ul este supravegheat. Sunt singură la Beirut, am nevoie de ajutorul vostru,
VENIȚI SĂ MĂ SALVAȚI.*

Vă rog, veniți repede.

Vă rog...

Sarà

Nil se așeză încet în balansoar și îl întoarse spre Anselm.

— Ce părere ai despre asta?

— Stilul seamănă cu al Sarei, parcă o și aud.

— Și atunci? Cum să creadă că o să pornim în zbor în ajutorul ei, până la Beirut, în inima necunoscutului? Suntem studenții unei universități pontificale, avem cursuri, lucrări de susținut!

Între ei se așternu un moment de tăcere, pe care Anselm îl întrerupse în cele din urmă. Tonul vocii lui trăda o tulburare care nu îl caracteriza.

— M-am gândit la toate astea. Și apoi, mi-am spus... în fine, Nil, amintește-ți de tot ce îi datorăm lui Georges! Este un frate – nu de ordin monastic, ci un adevărat frate de luptă, de inimă și de suflet. Sarà spune că n-are vești de la el, îl lăsăm pe fratele ei pierdut în neant fără să reacționăm, de parcă ar fi un câine? Știi cât își iubește și își

protejează sora mai mică, ea strigă după ajutor, ce-
ar face el în locul nostru? Ar continua să umple
fișe erudite pe colina Aventinului, digerând *la*
pasta încetișor în mănăstire? Prin Sarà, Georges
cere ajutor, *nu putem* să rămânem surzi la
chemarea lui!

Nil fixa intens chipul afectat al prietenului lui,
ochii lui plini de lacrimi. Asemenea lui, și el era
bulversat. În cele din urmă, hotărî:

— Și eu am o inimă, nu putem să ignorăm
mesajul Sarei, să îl lăsăm pe Georges la greu fără
să facem nimic. Ce propui?

Anselm îi surâse timid.

— Știam că o să fii de acord cu mine. Vacanța
de Paște o să înceapă curând, mulți dintre studenți
o să profite ca să călătorească. Trebuie să ne
ducem acolo.

— Să mergem la Beirut? Ești nebun!

— O călătorie scurtă, de câteva zile, absența ta o
să treacă neobservată.

Lui Nil îi fu greu să își rețină uluirea.

— Absența *mea*?

— Nu putem să mergem împreună, ar bate la
ochi. Unul dintre noi trebuie să rămână la Roma, să
țină legătura cu celălalt. Ca să intre în Liban, un
american are nevoie de o nenorocită de viză, dar nu
și tu, care ești francez. Dintre noi doi, tu ești
singurul care poate să plece repede. Du-te să o vezi
pe Sarà la Beirut, du-te și vezi dacă putem să
facem ceva pentru Georges!

Nil se frecă la ochi, durerea de cap își făcea din
nou simțită prezența. Înălță capul și vorbi cu
blândețe, accentuând fiecare cuvânt:

— Eu sunt călugăr, Anselm, călugăr și nimic
altceva. Am intrat în mănăstire ca să îl caut pe
Dumnezeu și nimic altceva. Un căutător care nu
știe să se bată decât cu textele și cu el însuși.
Datorită ție, am descoperit realitatea evreului Iisus,
iar această descoperire a dat un sens vieții mele. N-
am nevoie de nimic altceva, nu știu să fac altceva!

Anselm reacționează cu fermitate:

— Dar ce-ai descoperit mai apoi îi datorezi lui Georges. Adu-ți aminte de toate cărțile pe care nici nu le-ai fi citit, nici nu le-ai fi înțeles fără el! El ți-a permis să măsoare importanța mesianismului, locul lui determinant în Coran. Adu-ți aminte de discuțiile pe banca din mănăstire, când lumina Romei devenea la fel de transparentă ca explicațiile lui, la fel de călduroasă ca încurajările lui! Fără el, n-ai fi fost ceea ce ai devenit. El ți-a fost îndrumător, iar acum tu îi întorci spatele?

Nil se ridică, se duse la fereastra care dădea spre mănăstire. De dedesubt, umbra portocalilor avea în curând să atingă banca nenumăratelor discuții purtate cu Georges.

După o vreme, se întoarse cu fața spre prietenul lui, care îl observa neliniștit.

— Bine... bine, este o nebunie, dar am să plec. Numai că știi prea bine că un călugăr francez n-are un sfânt în buzunar.

Ușurat, Anselm deschise sertarul biroului.

— Iar eu sunt american, pentru mine, banii nu sunt atât de importanți ca pentru tine. Tata este bogat, Nil, foarte bogat. Ai aici un permis American Express la purtător, valabil pentru cinci călătorii cu orice companie aeriană, spre orice destinație. Am folosit un cupon ca să vin la Roma, îmi mai rămân patru, îți ofer ție două. Dacă îl prezinți la aeroport, o să fii îmbarcat imediat, factura îi va fi trimisă tatălui meu, care nici măcar nu o să se uite la ea.

Nil luă plicul pe care i-l întinse Anselm și schiță spre el o grimasă confuză.

— Ai nevoie și de bani-gheață, nu-i așa? Uite, ia plicul ăsta, trebuie să fie aici vreo mie de dolari. Ia și centura asta de călătorie pe sub pantaloni și strecoară acolo pașaportul, permisul și banii. Când te întorci, îmi dai restul, iar eu îți interzic să-mi prezinți deconturile.

Nil îi zâmbi.

— Mulțumesc, n-am avut niciodată atâtia bani în buzunar. Dar tatăl tău...

Anselm îl întrerupse.

— Tata n-a trăit niciodată decât pentru banii lui, ca să îi vadă intrând, ieșind, ca să îi numere, să îi atingă, să îi adulmece în treacăt, fără măcar să își dea seama că existam și eu pe lângă el. Mama a murit la nașterea mea, *eu n-am avut niciodată un tată*, Nil! Vrei să știi unde se află singura mea familie? Uite, ea se află în plicul ăsta, ia-l. Pentru mine, banii ăștia nu reprezintă nimic și nu-i vor lipsi tatălui meu. Crede-mă – zâmbi trist –, este mai ușor să practici sărăcia când ești bogat, căci nu te gândești mereu la bani, așa cum fac adevărații oameni săraci.

— Asta, asta ar fi de discutat, spuse blând Nil.

Și astfel, fratele Nil, călugăr observator, descoperi în aceeași zi că nu își practica legământul de sărăcie și că avea să își rupă legământul de supunere ducându-se la celălalt capăt al lumii, fără permisiunea părintelui stareț.

Încăperea era luminată de o lampă cu kerosen așezată pe podea. Pe pereții din pământ se aliniau siluetele a doisprezece bărbați care stăteau pe niște bănci. În fața peretelui din spate, sub o icoană, fusese așezat un fotoliu de o eleganță surprinzătoare în toată austeritatea înconjurătoare. Luminat de jos, chipul bătrânului care îl ocupa era grav și solemn. Toți purtau câte o *jellaba* de un alb imaculat. Pentru a supraveghea deșertul care se întindea spre munți, paznici fuseseră postați în jurul satului.

Ceremonia putea să înceapă. Bătrânul făcu un semn către unul dintre asistenți, care se ridică, trase la o parte pânza care servea drept ușă și lăsă să intre o umbră albă.

Era un tânăr cu un chip melancolic, care clipi puțin pentru a se obișnui cu lumina din încăperea. Bătrânul i se adresă fără vreo altă introducere:

— Ce vrei?

— Să mă număr printre cei care îl urmează pe Iisus nazareeanul și îi așteaptă întoarcerea.

— Ești pregătit, asemenea strămoșilor noștri, să faci față suspiciunii, urii și opresiunii din partea dușmanilor noștri?

— Da, rabinule, sunt pregătit.

Răspunsul răsună ca o rachetă. Asistenții se ridicară și bătrânul începu cu o voce gravă:

— Acum două mii de ani, ca să scape de persecuțiile evreilor, apoi ale creștinilor, părinții noștri au fugit din patria lui Iisus. În fuga noastră, am pierdut totul, textele noastre, ritualurile, *Evangelia evreilor*, totul. Nu ne mai rămâne decât memoria, transmisă din tată în fiu, din mamă în fiică. Chiar și numele nostru, nazareeni, nu mai este pronunțat decât de noi și pe ascuns. Dar – el ridică privirea – n-avem nimic de pierdut, căci ne rămâne dragostea pentru fiul lui Iosif, Mesia, a

căru i întoarcere o aşteptăm. Ne rămân memoria şi speranţa, iată tot ce deţinem pe pământ. Vrei să împărtăşeşti asta cu noi?

Ochii tânărului reflectară firicelul de lumină al lămpii cu petrol.

— Vreau.

Bătrânul îşi fixă privirea spre el. „Tocmai a demonstrat de ce este în stare, dar cât este de tânăr, câte suferinţe îl mai aşteaptă.” Vocea i se întări:

— Atunci să nu te încrezi în evrei, sunt prezenţi peste tot şi sunt atotputernici. Fără să aştepte întoarcerea lui Mesia, aşa cum spun Sfintele Scripturi, ei au dominat Europa, America şi acum Orientul Mijlociu. Să nu te încrezi nici în musulmani, care sunt gata de orice ca să ne facă să dispărem, pe noi şi memoria noastră. Chipul ascuns al profetului lor planează neîncetat peste fiecare dintre noi. Să nu ai niciodată încredere în creştini, să nu uiţi că ne-au umilit în trecut. De acum înainte, o să fii singur în faţa stelelor, cum a fost Iisus nazareeanul în Grădina Ghetsimani în noaptea arestării^[3]. Pentru noi, numele tău este Eliah, profetul pe care l-a servit şi pe ale căru i urme a luat-o.

Imitat de asistenţi, el îşi întinse mâinile peste tânărul care îngenunchease. Un cântec dulce şi hipnotizant umplu încăperea, se strecură printre colibele satului, ajunse la paznicii care-şi ciuliră urechile şi zâmbiră. Rugăciunile străvechi, cele pe care chiar Iisus le pronunţase în timpul vieţii sale, se ridicară rostite în aramaică spre cerul înstelat, care le apără deodată mai clar şi mai plin de viaţă.

Reuniunea continuă până târziu în noapte. Aşezat printre ei, Eliah povesti ceea ce văzuse, cadavrul aruncat în groapa de gunoi a unui sat vecin, felul în care fusese tăiat în două şi oferit drept hrană uliilor.

Când îşi termină povestea, bătrânul vorbi despre mesajul care le fusese adresat astfel, lăsă pe fiecare

să se exprime, apoi își rosti ordinele cu voce răbdătoare.

Anselm intră valvârtej în camera lui Nil.

— Midwest Airlines au un zbor zilnic Roma-Beirut. Pentru mâine nu mai sunt locuri decât la clasa întâi, am rezervat un loc pe numele tău. Și am cumpărat două telefoane mobile, să mă ierte mănăstirea mea. Ia tu unul, încearcă numai să nu mă suni în timpul slujbelor.

Izbucniră în râs, parfumul acela de aventură le era cu totul nou.

— Și când ajung la Beirut, cum o s-o contactez pe Sarà?

— Familia Jarweh este foarte cunoscută acolo, interesează-te când ajungi la aeroport. Dacă nu obții nimic, du-te într-un hotel mare. Cu banii pe care îi ai, o să se dezlege limbile.

În noaptea aceea, incapabil să rămână înăuntru, Nil se duse să își facă plimbarea preferată. Rămase vreme îndelungată în picioare pe marginea pistei din Circo Massimo, de partea Aventinului, privind gânditor ruinele de pe Palatin, care își înălțau spre cer vârfurile mute. Așa se nașteau imperiile, se construiau, apoi se prăbușeau și dispăreau, lăsând în urma lor ruinele care nu mai vorbeau nimănui. Oare se va întâmpla la fel și cu creștinismul?

Anselm... Cu o seară în urmă, pentru prima dată deschisese ușor fortăreața bine păzită a trecutului lui. „Eu nu am avut un tată!” Acel strigăt de disperare era suferința pe care o purta înăuntru fără să o poată destăinui niciodată? Nu antama discuții decât despre munca lui, ca atunci când primise lucrarea lui Christoph Frankenberg – pe vremea aceea, Nil era încă la începutul lucrării lui.

— Cine este Frankenberg? întrebă el.

— Este pseudonimul unui libano-american care și-a reluat cercetările despre care tu știi deja, referitoare la nașterea arabei coranice pornind de la aramaică. Dar a mers mai departe: el arată că, la

origini, versetele din Coran erau bucăți din lecționarele biblice folosite de nazareeni pentru a-și catehiza vecinii arabi în Siria. Recitau în fața lor pasaje din Biblie și din Evanghelii, pe care le comentau. După părerea lui Frankenberg, Coranul s-ar fi născut pornind de la aceste cateheze.

— În cazul în care Coranul s-a născut pe baza acestor lecționare liturgice, istoria revelațiilor primite din cer de către Mahomed într-o peșteră din Mecca...

— E doar o legendă! Teza lui Frankenberg spulberă toate tabuurile astea – după cum ar putea prea bine să facă și teza ta, dragul meu Nil.

Nil nu reacționase.

— Georges spune că profetul Mahomed – coborî din instinct vocea – e posibil să nici nu fi existat vreodată?

Mimica lui îl făcu să suradă pe Anselm.

— În 614 d.Hr., a existat un războinic arab devenit nazareean care și-a condus tribul, Quraysh din Siria, unde trăia, ca să cucerească Ierusalimul și să reconstruiască Templul. După crezul nazareenilor, de îndată ce Templul era reconstruit pe esplanada lui, Mesia trebuia să se întoarcă, să le devină căpetenie și să îi conducă spre cucerirea lumii.

— Războinicul era Profetul?

— Nu știm aproape nimic despre el. După moartea lui, primii califi și-au pus scribii la treabă: cu o imaginație debordantă, ei l-au transformat pe acest războinic arab într-un profet vizionar și au inventat legenda lui. Astăzi, această legendă fondatoare a islamului a devenit o dogmă pe care nimeni nu îndrăznește să o mai pună la îndoială.

„Nimeni nu îndrăznește.” Nil se ridică și făcu câțiva pași. Frankenberg adusese un element foarte important în munca de cercetare, precum aceea făcută de Erwin. Se lăsa noaptea. Cufundat în propriile gânduri, își reluă încet drumul spre

Sant'Anselmo. Urma să plece la Beirut... „O nebunie!” Dar răspunsul la acele întrebări poate chiar se afla acolo.

De partea cealaltă a aleii, un turist într-o tufă de leandri îl observa atent. Când îl văzu pe Nil revenind spre Sant'Anselmo, cu capul plecat, parcă tras de propria greutate, se încruntă puțin. „Periculos tipul ăsta? Are un aer complet inofensiv!” Telefonul îi sună în buzunar. Era Monsignore, vocea îi era imperioasă:

— Carl, veniți la mine, imediat. Prezentați-vă la Porta Angelica, veți fi condus în biroul meu.

Se furișă din tufișul în care petrecuse ceva vreme, apoi dădu nas în nas cu un tânăr fermecător cu un zâmbet plin de subînțeles, care îi făcu unul dintre semnele acelea pe care le înțelege toate limbile. Furios, îl trimise la plimbare.

Înaintea lui, Nil dispăruse. Carl o luă spre Vatican.

Fu întâmpinat de un Monsignore atent, care îl conduse într-un salon micuț, decorat în nuanțe de cenușiu, îl invită să se așeze într-un fotoliu și îi spuse să aștepte. În orele ce urmară, patru persoane se succedară în fața lui. Patru tineri care rămaseră în picioare și îi vorbiră. Îi ascultă privindu-i în ochi, apoi le puse întrebări. Iar îi ascultă.

Când al patrulea ieși din salon, acesta ducea cu el viața lui Carl.

Nu se ridică atunci când îl auzi pe Monsignore intrând. Prelatul aruncă o privire spre forma umană prăbușită în fotoliu, pretinse că nu îi observă chipul înfrânt și îi întinse un plic.

— Aveți aici un bilet de avion spre Beirut. Plecați mâine-dimineață, fratele Nil o să fie în același avion. Odată ajuns în Liban, sunt convins că o să se ducă în Siria și este posibil să se întoarcă apoi cu un document de o importanță capitală. Trebuie să puneți mâna pe documentul ăsta – *prin orice mijloace posibile*, mă înțelegeți?

Carl se ridică, luă plicul fără să se uite la Monsignore, ieși iute din salon, coborî valvârtej scările. „Omul ăsta este un diavol!”

Ca un somnambul, traversă Piața Sfântul Petru acum pustie. Da, va merge la Beirut, îl va urmări pe călugărul francez, va recupera documentul și îl va aduce la Roma. Dar la ce bun toate astea? După tot ce auzise, nimic nu mai avea sens.

„Prin orice mijloace posibile”, spusese Monsignore.

Până la sfârșitul nopții, rătăci pe străzile pustii ale Romei ca un corp fără suflet. În zorii zilei, luă un autobuz spre aeroportul din Fiumicino.

Monsignore își alinie meticulos în față telefoanele mobile, picioarele de păianjen prin care percepe vibrațiile pânzei lui.

Era mulțumit. Cu o zi în urmă, computerul interceptase rezervarea făcută de Anselm: Nil făcea exact ce sperase el, se ducea la Beirut. Monsignore fusese unul dintre primii care aflase de cercetările lui Erwin și ale lui Frankenberg privind Coranul și preistoria lui. Când auzise despre descoperirea pergamentului, datorită infirmierului bătrânului Jarweh, înțelesese că obiectul acela miraculos avea să fie în mâinile lui o armă devastatoare împotriva musulmanilor. O armă pe care trebuia să pună mâna cu orice preț.

Să destabilizeze islamul, să dezvăluie în ochii întregii lumi impostura Coranului, asta era visul oricărui maestru în geopolitică! Acest maestru era el. Alertându-l pe Nil despre dispariția lui Georges, provocase strigătul de ajutor al fetei. Fără să fi bănuțit măcar, ea îl atrăgea pe francez exact acolo unde și-l dorea el. Dumnezeu îi răsplătea pe cei săraci cu duhul, dar va reuși el să găsească pergamentul de la Sana'a? De data aceasta, Biserica Catolică nu avea dreptul să eșueze.

În orice caz, teza lui Nil arăta că tânărul identificase perfect legătura dintre iudaism, creștinism și islamism – „Și nu numai între ele”, se gândi Monsignore. „Mesianismul, izvorul ascuns, cheia puterii lumii!” Dovezile despre felul în care se infiltrase în Occident ca să îl domine erau puține, iar el trebuia să le obțină.

El va ști cum să le folosească.

În noaptea aceea, după întrevederile pe care i le impusese, Carl fugise din salonul gri. Chipul lui purta marca disperării, exact ce trebuia ca să îl țină bine în frâu.

Monsignore se ridică, ocoli biroul, se îndreptă spre peretele lambrizat din partea opusă și apăsă o cornișă. Panoul glisă cu un șuierat și dezvălui trei rafturi. Pe primul, computerul era pornit în permanență. Extrem de puternic, avea programele necesare pentru colectarea informațiilor. Pe al doilea se afla un echipament avansat de transmisie prin satelit. Ultimul raft, mult mai puțin aglomerat, conținea comoara lui cea mai prețioasă: hard disk-urile pe care erau salvate mii de dosare care nu cruțau pe nimeni, asigurându-i eficacitatea – și propria siguranță.

Se uită în treacăt la ceas: avionul francezului tocmai decolase, cu un câine de vânătoare la bord, cu coada între picioare. El îl va urmări îndeaproape pe Nil. Cât despre fată... ea avea un miros special pe care Carl, ca neamț de rasă bună, avea să îl adulmece rapid.

Închise panoul, își puse la adăpost minunile tehnologice. Tatăl lui ar fi fost mândru de fiul pe care nu îl văzuse crescând și devenind unul dintre cele mai secrete, dar și cele mai importante personaje ale Vaticanului.

„Adică”, se gândi el, netezindu-și roba căptușită discret cu violet, „ale planetei”.

Pierdut într-un scaun adânc, în care avea tot locul din lume și pentru picioare, Nil era încă sub efectul șocului.

Anselm își dorise să îl însoțească în taxi până la aeroport. Pe drum, rămăsese cufundat în tăcere, cu o linie brăzdându-i fruntea și cu ochii pierduți în gol.

Plăti cursa fără să scoată vreun cuvânt, apoi îl urmă pe Nil până în holul din Fiumicino. Croindu-și drum prin mulțime, se duse în fața panoului luminos: îmbarcarea pentru zborul Midwest Airlines începea peste o jumătate de oră.

— Mai este puțin timp, îi spuse lui Nil, să ne așezăm în cafenea.

Comandară două cafele. Cu capul plecat, Anselm învârtea cu încăpățănare lingurița în ceașcă, iar Nil, deja obișnuit cu tăcerile lui, știa că nu avea altceva de făcut decât să aștepte.

În cele din urmă, Anselm își puse lingurița pe masă și, fără să se atingă de cafea, spuse:

— Mi-ai vorbit deseori despre tinerețea ta agitată și apoi despre ce ți s-a întâmplat după ce ai intrat în mănăstire. Mi-aș fi dorit să-ți pot vorbi și eu la fel despre mine, dar n-am reușit, eu...

Se cufundă din nou în tăcere.

— Bea cafeaua că se răcește, îi propuse cu delicatețe Nil.

— Nu, ori acum, ori niciodată. Iată... după colegiu, tata m-a trimis la Rutgers, o universitate șic din New Jersey. Chiar dacă nu este departe de casa noastră, m-a înscris la internat, trei ani fără să revin acasă decât vara, în timp ce el bătea lumea la picior. Am trăit marginalizarea asta ca pe un fel de a se descotorosi de mine, de parcă mă arunca. La Rutgers, îmi împărțeam camera cu alt student. La început, ne-am înțeles bine, apoi, seara, uneori

noaptea, fiecare vorbea despre sine, îndelung. El mă asculta... nu mi se mai întâmplase niciodată până atunci așa ceva, era prima dată când cineva era interesat de mine. Cu vremea, am devenit intimi. Și apoi... în ultimul an, am... în fine, am... Oh, Nil! Este singurul moment din viața mea în care am avut impresia că trăiesc!

El lăsa capul în jos, o lacrimă i se prelingea pe obraz. Nil își așeză blând mâna pe brațul lui.

— Uiți că și eu...

Anselm își șterse obrazul.

— Dar la tine s-a întâmplat cu fete, era *normal*, în vreme ce eu... La noi în familie, eram republicani, poponarii erau rebuturile unei societăți care trebuie să îi scuie din sânul ei. Nu sunt homosexual, Nil, n-am fost niciodată. Dar băiatul ăsta era de o asemenea dulceață și fragilitate, atâta delicatețe pe un chip de înger rănit... ne-am iubit, pentru scurt timp – și sincer, cel puțin asta am crezut eu.

— Ce este *normal*, Anselm? Normal pentru cine? *Cine* impune normele? Cine poate să judece inima omenească și sentimentele?

Anselm nu îl asculta, continuă cu o voce hipnotică, de parcă îi era teamă să vadă că se închide fanta abia întredeschisă:

— Am devenit novice la puțină vreme după aceea – de fapt, ceva mai devreme decât era inițial prevăzut, poate ca să mă mântuiesc. După un timp, el a venit să mă vadă: „Am mare nevoie de bani ca să mă instalez. Tatăl tău este bogat, dacă nu vrei să-mi dai, o să vorbesc mai întâi la mănăstire, apoi la presă. Știu niște jurnaliști care o să fie încântați să audă ce-am de povestit despre noi”. Pe Coasta de Est a Statelor Unite, mănăstirea din Newark este foarte respectată, noi suntem o referință, privirile sunt ațintite spre noi. Îți închipui scandalul, titlurile din ziare! M-ar fi alungat de peste tot. Strivit de rușine și dezonoare, aș fi fost distrus.

— Ce-ai făcut?

— Oh — Anselm își masă fața —, îngerul frumos era un demon, trebuia să plătesc. Nu aveam altă soluție decât să îi spun totul tatei, banii sunt ai lui. I-am cerut să vină să mă vadă la mănăstire, ceea ce nu mai făcuse niciodată până atunci. O întrevvedere în picioare, față în față, într-un salon auster, prost încălzit — era iarnă cu lumină difuză pe pereții goi, vocile răsunau în gol... O scenă atroce! La final, a scos, fără un cuvânt, un pumn de dolari și mi l-a întins din vârful degetelor, de parcă evita să mă atingă. Dacă îi vedeai chipul, disprețul! Cred că, în ziua aceea, m-a urât. S-a răsucit pe călcâie, a ieșit trântind ușa.

Nil rămase înțepenit în scaun. Anselm îi căută privirea.

— Studentul acela a dispărut din viața mea, dar sentimentul de vină m-a urmărit. Mi-am trădat mediul social, familia, mănăstirea! Îmi găsesc singurele momente de pace când mă scufund în muzică și în textele vechi — flautul meu, Evangheliile. Vă invidiez, pe tine și pe Georges! Voi citiți textele astea cu inima, ca pe o întâlnire cu *cineva*. În vreme ce eu...

— Mi-ai spus totuși că Iisus te fascinează, nu?

— În mintea mea, doar în mintea mea! În timpul unei partituri, muzica îmi permite să regăsesc ce am pierdut, ceva care îmi încânta pe vremuri copilăria. Iar când studiez, nu mă gândesc la nimic altceva. Numai așa mintea îmi dă puțin pace, dar dacă ai ști, inima mea...! Inima mea, Nil, este un deșert traversat de hoardele Răului. L-am văzut în acțiune în toate religiile, în toate civilizațiile care i-au dat mii de nume, diavolul, demonul, Satana, Mara, Iblis... Dar este întotdeauna același, cel care este pe cale să mă distrugă în interior!

Un difuzor hârâi. Nil își ciuli urechile și aruncă o privire plină de compasiune spre prietenul lui.

— Ascultă, îmi anunță zborul, trebuie să plec.

Se ridică, ocoli încet masa, își așează ambele mâini pe umerii lui Anselm, care înlemni.

— Marile figuri ale umanității, cei pe care noi îi admirăm, au devenit sfinți doar în ziua în care și-au acceptat, în sfârșit, *iertarea*. Pe curând, prietene.

Își ridică rucsacul, se strecură printre clienți. În clipa în care dădu să treacă pragul cafenelei, se întoarse: cu spatele îndoit, Anselm privirea drept înainte.

Pe masă, cafeaua rămăsese neatinsă.

Avionul vâjâia ușor. După divorțul părinților, Nil călătorise adesea, dar niciodată la o clasă atât de luxoasă. Totuși, nu reușea să stea în fotoliu. „Toate astea se întâmplă prea repede pentru mine.” O amintire din lecturile copilăriei i se ivi în minte. „Încep să semăn cu Tintin, fără obligații, prins, fără voia mea, într-o aventură incredibilă!” Tintin, care nu fusese niciodată îndrăgostit... Zâmbi, se ridică, se îndreptă spre toaletă și, pe culoar, trecu pe lângă un pasager care era miop, probabil, căci citea *Frankfurter Allgemeine* ținându-l foarte aproape de ochi. O creastă de păr blond se ivea deasupra ziarului, iar Nil remarcă faptul că vârful îi era plat, ca o pistă de aterizare. Când se întoarse, pasagerul își plecase capul într-o pătură care îi acoperea toată partea de sus a corpului.

Uluit de reverberația norilor, acoperi hubloul, își lăsă scaunul la maximum pe spate și decise să facă precum pasagerul cu creastă, să doarmă.

Se va gândi la toate.

Mai târziu.

Cu un gest agasat, Monsignore își puse casca la ureche. Când emițătorul Radio Vatican, de foarte aproape, era la volum maxim, interfera cu telefoanele mobile, nu se putea face nimic.

— Moktar? Da, eu sunt. Sesiunea FAO se termină^[6]? Perfect, am o treabă urgentă cu tine, vino pe la Porta Angelica.

Moktar al-Qoraysh n-avea nimic de-a face cu un înger. Bunicul lui sirian – un descendent al tribului Profetului al cărui nume îl purta – se înrolase în 1943 în divizia bosniacă SS Handschar, creată datorită relațiilor bune pe care ambasadorul Reichului în Turcia, Franz von Papen, le avea cu marele muftiu de la Ierusalim. Himmler decretase pe vremuri că iugoslavii erau descendenții goților, Moktar se convinsese că, prin acest bunic devenit nazist, sânge arian îi curgea prin vene, fiind deci predestinat jihadului.

„Sângele nu minte.”

Mereu de veghe, Monsignore îl reperase la Lampedusa pe lista uneia dintre primele tabere de refugiați, îl determinase să vină la Roma și făcuse presiuni pentru un post de consultant la FAO unde prezența nu îi era necesară decât la sesiunile plenare, de două ori pe an. Îl voia în pânza lui datorită parcursului pe care îl avusese, a fanatismului, dar mai ales pentru că îi cunoștea pe jihadiștii care circulau dintr-o parte în alta a deșertului, neobservați, la fel ca scorpionii.

Moktar închiria pe durata unui an un apartament micuț, în apropierea termelor lui Caracalla. În camera lui trona fesul cu cap de mort pe care îl purtase bunicul lui când blestemații din Armata Roșie îl ucisese în Balcani.

Între sesiunile FAO, dispărea în întinderile deșertice din Orientul Mijlociu, traversând

frontierele fără să fie reperat. Activitățile lui nu erau deloc cele ale unui turist.

Obsesia lui pentru femei îl costa scump, iar nevoia lui de bani nu era niciodată satisfăcută. Monsignore închidea ochii și plătea. În orice caz, nemernicul era promis unui infern dublu, cel din Coran și cel al credinței adevărate.

„Un scorpion... o să îi ofer o pradă în care să-și înfigă acul.”

Coborârea avionului îl trezi brusc pe Nil. „Ce caut eu aici?” Ridică apoi storul hubloului și văzu o pădure de zgârie-nori: Beirut, deja! Își reaminti totul deodată, Georges dispărut, Sarà, Anselm și disperarea lui. Nu era momentul pentru filosofare, avionul urmărea o curbă amplă deasupra orașului. Nil se întreabă cum reușise Beirutul să se reconstruiască atât de repede, după atâția ani de război, contribuind, printre altele, și la averea familiei Jarweh.

Ieși fără să arunce vreo privire celorlalți pasageri care își recuperau în spatele lui bagajele de cală. Pe pista aeroportului Rafic-Hariri, aerul era cald și uscat, în ciuda vecinătății cu marea. Nil avu impresia că un vânt aspru îi biciuia pielea – cât de departe era de Valea Loarei!

Vameșul îi puse ștampila pe pașaport, fără să se uite măcar. Cum nu avea bagaj de cală, Nil se trezi împins în holul imens și luxos, șovăi o clipă, se îndreptă spre ghișeul Midwest Airlines unde o stewardesă schiță spre el un zâmbet perfect comercial.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Hm... știți unde locuiește familia Jarweh? Locuiește la Beirut și trebuie să fi călătorit cu compania dumneavoastră.

Stewardesa își măsură din priviri pasagerul prost îmbrăcat și dintr-odată lăsă deoparte toată amabilitatea.

— Domnule, nu comunicăm niciodată numele și adresele clienților noștri. Consultați o carte de telefon, le găsiți acolo.

Cu un deget disprețuitor, arătă spre o consolă aflată în partea opusă a sălii. Nil traversă sala, deschise un anuar: era în arabă. Dezamăgit, rămase cu brațele atârând, când își aminti de sfatul lui Anselm. Traversă din nou sala, se îndreptă spre

ieșire și îi spuse primului șofer care venea spre el cu nerăbdare, cu șapca în mână:

— Duceți-mă la... hotelul Meridian.

Sigur exista un Meridian în Beirut.

Sprijinit de un stâlp, Carl împături cu grijă *Frankfurter Allgemeine* și făcu semn spre un taxi oficial, ușor de recunoscut prin culoarea sa verde. Auzise totul și se amuzase sincer. *Vai, dar ce ratat! Să lase tot aeroportul să afle că el căuta familia Jarweh înainte să urce într-o limuzină privată aflată în serviciul poliției! De ce nu sunase și la biroul Hezbollah!*

Era mișcat de naivitatea călugărașului. Inocent de parcă se născuse ieri, ar fi fost un bun recrut pentru Legionarii lui Hristos. Carl începea să simtă un fel de simpatie pentru el.

Anselm avusese dreptate. Întâmpinat sec de portarul de la Meridian, Nil îl văzu devenind amabil la prima bancnotă verde și regăsindu-și memoria la a doua:

— Da, desigur, stau în cartierul creștin, pe strada Nasra. O să dau adresa șoferului.

Auzind numele străzii, șoferul nu mai zâmbi. Fără vreun cuvânt, îl duse pe Nil până la intrarea unei clădiri noi, se întoarse și îi arătă patru degete. Patruzeci de dolari! „Cât ar fi costat”, se gândi Nil, „dacă ar fi făcut și conversație?”

Aleea din grădină ducea la o ușă cu interfon. Nil apăsă butonul, auzi un fâșâit și o voce masculină:

— *Yes?*

— Aș vrea să o văd pe domnișoara Sarà Jarweh.

O clipă de tăcere, apoi vocea spuse în franceză, cu un accent puternic:

— Cine sunteți?

Nil răsuflă ușurat, se afla chiar în fața casei Jarweh, aparent Sarà era acolo.

— Spuneți-i de... fratele Nil.

Fâșâitul se opri. După un moment care păru interminabil, Nil îl auzi din nou:

— Luați liftul. Ultimul etaj, la opt.

Liftul era strâmt și foarte lent. Când se opri, ușile se deschiseră singure: dădeau direct înăuntrul unui apartament.

Nil făcu un pas în față. Sarà era chiar acolo, în cadrul ușii salonului.

În fața lui.

Așezat la birou, Monsignore înălță capul.

— Mulțumesc, Raphaël, să intre.

De cinci ani, Raphaël Schütze era secretarul lui personal. Îl angajase când acesta terminase Academia Pontificală care formează personalul diplomatic al Vaticanului și îl numise chiar el Prelat al Sanctității Sale – lucru pentru care tânărul preot german îi era foarte recunoscător. Devotat trup și suflet stăpânului lui, Raphaël admira la el ascetul dedicat în întregime misiunii sale, luptătorul în slujba unei Biserici pe care părea să o țină în frâu. Monsignore lucra zi și noapte, nu își părăsea biroul decât ca să participe la ceremoniile pontificale. Raphaël îl venera ca pe Dumnezeu pe care îl slujea și care nu putea să se lipsească de oameni de asemenea calibru.

După ce îl invită pe vizitator în încăpere, dispăru discret.

Monsignore se uită gânditor la Moktar al-Qoraysh care stătea în picioare în fața lui. Simțea că ucigașul mărunțel și arogant îl disprețuia – după tot ceea ce făcuse pentru el! Înfațișarea lui de felină îi displăcea, chipul lui ascutit ca o lamă de iatagan, gura lui lacomă. Dar avea nevoie de el și îl ținea din scurt. Bunicul lui din SS crea o legătură subtilă între ei, nemărturisită, o legătură nespusă care îi garanta fidelitatea lui. Luă cuvântul:

— Am nevoie să controlezi mișcările cuiva care tocmai a plecat la Beirut. Are douăzeci și patru de ore înaintea ta, dar nu este important: am un... prieten la fața locului care m-a prevenit că nu-și ia nicio măsură de precauție, până și angajații de la aeroport știu unde s-a dus încă de când a coborât din avion. Localizează-l. Dacă, așa cum sper, pleacă din Beirut și merge în Siria, va căuta un document pe care vreau *neapărat* să-l recuperez. Aici intri tu în acțiune, ai mână liberă.

— Cine este tipul ăsta?

— Un călugăr catolic francez.

Moktar încruntă din sprâncene și atinse cu vârfurile degetelor mâna Fatimei care atârna de centura cămășii. Un călugăr era cam ca un vraci, să te atingi de asemenea oameni însemna să atragi ghinionul, nu îi plăcea povestea aceasta. Mimica lui nu îi scăpase lui Monsignore, care deveni patern:

— Nu trebuie să te folosești de mijloace mari, este complet inofensiv. Și apoi – încercă să zâmbească – *Ecclesia sanguinem abhorret*, Biserica are oroare de sânge. O operațiune discretă, intimidează-l, o să fie de ajuns. Dar dacă, din păcate, intervine vreun accident – deșertul este atât de imprevizibil! –, nimeni nu se va sesiza. E inofensiv, da, dar cu un dispozitiv de urmărire: dacă lucrurile iau turnura la care sper eu, tu îi vei lua documentul. Să te întorci în seara asta după biletul de avion. Până atunci, ține!

Îi întinse un plic burdușit. Moktar îl pipăi fără să îl deschidă, recunoștea foșnetul dolarilor cu ochii închiși.

După plecarea lui, Monsignore răsuflă. Pentru genul acela de om, a ucide era cel mai bun mijloc de a se simți în viață. Dispozitivul lui era pe poziții, Carl pe locul doi, ca măsură de siguranță, cu un avantaj: ceafa rasă, chipul de aventurier și trecutul lui îi permiseseră să intre în relație cu o mulțime de oameni dubioși din Europa. În plus, în ciuda staturii atletice, era în stare să treacă neobservat chiar și pe întinderea unui lac înghețat.

Cei doi nu trebuiau să se ciocnească.

Înălță capul: în partea superioară a panoului lambrizat, clipea un led. Calculatorul era pe cale să primească și să decodeze un mesaj criptat.

Nil nu avu timp să își pună jos rucsacul, Sarà se aruncă în brațele lui plângând în hohote.

— Frate Nil, oh, mulțumesc că ați venit atât de repede!

De multă vreme nu mai ținuse o femeie în brațe. Surprins și stânjenit, îndepărtă de el corpul care tremura. Ca să mai dreagă situația, o luă de mână.

— Gata, gata... Totul este bine, Sarà.

În suferința ei, fata era și mai frumoasă decât și-o amintea.

— Am atâtea să vă povestesc, veniți!

Îl conduse în salon, o încăpere mare supraîncărcată de mobilă și bibelouri. Fereastra cu vitralii din capăt dădea spre o terasă a cărei balustradă era acoperită de flori. Se așezară pe o canapea de un roșu aprins, cu perne negre cu franjuri aurii: totul îi părea țișător și supraréalist lui Nil. Urmă un moment de tăcere, în timpul căruia privi atent chipul Sarei, acum în plină lumină. De la călătoria la Roma, slăbise, ochii îi erau înconjurați de cearcăne violete și finețea trăsăturilor contrasta cu greutatea orientală a decorului. El vorbi primul:

— De ce ne-ai chemat, Sarà?

Ea își șterse lacrimile, vocea îi tremura încă:

— S-au întâmplat atâtea lucruri în ultimele zile, îmi trec prin minte de toate! Mai întâi, profesorul Erwin a trecut pe aici val vârtej...

— I-am citit cărțile, o întrerupse Nil, este un arheolog german, specialist în islam.

— Da, dar este și un vechi prieten al tatei. Părea epuizat, neliniștit și a vrut să vorbească între patru ochi înainte să plece fără să salute măcar. După plecarea lui, când am intrat în cameră, tata era palid, nu mai vorbea și infirmierul era aplecat peste el. La o zi sau două după aceea, nu mai știu — se frecă la ochi cu o mână grea —, a venit Georges,

fără să anunțe. Mi-a spus că Paolo Dall'Oglio îl chemase de urgență la Mar Moussa, i-a spus infirmierului să iasă și s-a închis cu tata în cameră. Când a ieșit, m-a luat în brațe, mi-a spus că trebuia să se ducă imediat la Mar Moussa și că, dacă se întâmpla ceva, să vă anunț pe voi.

— Nu i-ați pus nicio întrebare?

— Ba bineînțeles că da, dar n-a vrut să-mi spună nimic. Când mă gândesc că înainte eram atât de apropiați, atât de complici! Asta m-a dat peste cap, l-am lăsat să plece în tăcere, cu inima strânsă.

— Și tatăl dumneavoastră?

— Pe vremuri avea mari responsabilități, dar niciodată nu s-a deschis în fața mea: pentru el, eu am fost mereu *fata lui micuță* care trebuia protejată. Acum a îmbătrânit, e bolnav, medicii spun că nu o mai duce mult. De la plecarea lui Georges, nu mai mănâncă și tot nu vorbește. Numai o dată – ea își luă din nou batista, se șterse la ochi – ca să-mi spună... să-mi spună că Georges se ducea în calea pericolului și că el este aici, ținut în pat, incapabil să-l ajute. Oh, Nil, a fost prima dată când l-am văzut plângând!

Copleșit de durerea ei, Nil interveni sfios:

— Sară... ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Nu pentru mine, pentru Georges! Mar Moussa se găsește la limita zonei controlate de jihadiști, mă tem pentru el. Și dacă nu primește mult timp vești de la fiul lui, mă tem că neliniștea o să-l ucidă pe tata. Ce puteau să-i spună Erwin și Georges? Voi sunteți ca frații pentru el, este motivul pentru care v-am chemat. Dacă ați ști cât sunt de singură!

Nil scrută din priviri încăperea, se simți deodată foarte îndepărtat de decorul acela.

— Iar eu nu sunt decât un călugăr, un cercetător care explorează trecutul prin texte străvechi.

— Și Georges este un cercetător, mi-a vorbit adesea despre lucrarea dumneavoastră fără să poată să-mi spună totul, pentru că, zicea el, era

confidențial și periculos. În afară de profesorul Erwin și de părintele Dall'Oglio, nimeni nu este la curent cu ce știe el. Cu excepția dumneavoastră și a lui Anselm, am aflat zilele trecute. Când m-a părăsit, Georges mi-a zis că împărtășiți aceleași cercetări.

Ea își fixă ochii într-ai lui.

— Acum... frate Nil, sunteți de acord să îl ajutați?

— Fără să știu măcar ce anume îl amenință, nici *cine* îl amenință?

Ea nu răspunse, se mulțumi să îl privească intens. Pe chipul plin de implorare, Nil vedea cum se suprapune chipul lui Georges, ochii malițioși, surâsul etern. La Roma, îi spusese tot ce știa și iată că, acum, el îi destăinuia totul acestei Madone îndurerate care voia să îl atragă într-o aventură ce nu era a lui.

Sară păru să îi citească gândurile. Ea se ridică iute.

— Nu spuneți nimic, trebuie să fiți obosit după călătorie. Aveți tot ce trebuie în frigider, luați cina mai devreme și dormiți bine. O să vin să vă văd mâine-dimineață.

După ce ea plecă, primul lucru făcut de Nil fu să ia telefonul mobil și să formeze numărul lui Anselm.

— Citește asta!

În ciuda întinericului în care îi plăcea să își cufunde biroul, Moktar putea să ghicească pe chipul lui Monsignore semnele unei furii reprimată: pielea pomeților puțin mai întinsă, linia buzelor un pic mai subțire, pleoapele întredeschise... Fără să se emoționeze, apucă hârtia pe care i-o întinse și aruncă o privire.

— Nu înțeleg limba asta.

— Este un cod criptat al cancelariei germane care o să fie trimis către toată presa în următoarele ore. Îți traduc: „Berlin, răpire spectaculoasă. *Professor Doktor* Erwin, arheolog cunoscut la nivel mondial pentru lucrările lui despre originile islamului, a fost răpit la ieșirea din aeroportul din Schönefeld de către doi bărbați cu cagule. Mașina, un VW furat, a fost găsită într-o zonă pustie. Nu avem informații despre profesor” etc. Nu-ți spune nimic?

Moktar ridică din sprâncene, își țuguie buzele.

— Erwin... așa-zisul savant care lucrează cu celălalt, renegatul libanez Frankenberg?

— Vezi că știi câte ceva? Deci știi și cine se află în spatele răpirii? Este o *fatwa*^[7], nu?

— De unde să știu eu? Sunt de trei luni la Roma și nici eu, nici oamenii mei nu operăm în Germania.

— Dar ai urechile mari, trebuie să știi de unde vine *fatwa* asta.

— Știu că o *fatwa* a fost lansată pentru Frankenberg din Iran și că el se ascunde. Cât despre Erwin, nu sunt la curent. De ceva vreme sunt o grămadă de noi autorități religioase în Orientul Mijlociu, plouă cu *fatwa*. În orice caz, păcătoșii ăștia doi primesc ce merită, *șaria*^[8] este de nediscutat și ei știu asta: nu te atingi de Coran, nici de Profet, fie el binecuvântat.

Monsignore își stăpâni nervii, era inutil să insiste cu omul ăsta. Îi întinse biletul de avion și îl concedie fără să mai adauge niciun cuvânt. După plecarea lui, se gândi: „Amărâtul ăsta are dreptate...” Lucrurile se schimbă în Orientul Mijlociu. Din 2012, se pune la punct o nouă structură, alături de Al-Qaida, un Stat Islamic ce își lua dreptul de a emite *fatwa* pentru lumea întreagă. De când aflase de cea care îl pune sub acuzare pe Frankenberg, Monsignore îl plasase sub protecția unor prieteni de-ai lui, mai eficienți ca poliția federală germană. Acum, îi părea rău că nu făcuse același lucru și cu Erwin, răpirea lui era un supărător pas înapoi. Originile lui familiale cu probleme îl făceau pe profesor maleabil, Mosnignore conta pe el ca să autentifice într-o bună zi manuscrisul de la Sana'a de care acesta se descotorosise.

Se ridică, se duse la fereastră, ridică o lamelă de jaluze. De fiecare dată când i se interpunea un obstacol în cale, spectacolul dalelor din Piața Sfântul Petru și perfecta lor simetrie îl ajutau să își pună ideile în ordine.

„Armonia care ține lumea în echilibru...”

Coborî lamela cu un gest sec. Mai întâi, trebuia recuperat manuscrisul. Se găseau destui profesori Erwin.

Nil se trezise târziu și lenevea pe terasă în așteptarea Sarei. Soarele era deja sus pe cer. Cu o seară înainte, Anselm, în continuare laconic, îi spusese: „Cel mai important este ca Sarà să-ți vorbească. Vrea să facă ceva pentru Georges? Ia-o încet, nu o presa. Ai câteva zile la dispoziție, aici, toată lumea a plecat în vacanță, nimeni nu ți-a observat absența. Destinde-te și sună-mă mai târziu, acum sunt ocupat”. Nil închisese furios: „Ocupat cu ce?” Zgomotele străzii de dedesubt ajungeau până la el, astfel că nu auzi sosirea Sarei.

— Frate Nil, îi spuse ea fără altă introducere, veniți înăuntru. Surprins, el o urmă în salon și își luă locul pe canapea. Era obosită.

— Ce se întâmplă, Sarà?

— Tocmai m-am întâlnit cu tata, m-a chemat. Nu mai poate să citească, dar ascultă la radio noaptea. Profesorul Erwin a fost răpit.

— Erwin! exclamă Nil. Unde?

— La aeroportul din Berlin. Tata mi-a vorbit în sfârșit, Nil! Avea două lucruri să-mi spună. Mai întâi că, în scurta trecere pe aici, Erwin i-a spus că a descoperit la Sana’a un document excepțional, un manuscris nazareean datat din epoca lui Mahomed. L-a scos din Yemen prin Marwan, cerându-i să-l ducă la Mar Moussa. Tata crede că de aceea a fost Georges chemat acolo și că este în mare pericol. Nil se foi pe canapea.

— Un manuscris nazareean de la începuturile islamului, incredibil! Nu v-a spus mai multe?

— Este deja mult.

El îi zâmbi, ea părea atât de hotărâtă și de fragilă în același timp!

— Sarà... pentru savanți, nazareenii sunt o enigmă, ce știți despre asta?

Ea ridică mândră capul.

— Mai mult decât credeți, domnule savant. Când islamul a preluat puterea în Siria, unii dintre nazareeni au adoptat versiunea lui șiiță, amestecată cu practici ezoterice. Aceștia sunt alawiții, tribul familiei Assad, ei știu foarte bine de unde vin, că pe vremuri se numeau *nosairis*, nazareeni. Foarte repede i-au oprimat pe aceia dintre ei care rămăseseră fideli credinței lor iudeo-creștine, astfel că au fost nevoiți să devină creștini. Creștini ziua, nazareeni noaptea!

— Georges mi-a spus asta, murmură Nil.

— Atunci trebuie să vă fi spus și că, oricât este el de călugăr catolic, e totuși nazareean, așa cum era și patriarhul Michel, așa cum este și familia mea. Goniți pe vremuri de pe coasta siriană a Latakiei, ei trăiesc în mizerie, ascunși în satele din deșert. Familia Jarweh este una dintre puținele care au reușit să o scoată la capăt, dar pentru asta au fost nevoiți să părăsească Siria și să se stabilească aici, în Liban. Tata a fost responsabil pentru comunitatea asta proscrisă, toată viața lui s-a străduit să îndulcească relațiile cu administrația și guvernul.

Nil era confuz.

— Iertați-mă, nu știam asta. Dar înainte să continui – îi întinse plicul găsit în căsuța poștală de la Sant'Anselmo –, dumneavoastră mi-ați trimis scrisoarea asta?

Uimită, Sarà o citi și i-o întinse înapoi.

— Niciodată, nu e scrisul meu.

— Atunci cine? Și de ce?

Ea nu răspunse, îl lăsă pe Nil să se gândească. Cu sprâncenele încruntate, el își aranjă o pernă la spate și reluă:

— Mai întâi, Georges este chemat de urgență și nu mai dă niciun semn de viață. Apoi scrisoarea asta misterioasă, în fine, profesorul Erwin răpit după ce a descoperit un manuscris nazareean în moscheea din Sana'a... Sarà, se întâmplă lucruri care ne scapă! Lucruri cu mult mai grave decât vă

imaginați, căci nu cunoașteți cercetările unor oameni ca Georges, Erwin sau Frankenberg. Credeți că tatăl dumneavoastră este la curent?

— Sunt convinsă, dar crede că, dacă știu cât mai puține, va fi mai bine pentru mine. Mi-a mai spus un lucru...

Chipul ei se încordă.

— Satele nazareene n-au niciun mijloc modern de comunicație, dar datorită caravanelor, veștile circulă de minune în deșert. Devreme în dimineața asta, tata a primit un mesaj de la șeful lor spiritual, un prieten vechi de-al lui. El cere ca un reprezentant al familiei să meargă să-l vadă.

— Să meargă în Siria, dar este război acolo!

— Pentru moment, jihadiștii nu controlează decât provincia Homs, în partea de est a deșertului este mai liniște. Tata spune că trebuie să se ducă acolo imediat, atât timp cât se mai poate.

— Și cum vă privește asta pe dumneavoastră?

Ea răspunse cu o fermitate sălbatică:

— El crede că Georges a fost răpit ca să se obțină o răscumpărare, este un mijloc de finanțare a Statului Islamic, și că vechiul lui prieten a fost contactat de răpitori, de aceea vrea să meargă să-l vadă cineva din familie. Din patul lui, tata nu poate să facă nimic. M-a privit din nou cu lacrimi în ochi. „Fetița mea, mi-a spus el, trebuie să negociezi la fața locului cu jihadiștii răscumpărarea lui Georges; indiferent de preț, o să-l plătesc. Nu ai mai rămas decât tu, n-am de ales, mergi tu în locul meu.” Când l-am lăsat, era la capătul puterilor, m-a ținut de mână și a murmurat: „O să fii în siguranță la nazareenii din deșert, dar dacă și călugărul francez ar accepta să te însoțească, aș fi mai puțin neliniștit. Roagă-l, din milă, în numele Domnului!”

Lui Nil i se tăie răsuflarea. Fără să aștepte să își revină, ea se aplecă spre el și își puse mâna pe brațul lui.

— Oh, Nil, îl imploră ea, nu puteți să mă lăsați să plec singură! O să avem un șofer experimentat care cunoaște perfect ținutul, luați-vă timp să vă gândiți, o să mă întorc diseară.

Și plecă numaidecât. Pe brațul lui, mâna Sarei lăsase o senzație dulce și catifelată.

Seara se lăsa încet peste Beirut. În ciuda poluării, cerul era plin de stele pe care Nil le contempla de pe terasă, încercând să își pună ordine în gânduri. După plecarea fetei, reușise să dea de Anselm și, de data aceasta, discutase cu el pe îndelete: manuscrisul descoperit la Sana'a, trimis părintelui Dall'Oglio prin Marwan, Erwin răpit la Berlin, neliniștea tatălui Sarei, rugămintea ei de a o însoți în Siria ca să plătească răscumpărarea lui Georges.

— Tatăl Sarei are dreptate, Nil, din Liban nu poate să facă nimic ca să îl elibereze pe Georges. Trebuie să meargă cineva acolo.

— Îți dai seama, în Siria, o țară în război! Ce să fac eu acolo?

— Să o ajuți pe Sarà, să o liniștești prin prezența ta. Să îl salvezi pe Georges. Dar și să afli ce s-a ales de pergamentul lui Erwin. Știi la fel de bine ca mine ce reprezintă descoperirea asta neașteptată. Dacă profesorul a fost răpit la Berlin, asta s-a întâmplat pentru că a văzut pergamentul, iar dacă Georges a dispărut este fără îndoială din același motiv. De ce crezi că părintele Dall'Oglio l-a trimis să-și termine teza la Roma, dacă nu ca să-l pună la adăpost?

După o oră de discuție, Nil se lăsase convins. Dar când reveni Sarà, se așează în fața ei și îi vorbește cu gravitate:

— Accept să vă însoțesc. Dar spre deosebire de tatăl dumneavoastră, eu cred că trebuie să știți anumite lucruri. Ați auzit despre esenieni, o sectă evreiască ce trăia în deșertul lui Iuda?

— Cei care au scris manuscrisele de la Marea Moartă?

— Pe vremea lui Iisus, ei s-au radicalizat și erau convinși că întreaga umanitate, supusă puterii diavolului, avea să-și găsească sfârșitul. Ei o

împărteau în două părți ireconciliabile: ei, fiii Luminei, și ceilalți, *toți ceilalți*, fii ai Întunericului întinați de Rău. Esenienii așteptau venirea unui Mesia care îi va conduce într-un război împotriva restului lumii. Fie fiii Întunericului se converteau, fie erau exterminați într-un război sfânt purtat în numele lui Dumnezeu. Apocalipsa, întru salvarea lumii! Această ideologie sângeroasă i-a contaminat și pe nazareeni, Georges mi-a povestit cum a fost transmisă la arabii pe care îi catehizau în Siria și care au introdus-o în Coran.

— Dar nazareenii n-au nimic de-a face cu asta!

— Nu mai este cazul acum, căci aceia care nu au devenit musulmani au rămas fideli originii lor și învățăturilor profetului Iisus. Ei sunt strămoșii voștri și au fost persecutați de islamul cuceritor tocmai pentru că au refuzat violența. De atunci, există un secret păstrat cu sfințenie, acela al originilor adevărate ale islamului. Erwin voia să dezvăluie acest secret, descoperirea unui pergament nazareean este cu siguranță dovada pe care o căuta. Musulmanii sunt *gata de orice* ca să-l recupereze.

El se aplecă în față și își accentuă fiecare cuvânt:

— Sunt *gata de orice*, Sarà! Deci, să vă fie foarte clar: dacă plecăm să-l căutăm pe Georges, o să înfruntăm Răul în persoană.

Sară îl lăsă să vorbească fără să îl întrerupă, cu ochii întunecați ațintiți asupra lui.

— Răul, Sarà, care separă umanitatea în două părți opuse una alteia, care este *gata să distrugă lumea noastră* ca să înfăptuiască pe pământ o utopie veche de două mii de ani, apocalipsa mesianică!

II DANSUL RĂULUI

*„Care îți este numele?
îl întreabă Iisus pe demon.
Numele meu este Legiune,
căci suntem mulți.”*

Evangelia după Marcu

Încă de la începuturi, Răul a dansat pe scena lumii. Nu există teren pustiu, nu există colibă din deșert, nu există cartier în vreun oraș aglomerat în care să nu danseze. Dacă dă înapoi într-o parte, revine în alta, prin spate, peste tot.

Răul a știut să devină urzeala vieții de zi cu zi. Dansa în univers, în jurul sorilor nenumăratelor galaxii, dar și în secretul încăperilor în care se împerecheau oamenii. Organiza dorința, violența și haosul, le conferea o coerență a cărei frumusețe era singurul a o percepe.

Se strecura prin crăpături, prin cea mai mică falie, lărgă, săpa, sfâșia, frângea. Peste ruinele idealurilor din care se hrăneau ființele umane și pe care își întemeiau puterea, dansa cu ușurătate, cu grație, cu fericire.

În vreme ce aceștia se înfășurau în urzeala opacă a suferințelor lor.

Nu i se cunoștea nici chipul, nici numele.

Cu un gest mașinal, Monsignore trase înapoi poala sutanei aurii pe care o ridica vântul. Așezat în ultimul rând, după cum îi era obiceiul, privea cu mândrie grupul compact al prelaților adunați în jurul scaunului papal. O slujbă de sanctificare în Piața Sfântul Petru era o demonstrație de putere a Bisericii, oferită credincioșilor care se întindeau până la Via della Conciliazione. Oferită lumii întregi, ale cărei camere de luat vederi își așteptau obiectivele printre coloanele lui Bernini.

„Biserica este eternă”, se gândi el în timp ce își aranjă mai bine calota violetă pe părul rar. Iar el era garantul acelei permanențe imobile în curgerea timpului.

În primul rând, trona cardinalul Bradone, secretar de stat și al doilea personaj al Bisericii, care îl considera un căutător prin gunoaie și îl disprețuia. Monsignore îi răspundea cu aceeași monedă, căci nu îl informa niciodată despre operațiunile lui, prin care veghea la soarta Occidentului.

Papa își încheie predica sub un ropot de aplauze. În ciuda trecerii lui prin organizația Tineretului Hitlerist, vocea subțire îi era monotonă și de neînțeles. Și dacă ar fi auzit-o, credincioșii nu ar fi înțeles nimic: într-o germană bună, înșirua atâtea propoziții circumstanțiale înainte de a ajunge la verbul final, încât subiectul discursurilor lui rămânea ascuns. Monsignore știa că își petrecea timpul liber scriind o carte despre Iisus – și timp liber avea din plin, datorită oamenilor ca el, care se ocupau de lucruri serioase.

Calculatorul lui înregistra discuțiile telefonice dintre Nil și Anselm. Pentru niște călugări supuși tăcerii perpetue, cei doi erau extraordinar de vorbăreți. Din biroul lui ascuns în cel mai ferit ungher din clădirea Inchiziției, avea impresia că

este așezat pe canapeaua roșie de la etajul opt, din strada Nastra la Beirut. Francezul nu îi putea rezista fetei, urma să plece cu ea în Siria. Fiecare în parte, Carl și Moktar aveau să îi meargă pe urme, Legionarul doar până la frontiera siriană. Apoi era treaba jihadistului. Dacă acesta din urmă nu reușea să recupereze pergamentul în deșert, Carl se va ocupa de chestiune când Nil revenea la Beirut.

Monsignore chiar spera ca micuțul călugăr băgăcios să reușească să pună mâna pe document. Dacă nu reușea el, nu reușea nimeni.

Cântarea Crezului tocmai se încheia, începea a doua parte a slujbei. Trimise spre ceruri o rugăciune mută pentru reușita operațiunii: la urma urmei, cerurile erau direct interesate, căci el le apăra – ca întotdeauna atunci când se anunțau furtuni.

Abia dacă se făcuse zi când interfonul şuieră la etajul opt. Era Sarà.

— Bună, Nil, mașina este jos. Sunteți gata?

— Numai puțin, să-mi beau cafeaua și vin.

În seara de dinainte, ea îi ascultase avertismentele solemne fără să reacționeze în vreun fel. După ce terminase, se ridicase și îl lăsase acolo, singur cu neliniștile lui.

Ziua anterioară se desfășurase foarte încet. Cum Sarà nu venise, îl sunase pe Anselm și îl simțise foarte încordat.

— Ce se întâmplă? îl întrebase în cele din urmă. Ai probleme la Roma?

— Nu, eu... nu vreau să-ți povestesc așa, la telefon. Cât despre călătoria în Siria, tatăl Sarei nu o s-o trimită la pierzanie, să ai încredere în el, dar ai grijă de tine.

Închis în apartament, Nil explorase biblioteca de pe peretele salonului. Cărți de artă cu fotografii admirabile ale patrimoniului sirian, Palmira, Doura Europos, capelele iudeo-creștine, Cetatea Cavalerilor Ospitalieri... „Acolo s-a construit Occidentul creștin, după Sfântul Pavel”, își spusese el. „Oare tot acolo va și muri?”

În cele din urmă, ea venise să bea ceaiul cu el după-amiază.

— Plec mâine în zori, îi spusese fără să dea impresia că aștepta vreun răspuns.

El nu își dorise să revină asupra schimbului de replici avute cu o seară înainte și îi pusese întrebarea care nu îi dăduse pace de la sosire:

— La Roma, Georges mi-a vorbit despre un testament pe care patriarhul Michel Jarweh l-ar fi transmis familiei voastre. El îl are?

— Da. Când a trecut pe aici, Georges i-a cerut tatei să i-l dea, l-a luat la Mar Moussa.

— Dumneavoastră l-ați văzut?

— Asemenea tuturor membrilor familiei. La a douăsprezecea noastră aniversare, a trebuit să-l citim cu voce tare în fața rudelor adunate într-o ceremonie privată. Chiar dacă este scurt, eram prea mică atunci ca să înțeleg.

— Încercați să vă amintiți!

— Ei bine... patriarhul Michel vorbea despre descoperirile pe care le făcuse în biblioteca mănăstirii din Charfet, în care fusese nevoit să se ascundă după convertirea lui la catolicism, care nu fusese nicidecum spontană, după cum probabil știți deja.

— Georges mi-a spus toată povestea. Și după asta?

— Spunea că nazareenii nu cedaseră, precum creștinii, tentației de a-l diviniza pe Iisus. Că trebuia să se revină la Iisus cel de dinainte de Hristos și la islamul de dinaintea islamului. Este tot ce-mi amintesc. Islamul înainte de islam, ce voia să spună cu asta?

Nil îi zâmbise.

— Se pare că a descoperit multe lucruri în biblioteca din Charfet, mi-ar fi plăcut să văd testamentul ăsta! Islamul de dinaintea islamului este ceea ce caută Erwin și colegii lui să arate lumii, felul în care Coranul s-a născut din învățătura iudeo-creștinilor nazareeni, strămoșii voștri.

Ea schimbase deodată subiectul:

— M-am gândit bine la ce mi-ați spus ieri. Nu-mi este frică de Rău, Nil, ba chiar cred că... că este o cunoștință veche. Mai sunteți dispus să mă însoțiți?

Se mulțumise să încuviințeze în tăcere, iar ea îi zâmbise.

— Atunci îl veți cunoaște pe Gaby, șoferul tatălui meu. Asemenea multor sirieni în vârstă, el vorbește franceză. Dar eu n-am niciun merit, am fost crescută într-un pension al călugărițelor din Ordinul Sion.

Nil își închise rucsacul, chemă liftul și aruncă o ultimă privire spre încăperea barocă și somptuoasă, spre bibliotecă, spre cărțile de artă. Dădu din cap: și apartamentul din care fugise el pe vremuri era frumos, dar mobilat cu mult mai mult rafinament. Ajuns în ziua aceea la capătul scărilor, își zărise silueta în reflexia marmurei fine din care era făcută pardoseala holului de la intrare și își întorsese privirea: deja nu mai aparținea acelei lumi. Când ieșise în aleea laterală, un taxi încetinise în fața lui: nu îi făcuse semn și își continuase drumul la pas până la metroul din Piața Trocadero, cu rucsacul ușor în mână.

Ștergându-și trecutul.

În fața clădirii o găsi pe Sarà aplecată pe geamul unui Mercedes vechi, vorbindu-i șoferului căruia îi zări părul grizonant tuns scurt. Ea se ridică, el îi zâmbi și rămase șocat. Purta o pereche de blugi care îi scoteau în evidență talia subțire și picioarele lungi. O cămașă cu mânecile suflecate și gulerul ridicat îi sublinia armonia pieptului, iar ovalul perfect al chipului ei era încadrat de părul lăsat liber. Îl cuprinse un iureș de emoție de a cărei existență uitase. Fără să îi observe tulburarea, ea se îndepărtă de portieră și îi făcu șoferului semn să iasă.

— Iată-l pe Gaby, care o să fie îngerul nostru păzitor. Face parte din familie, am deplină încredere în el.

Bărbatul era îmbrăcat într-o *jellaba* care părea să plutească pe corpul lui slab. El făcu o plecăciune ceremonioasă în fața lui Nil și îi arătă mașina a cărei vopsea verde se scorojea pe alocuri.

— Este precum Gabriel, este bătrână, dar a văzut multe. O să ne ducă acolo unde mergem noi fără să se plângă.

Nil își aruncă rucsacul în portbagajul plin de obiecte atent împachetate și se așeză pe bancheta din spate, lângă Sarà.

— Și unde mergem?

— Mai întâi până la Zahlé, de unde o luăm spre nord și, cu puțin înainte de Baalbek, o să intrăm în ținutul šiit. Este o regiune primejdioasă, dar o să ne îndreptăm spre est ca să trecem frontiera. În portbagaj avem tot ce ne trebuie ca să campăm, o să deveniți beduin!

O spusese cu un aer malițios, iar Nil aprecie tipul de intimitate care începea să se înfiripe între ei.

Traficul era aglomerat, cu mulți motocicliști care se strecurau în zigzag printre mașini, riscându-și propria viață, căci niciunul nu purta cască. Beirutul se desfășura pe o câmpie care se lovea de un lanț muntos.

— Sunt munții Libanului, comentă Sarà, tradiția spune că de acolo proveneau cedrii care i-au permis lui Solomon să își construiască Templul din Ierusalim, cel pe care nazareenii visau să îl reconstruiască. O să vezi, este foarte frumos.

Era frumos, dar Mercedesul se târa pe pante. În mijlocul unei curbe, Gaby scoase o înjurătură: o motocicletă îl depășea fără să aibă vizibilitate. Nil observă că motociclistul, îmbrăcat în uniformă militară, purta o cască completă cu o stea verde pictată deasupra cozorocului ridicat. Un militar în patrulare?

Sară sporovăia veselă, povestea despre studiile ei la Beirut. Îi spuse lui Nil că tatăl ei părăsise Siria după ce se născuse ea.

— Nu v-ați născut în Liban?

Chipul Sarei încremeni brusc, ea se întoarse spre fereastră, în vreme ce Gaby îl seceră pe Nil cu o privire în oglinda retrovizoare. Fără să îi răspundă, ea continuă.

— Lucrez cu jumătate de normă într-un ONG fondat de tatăl meu ca să îi ajute pe refugiații creștini în Liban. Înaintea revoluției siriene, mergeam adesea să-l văd pe Georges la Mar Moussa, care se ridică pe o culme stâncoasă în inima deșertului. De jur împrejur, satele nazareene sunt atât de mici, că nici nu apar pe hartă; prietenul tatei, pe care mergem să-l vedem, locuiește într-unul dintre ele.

„Ce am zis rău?” se întrebă Nil.

Rămaseră tăcuți până ce drumul începu să coboare spre o câmpie întinsă și lipsită de farmec.

— Este capătul câmpiei din Bekaa, spuse Sarà. O să trecem de Zahlé, pe care l-am văzut jos acolo, apoi o să intrăm în munții Antiliban, un lanț paralel

cu cel pe care tocmai l-am traversat. Acolo o să campăm ca să trecem clandestin frontiera siriană mâine-dimineață.

Zahlé era un orașel mare și sufocat de o circulație haotică. Nil privi distrat mulțimea care hoinărea pe marginile drumului când întrezări militarul cu caschetă înstelată, așezat pe șaua motocicletei oprite. Observă uimit că bărbatul fuma prin deschizătura vizierei coborâte. Uniforma nu purta niciun însemn, deci nu era un militar, iar Nil îl dădu la fel de repede uitării.

Carl văzu Mercedesul verde trecând liniștit. Dacă avea să continue la fel, riscau să fie observați. Înainte să plece din Beirut, reușise să ia legătura pe Skype cu unii dintre cunoscuții săi și cele aflate îl uimiseră doar pe jumătate: un mujahedin sirian era pe cale să întindă o cursă prin care să îl prindă pe Nil.

Deci Monsignore îl trăsese pe sfoară.

Își aruncă țigara, tură motocicleta și se strecură printre camioane. Misiunea aceasta îi amintea de tinerețea lui în Germania de Est și în Maghreb. Recunoștea cu o mare reținere că, uneori, agitația din anii aceia îi lipsea – iar micul Nil, fără să o știe, era foarte interesant.

Cât despre fată, culesese informații despre ea de la vechii lui prieteni din STASI: avea un trecut care duhnea rău.

După Zahlé, o luară pe drumul spre Baalbek pe care înaintară lent, încetiniți de un trafic intens. Era trecut de prânz când Gaby se întoarse spre ei.

— Bednayel. Mergem?

Sară încuviință cu un semn din cap și îi spuse lui Nil:

— O să traversăm Antilibanul, o să ne verifice poliția.

Nu la fel de înalt ca primul, acest lanț muntos era mai împădurit. Au fost opriți de două ori de cordoane ale poliției care abia dacă se uitară la pașaportul lui Nil, dar examină îndelung cartea de identitate a Sarei, încruntând sprâncenele la numele Jarweh și discutând mult timp cu superiorii lor.

— Nu știm foarte bine ce sunt, șopti Sarà la urechea lui Nil. Puțin alawiți, puțin plătiți de jihadiștii care mișună prin zonă.

Trecură, dar era târziu după-amiază când începură să coboare spre câmpie. Sarà schimbă câteva cuvinte în arabă cu Gaby.

— O să ne oprim la marginea pădurii, Gaby nu vrea să campăm pe teritoriul nimănui, care precedă frontiera. Pe vremea asta din an, nopțile sunt călduțe, vreți să dormiți în cort?

— O să procedez ca dumneavoastră.

— Atunci dormim sub cerul liber, îmi place la nebunie asta.

Se opriră într-o poiană din care se vedea câmpia. Gaby făcu un foc și începu să pregătească masa.

— Trebuie să vă fie foame, îi spuse Sarà, n-am mâncat nimic de azi de dimineață. Gaby ne pregătește o supă beduină: luăm tot ce avem la îndemână, punem în oală, acoperim cu apă și lăsăm să fiarbă. Este o mâncare nemaipomenită, când îți este foame, este delicioasă.

Era delicioasă. După masă, ea se sprijini de trunchiul unui cedru cu ramuri lungi și etajate. Proptită într-o mână, cu chipul ridicat spre cer, părea să se piardă în el. Noaptea înlocuia încet roșeața amurgului, câteva stele străluceau printre ramurile cedrului, se simțea că, odată cu lăsarea întunericului, aveau să mai apară altele. Sară rupse tăcerea.

— Mi-a luat mult timp să accept că stelele sunt fixe – vorbea încet, cu o voce blândă. Credeam că erau un fel de bule ale universului care ieșeau din neant, urcau spre suprafață, creșteau, apoi dispăreau. Acum, pentru mine sunt niște ființe vii care-mi arată direcția infinitului, poate chiar a lui Dumnezeu.

Râse fără să scoată vreun zgomot. În fața ei, Nil privea noaptea. Șovăi să îi dea un răspuns, de frică să nu destrame magia momentului.

— Povestești-mi despre dumneavoastră, reluă ea, despre copilărie.

Îi povesti despre apartamentul frumos din Trocadéro, despre divorțul părinților, despre tatăl lui preocupat de afaceri, care visa ca Nil să îi calce pe urme, despre reacția lui brutală când fiul său fugise ca să intre la mănăstire.

— Și este tot ce ai lăsat în urmă! Deci, acum, sunteți singur pe lume, fără familie. Și eu am fost abandonată, într-o singurătate și mai mare ca a dumneavoastră. Dar familia Jarweh...

Ea se opri deodată, își ascunse ochii cu mâna rămasă liberă. Nil avu sentimentul că întredeschisese un sertar secret, un loc îngropat în adâncurile ei interioare și că nu își dorea să meargă mai departe.

Se întoarseră în tăcere spre focul care se stingeă. Nil se îndepărtă de poiană, își deschise telefonul mobil și îl duse la ureche: semnalul era bun, avu o discuție lungă cu Anselm, la fel de închis ca întotdeauna, dar nerăbdător să primească vești despre periplul lor.

Carl se opri la jumătatea pantei, își ascunse motocicleta printre copaci, scoase din geantă o conservă și privi în zare observând firicelul de fum care se ridica.

— Fac un foc acum! De ce mai bine să nu trimită o rachetă în spațiu ca să-și anunțe prezența?

Și el fusese naiv și inconștient când părăsise Germania de Vest și familia lui de catolici tradiționaliști ca să treacă în RDG, atras de mirajul comunismului. „După creștinism”, se gândise el, „este cea mai nobilă invenție a omului și cea mai eficientă. Biserica Catolică se apropie de sfârșit, nu mai are energie, comunismul, cu vitalitatea lui, îi va lua locul, și cu atât mai bine.” Fusese reperat de STASI, care căuta tineri ca el, fugari din vest și idealști. Când fusese angajat, Carl pusese o singură condiție: nu va ucide. După antrenamentul în luptă, fusese orientat spre tehnici de acțiune psihologică. Participa la chefuri alături de *Mitarbeiter*, acei informatori-denumțatori infiltrați în toate straturile populației est-germane, și își făcuse prieteni printre ei. La cartierul general de la Berlin-Lichtenberg, învățase arta spălării creierelor, înainte să își dea seama că societatea comunistă care se construia acolo nu avea nimic de-a face cu visurile lui: oamenii trăiau într-o cușcă, spiritul le era prins ca să fie închis într-o cutie, aranjată meticulos alături de celelalte pe etajerele Partidului.

Dezamăgit, reușise să fugă și să se îndrepte spre cealaltă ideologie în ascensiune, islamismul. Traversase deșertul, urmase militanți care nu trăiau decât pentru jihad, războiul total împotriva Occidentului păcătos. Mai întâi, fascinat de forța intransigenței lor, dezgustul lui pentru comunism făcu loc ororii și repulsiei în fața fanatismului

islamic. Ceea ce vedea, ceea ce auzea îi contrazicea educația în spirit catolic care îl marcase fără să își dea seama, cu mult mai mult decât își închipuia.

De două ori, prins în vârtejul jihadului, fusese nevoit să ucidă.

Era un bărbat în derivă când îl întâlnise pe părintele Maciel, venit să fondeze o tabără pentru refugiați în nordul statului Mali. Spiritul lui ager și ascuțit identifică la tânărul neamț cu privirea stinsă energia adormită înăuntrul lui. Își revenise cu totul? Maciel îi vorbise despre declinul civilizației romane, despre rolul jucat de Biserică atunci când ridicase stindardul căzut din mâinile ultimului Cezar. Astfel că ea salvase Occidentul, îl purtase spre strălucitoarea lui maturitate. Acum, că marele copac nu se mai ținea decât în scoarța lui, Legionarii lui Hristos – o congregație foarte discretă, dar în plină dezvoltare – se pregăteau pentru preluarea puterii. Carl fusese sedus de farmecul acelui preot atipic care puse mai întâi stăpânire pe spiritul, apoi pe sufletul lui. Se crezuse *renăscut spiritual*, iar metodele lui Maciel semănau uneori cu acelea pe care le cunoscuse în Germania de Est, de data aceasta fiind pentru o cauză bună și dreaptă: salvarea Occidentului și a civilizației lui.

Se alăturase Legiunii lui Hristos cu înflăcărare, convins că își găsise, în sfârșit, atât portul de origine, cât și pista de zbor.

Vânător avizat, Maciel avu grijă să nu îi facă propuneri echivoce acelui tânăr la care întrevedea mari posibilități. Lucrul de care nu se îndoia era că tânărul cunoștea la fel de bine ca el tehnicile de spălare a creierului. Noul legionar reușise să își păstreze zona sinelui la care ținea cel mai mult, idealismul lui. Care rezistase la formarea riguroasă impusă de Legiune: se maturizase și, în mintea lui, compartimentele se atingeau fără să se amestece prea mult.

În fine, nu întotdeauna – dar credea că reușise în cele mai multe situații.

Iar situația de față îl ațâța. Descoperea la călugărul francez elementele care, pe vremuri, îl structuraseră și dominaseră pe rând: tradiția catolică, disprețul marxist al bogăției și absolutismul radical al islamului.

Teza lui despre Coran îi deschisese perspective noi.

Monsignore nu avea decât un lucru în minte: să recupereze documentul. Pentru el, Nil era un obiect, el nu exista. Dar pe internet, Carl îi reconstituise trecutul și de câteva zile îi intercepta conversațiile cu Anselm, îi analiza reacțiile. Un sentiment bizar pune stăpânire pe el, un fel de prietenie pentru acel utopist care semăna atât de mult cu ceea ce fusese și el când fugise de familia lui. Nil se simțea trădat de mănăstirea căreia îi încredințase viața? De la ședința nocturnă care îi fusese impusă în salonașul cenușiu din Vatican, Carl înțelegea prin proprie experiență ce simțea călugărul.

Și unul, și altul erau victimele iluziilor lor.

„Prin orice mijloace posibile”, îi spusese Monsignore, însă Carl nu mai era dispus să intre în acel dans.

Își rula o țigară, o aprinse, se întinse pe spate. Mii de puncte luminoase desenau pe infinitul văzduhului o hartă delicată și complexă.

„Este frumos”, se gândi el și suflă fumul, „dar nu sunt decât niște stele moarte.”

Se trezi în zorii zilei, scoase din portbagajul motocicletei o doză de Coca-Cola și o geantă pe care o deschise cu atenție. Conținea un minicalculator cu legătură la satelit, modificată la cererea lui. Rotind un buton, putea să comute de la emițătorul-receptor principal la un emițător conex dotat cu un program performant de criptare. Legionarii lui Hristos nu dispuneau de finanțele nelimitate ale Vaticanului, dar aveau minți care erau în slujba lor în toată Europa și știau să le folosească.

În timp ce aparatul pornea, el își sorbi Cola cu înghițituri mici. Sirianul pregătise o plasă în care să îl prindă pe Nil? Ei bine, și el o avea pe a lui. Patru bărbați care vor fi mai eficienți decât fanaticii, căci fuseseră formați de o ideologie lipsită de porcăriile religioase de care se împiedicau cei de pe urmă.

Calculatorul clipi. Comută pe emițătorul conex, tastă un scurt mesaj pe ecranul tactil. Corespondentul lui avea aceeași aparatură, era nevoie de câteva secunde pentru ca receptorul să decodeze mesajul criptat de la sursă. Zâmbi cât așteptă răspunsul: iată un schimb pe care Monsignore, cu dulapul lui secret, nu putea să îl intercepteze.

Primi răspunsul: ei erau acolo, îl așteptau.

La fel ca el, umbra lor nu îi însoțea în deșert.

Reveni pe emițătorul principal, tastă un al doilea mesaj pentru Monsignore. Da, îl localizase pe Nil, da, îl urmărea, se îndrepta spre frontiera siriană. Altceva nu mai spuse, episcopul trebuia să fie convins că el va rămâne cuminte în Liban ca să îl agațe pe francez când se întorcea, pentru orice eventualitate.

Închise geanta și își ajustă binoclul. Mercedesul intra pe drumul care ducea drept spre o câmpie

aridă, presărată cu arbuști, traversată de frontiera siriană invizibilă. În zare, un lanț de munți paralel cu Antilibanul tăia orizontul.

Din instinct, Nil dormise departe de Sarà, de partea cealaltă a focului. Când se trezi, îl sună pe Anselm ca să îi spună că urmau să treacă frontiera și nu obținu de la el decât câteva fraze laconice încheiate cu un avertisment:

— Să nu te încrezi în oameni, prietene...

Sarà își bău ceaiul fără să îi adreseze vreun cuvânt. Își regreta oare confidențele timide făcute cu o seară în urmă?

Odată ajuns în câmpie, Gaby opri motorul, se cățăra pe crengile joase ale unui copac și rămase nemișcat în fața orizontului, cu nările tremurânde. În continuare tăcută, Sarà rămăsese în Mercedes. Când șoferul reveni să se așeze la volan, fantele înguste ale ochilor lui străluceau. Se întoarse spre pasageri.

— Gabriel vâna pe aici cu tatăl lui când era mai mic decât pușca, spuse el cu un surâs malițios. Știe fiecare dună, fiecare tufiș, știe pe unde trec păstorii și pe unde nu o iau din cauza șerpilor. Acolo, în față, sunt oameni care nu știu, ei nu sunt de aici. Nu iau nicio măsură de precauție pentru că au soarele în spate și cred că Gabriel este uluit de strălucirea lui. Dar bătrânul știe să vadă și știe cum să nu fie văzut. Să vă țineți bine, cu mașina lui veche, o să le dea o mică lecție tinerilor ăstora.

Părăsi drumul, o luă prin mijlocul sălbăticiiei și începu să se strecoare printre dune.

Carl scoase o înjurătură. În binoclul lui, Mercedesul virase brusc la stânga și se cufunda în câmpia care cobora într-o alunecare lină. Îi pierdu foarte repede din vedere: fără îndoială, șoferul alegea treceri acoperite de iarbă scurtă, căci astfel nu ridica niciun nor de praf. Îl felicită în gând pentru pricepere și hotărî să aștepte noutăți de la oamenii lui, fără să își părăsească ascunzătoarea.

Nil trebuia să se țină de centuri ca să nu cadă peste Sarà. Mașina gema, dar aluneca suplu printre cele mai mici denivelări de teren. Se întreabă dacă Gaby știa unde se ducea, dar observă că alegea să treacă peste bolovani netezi. Când pământul redevenea nisipos, el oprea mașina, băga în viteza întâi și înainta întrerupt. Cu maxilarul strâns, Sarà continua să rămână tăcută.

Era trecut bine de miezul zilei când ieșiră, în sfârșit, din sălbăticie. Se aflau în Siria, iar Nil își aminti de fraza lui Anselm: „Siria, Nil, acolo unde totul a început!”

Sarà se întoarse spre el.

— Gaby a făcut ocolul ăsta ca să evite niște oameni pe care i-a observat și care nu trebuiau să fie acolo. Putem să avem încredere de el, cunoaște mai bine ca oricine regiunea asta și pe locuitorii ei. În câmpie se găsește Nebek, orașul de care depinde administrativ Mar Moussa. Toată valea a devenit un cămin pentru jihadiști.

— Și iată, spuse Nil melancolic, au revenit la locul originilor lor!

— Ce vreți să spuneți?

— În anul 614, nazareenii care trăiau în Siria i-au condus pe catehumenii lor arabi la cucerirea Ierusalimului, orașul în care, conform convingerii lor, trebuia să revină Mesia. S-au luptat la porțile orașului, dar bătălia l-a evidențiat pe un conducător războinic arab charismatic care le-a permis să se replieze în ordine la ei acasă. Opt ani mai târziu, în 622, au pornit din nou în cucerire și s-au stabilit în sudul Palestinei, la Medina, așteptând un moment favorabil în care să atace Ierusalimul. Această dată este Hegira, anul 1 al islamului.

— Credeam că în 622 Profetul a fugit din Mecca și s-a refugiat la Medina!

— Legendă! Conducătorul războinic arab a murit în 632, iar arabii n-au intrat în Ierusalim decât cinci ani mai târziu. Mentorii lor nazareeni le promiseseră că, odată orașul cucerit, Mesia va coborî din ceruri pe esplanada Templului. Cum se făcea așteptat, dezamăgiți, ei s-au separat de nazareeni, au întors spatele Ierusalimului și s-au stabilit mai la sud, la Mecca, pe vremea aceea un simplu ochi de apă în mijlocul deșertului. Arabii au ales locul ăsta virgin și fără trecut ca să-și construiască mitul fondator. Islamul s-a născut dintr-un non-eveniment, absența lui Mesia la Ierusalim și deziluzia care a rezultat de aici!

— Apoi...

— Apoi istoricii primilor califi au avut nevoie de aproape două secole ca să construiască legenda orașului Mecca și să-l transforme în centrul lumii, locul în care Allah ar fi revelat Coranul conducătorului războinic charismatic, transformat în profet. Să inventezi istoria unui oraș ca să justifici după aceea nașterea unui mit religios este un caz unic în istorie! Coranul nu s-a născut la Mecca, ci aici, în Siria.

Ea deveni din nou tăcută. Mașina înainta mai repede, munții se apropiau. Lui Nil îi era foame și, mai ales, sete.

Moktar al-Qoraysh își așezase calculatorul într-o vilă izolată din suburbiile Nebekului, aflată în mâinile jihadiștilor. Instrucțiunile lui Monsignore fuseseră clare: cu siguranță, în cele din urmă, Sarà se va îndrepta spre un sat nazareean pierdut în deșert, acolo unde spera ca micuțul călugăr cercetător să înceapă să caute documentul ce trebuia recuperat.

Nil, insistase el, trebuia cruțat. Fata era altceva, putea să facă ce dorea cu ea. Moktar chicoti: lumea era tăiată în două, cei care vor fi mântuiți și ceilalți. Episcopul se folosea de el, dar se afla în tabăra greșită, într-o zi avea să îl lămurească.

Oamenii lui localizaseră Mercedesul la graniță. Le spusese să fie atenți la tot în jur, căci de la Monsignore trebuie să te aștepti la orice. Dar nu, mașina nu era filată de nimeni. După un ocol lung, fără vreun motiv aparent, se îndreptă spre est, spre deșert.

Mulțumit, Moktar se relaxă în seara aceea cu o adolescentă abia ajunsă la pubertate. Între musulmani, legile ospitalității erau generoase, prietenii lui jihadiști o puseseră la dispoziția lui pe aceea sclavă. Când fata intră în cameră, el își simți dorința aprinzându-se cu brutalitate. Ea era așa cum îi plăceau lui, la vârsta aceea, grațioasă, cu sâni mici care ieșeau în evidență pe sub tunică.

Pentru a nu-i vedea ochii terorizați, îi rupse voalul, i-l așeză pe față și o întoarse pe saltea.

Gaby își luase nenumărate măsuri de precauție ca să traverseze câmpia. Ajuns la cel mai înalt punct al drumului Damasc-Homs, ascunse mașina într-o adâncitură și observă traficul. Sarà șopti:

— Ne interesează să mergem pe șosea fără să ne facem observați, jihadiștii patrulează pe aici în mașini nesemnificate. Mar Moussa este vizavi de Nebek, pe munte. De partea cealaltă este deșertul unde se află satele nazareene despre care vorbești tu. În valea asta, jihadiștii aplică deja *șaria*. Am aflat înainte să plec că voiau să distrugă Mar Moussa din cauza frescelor care datează din Evul Mediu. Sunt atât de frumoase, lui Georges îi plăcea atât de mult să mi le arate... Doamne, ce-au făcut cu el?

Gaby aștepta căderea nopții ca să meargă pe șoseaua pe care circulația devenise aproape inexistentă. Foarte repede, pe un drum abia marcat, ajunseră la munte, trecură de el și ieșiră de partea cealaltă. Sub clar de lună, Gaby conducea cu farurile stinse, uluindu-l pe Nil cât de bine cunoștea terenul.

— Deșertul ăsta este presărat de ruine, spuse Sarà, maghernițe părăsite care datează de pe vremea în care nazareenii erau numeroși aici. O să campăm în apropierea uneia dintre ele, nu trebuie să facem focul, o să ne mulțumim cu conserve.

Se opriră lângă vestigiile unei clădiri mici ai cărei pereți își ridicau spre cer strigătul mut. După o masă rece mâncată în grabă, Gaby aprinse o lampă cu gaz pe care o așeză în nisip, în colțul unui unghi format de ruine. Sarà se așeză cu spatele la perete și îi făcu semn bătrânului să se îndepărteze. Nil îngenunche în fața ei, în aura luminii slabe. Cu spatele încovoiat, cu bărbia sprijinită pe genunchii ridicați, Sarà trasa cu vârful degetelor desene în pământ. Urmă o tăcere

prelungă pe care Nil căută să nu o întrerupă, apoi ea înălță capul și îi căută privirea.

— Frate Nil... trebuie să vă explic de ce îmi este așa de frică de la dispariția lui Georges, de ce tac de la discuția noastră din poiană. Pot să vă spun... ceea ce n-am zis nimănui niciodată?

„În sfârșit!” se gândi Nil, care se retrase ca să iasă din bătaia luminii. „Dacă nu-mi vede chipul, poate o să îi fie mai ușor.” Se auzi răspunzând:

— Bineînțeles, Sarà, nu uita că, dacă Georges este fratele tău, el este și al meu.

Ea plecă din nou capul, Nil nu îi mai vedea fruntea luminată de lampă. Vorbea cu o voce strangulată:

— Georges nu este fratele meu, Nil.

Ea își înălță chipul spre stele, de parcă ele erau singurele care puteau să audă ceea ce urma să îi spună, apoi continuă încet:

— Bunica a locuit în Bavaria în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Nu era catolică, nu era o Jarweh, era o nemțoaică evreică.

Nil îi înțelesese mimica: trebuia să o lase să vorbească fără să o întrerupă.

— În 1942, când vânătoria evreilor s-a intensificat în Germania, ea a fost prinsă. Urma să urce într-unul dintre camioanele morții când un *Standartenführer*, un colonel SS care participa la arestare, impresionat de tânăra evreică de o frumusețe izbitoare, a îndepărtat câinii și i-a făcut semn să iasă din rând. Uneori... uneori, călăii sunt fascinați de suferința victimelor lor, mai ales când ele sunt atât de frumoase pe cât era bunica. El a dus-o la Berlin, a sechestrat-o mai multe luni și... ea a murit când a născut-o pe mama. A mai avut timp doar să-i pronunțe numele înainte să-și dea ultima suflare: Clara. Când a aflat, la puțin timp după aceea, că urma să plece pe Frontul de Est, colonelul SS a vrut să o recunoască pe această Clara care n-ar fi trebuit niciodată să se nască.

Nil nu putu să nu intervină:

— Să o recunoască? Dar de ce?

Fără să îl privească, Sarà continuă pe un ton egal:

— Acel *Standartenführer* era asistentul lui Franz von Papen, ultimul cancelar al Republicii de la Weimar. Catolic la fel ca el și, tot ca el, convertit la nazism. Ca el, un antisemit visceral, dar reticent la Soluția Finală. Chinuit de remușcări la moartea mamei, convins că făcuse o dublă greșală – împotriva religiei lui și împotriva ideologiei lui rasiste, a sfârșit prin a-i mărturisi totul șefului lui. Dacă el dispărea în Rusia, ce se alegea de fetița lui? Von Papen i-a promis că o să-i fie naș și că o să aibă grijă de ea, dar trebuia să-i găsească o identitate. În germană, *pappen* înseamnă „a lipi”, pe mama o chema Clara Steek. Înțelegi? „A lipi”, *to stick* în engleză, a devenit Steek. Fata urma să trăiască, dar trebuia ca originea ei evreiască să rămână lipită de ea fără să știe vreodată de ce.

Cu sufletul la gură, Nil se feliță că se cufundase în umbră.

— Când... bunicul meu a fost ucis la Stalingrad, von Papen a plătit pentru educația nepoatei sale prin internate, fără să o fi văzut vreodată. Devenită adultă, pierdută în mijlocul unei lumi ostile, Clara Steek s-a agățat de un fost nazist pe care l-a urmărit în fuga lui până în Siria, unde a găsit refugiu, ca mulți alții. Acolo m-am născut eu, mama mi-a pus numele Sarah. La nașterea mea, tata ne-a părăsit: ca să trăiască, Clara Steek a găsit un post de servitoare la o familie bogată de creștini sirieni, familia Jarweh, care le-au luat pe ea și pe fetița ei atunci când au emigrat în Liban. Ea a murit la puțin timp după aceea. Familia Jarweh nu avea fete: m-au adoptat și mi-au schimbat prenumele ca să sune mai puțin evreiesc. Astfel, Sarah Steek a devenit Sarà Jarweh.

Ea își șterse lacrimile care i se prelingeau pe obraji și continuă, evitând privirea lui Nil:

— Iată, acum știți totul. Georges nu este fratele meu, el avea opt ani când am ajuns eu în familia lui. M-a protejat întotdeauna, ne iubim mult. Părinții mei adoptivi n-au vrut niciodată ca eu să știu, Georges este cel care, acum trei sau patru ani, mi-a dezvăluit secretul nașterii mele. A făcut-o cu o extraordinară delicatețe, l-am iubit și mai mult.

Ea căută din priviri chipul lui Nil pierdut în întuneric și îi făcu semn să vină să se așeze lângă ea. Scoase din buzunar un portofel micuț și uzat.

— Este portofelul mamei mele, Clara Steek. O s-o cunoașteți la fel de mult ca mine, căci eu nu am avut de la ea decât imaginea asta pe care s-o gravez în inima mea.

Portofelul conținea o fotografie de identitate în alb și negru. O femeie surprinsă din față, foarte frumoasă, cu privirea melancolică. De la pomeții ridicați, un oval perfect, evidențiat de o bărbie puternică – întocmai ovalul chipului Sarei și aceeași ochi blânzi. Epuizată de emoție, ea se sprijini de Nil și își așeză capul pe umărul lui.

— Sunt evreică, Nil! Copilul nimănui, în același timp evreică, fiică și nepoată de naziști, devenită nazareeană. Atâtea motive să fiu disprețuită de cei care îl amenință azi pe Georges! Îmi lipsește, oh, dacă ați ști cât îmi lipsește!

Era copleșită de hohote tăcute de plâns. Cu un nod în gât, incapabil să vorbească, Nil nu se mișca, lăsând capul Sarei să se odihnească ușor pe umărul lui.

Timpul încetă să mai existe. Unde se afla ea exact în clipa aceea? Ghemuită lângă el sau alergând până la epuizare în urma unui camion care se îndrepta spre câmpurile morții? Sau la căpătâiul bunicii ei, frumoasa evreică al cărei chip devenise de nerecunoscut din cauza suferinței, agonizând la Berlin într-o cameră anonimă ai cărei pereți se cutremurau sub suflul bombelor?

În cele din urmă, Nil reuși să bolborosească:

— Nu vă fie frică, Sarà... o să-l găsim pe Georges, o să-l scoatem de acolo ca să-și îndeplinească în continuare misiunea.

Ea înălță capul, cu ochii umflați de lacrimi:

— Nu mă lăsa, Nil, nu mă părăsi. Te rog!

Pentru prima dată, îl tutuise.

Raphaël Schütze nu reușise niciodată să surprindă pe chipul superiorului lui nici cea mai mică urmă de neliniște a sufletului. Totuși, când intră în biroul lui, dimineața devreme în ziua aceea, crezu că percepe, în trăsăturile mereu înghețate ale prelatului, semnele discrete ale unei intense mulțumiri.

Telefonul mobil al lui Nil transmitea fidel conversațiile cu Anselm, ținut regulat la curent de prietenul lui în privința gândurilor, dar și a mișcărilor. Descrierile traversării muntelui îi permiseseră lui Monsignore, din biroul său, să îi indice lui Moktar al-Qoraysh poziția lui în fiecare clipă. De partea lui, Carl nu îi mai trimitea rapoarte, părea deci dispus să îi urmeze instrucțiunile și să petreacă noaptea la frontiera cu Siria. Dosarul legionarului avea o lacună după fuga lui din RDG, un loc lipsă până să reapară pe lângă părintele Maciel la frontiera cu Mali. Ce făcea el în regiunea aceea deja infestată de jihadiști? Pentru a folosi un agent, nu trebuie numai să știi cine este, trebuie să știi despre el *mai multe* decât știe el însuși. Exista acolo o zonă de umbră care îl enerva pe Monsignore, fără să îl neliniștească peste măsură. Până aici, Carl îi îndeplinise cerințele.

Nu avea nicio amintire cu tatăl lui, angajat la cartierul general al SS de pe Wilhelmstrasse, aflat sub ordinele unui *Standartenführer*, asistent al lui von Papen. Un funcționar zelos și minuțios, care își ținuse jurnalul până în ziua în care se sinucisese la deschiderea procesului de la Nürnberg pentru a nu fi și el dezonorat ca von Papen. Când viitorul prelat intrase la seminarul din Regensburg, mama lui îi dăduse jurnalul: ascunsă printre pagini, găsisese o broșură nazistă dedicată de Hitler tatălui lui și o listă de nume.

Broșura purta, scrisă în litere gotice, deviza *Ein Volk, ein Reich, ein Führer* – „Un popor, un stat, un conducător”. Tânărul seminarist se convinsese că acest popor era Biserica Catolică, iar statul era acela al lui Dumnezeu. Cât despre conducător, în spatele figurii papilor, într-o bună zi, el va fi acela.

Ajuns într-un post-cheie pe care îl ocupa la Vatican, descoperise că anumite nume din listă erau acelea ale musulmanilor recrutați de von Papen când crease divizia SS Handschar. Monsignore nu lăsa niciodată o pistă după ce începea să o adulmece: verificându-și informațiile, îl găsisse într-o tabără de refugiați pe nepotul unui sirian care luptase pe vremuri în acea unitate bosniacă. Moktar al-Qoraysh era marcat de două fanatisme, nazist și musulman: un recrut bun în pâanza lui de păianjen.

Ultimele nume de pe listă erau ale criminalilor Reichului extrași în 1945 de Vatican ca să scape de tribunalele Aliaților. În subsolul arhivelor secrete, se dusesse să verifice dosarul lui Alois Hudal^[9] și descoperise că acei fugari își aveau originea în Siria. Urmărind pista, ajunsese la *Standartenführer* și la fiica sa, Clara Steek, născută la Berlin în bubuitul bombelor. Ea scăpase de Shoah și o născuse pe Sarah Steek devenită Sarà Jarweh? Tânăra evreică nu avea să-și eludeze destinul.

Iar Monsignore va reuși acolo unde al III-lea Reich eșuase: să salveze lumea de influența Răului, să îi șteargă urmele.

Chiar cu prețul unei alianțe semnate cu El. „Când a dat ascultare șarpelui, Eva, mama noastră a tuturor, s-a folosit de Rău în aceeași măsură în care l-a servit. Astfel și-a câștigat puterea de a da naștere omenirii.”

Iar el, cu umilință, va lucra pentru a da naștere noii omeniri.

Nil se trezi cu mușchii încordați și se îndepărtă după ce aruncă o privire spre Sarà, care mai dormea încă, ghemuită sub o pătură. Ieși din incinta ruinelor, în aer liber, ca să contemple tărâmul nesfârșit al deșertului. Departe în nord, invizibil, se afla vârful stâncos pe care se ridica Mar Moussa. Îl salută cu un semn din cap pe Gaby, pe care îl găsi ghemuit pe un zid micuț, observând, absolut nemișcat. Nil îi urmări privirea și nu văzu nimic altceva decât nisip și câțiva tumuli⁽¹⁰⁾ pe care se răsfrângea un soare deja înălțat. Ruinele altor locuințe nazareene? Cum Gaby nu răspunse salutului său, nu îndrăzni să îl întrebe. Mobilul era în buzunar, îi va face bine să audă vocea lui Anselm.

Deschise aparatul și așteptă tonul. Un mesaj apărui în partea de jos a ecranului, nu avea semnal. O luă de la capăt, același mesaj: deșertul acela nu mai era acoperit de rețeaua GSM. Cu un oftat, închise dispozitivul, de acum înainte era rupt de lumea exterioară și de prietenul lui.

„Nil, băiete, ce ți-a trebuit ție să te bagi în încurcătura asta?”

Se întoarse spre colțul ruinelor în care Sarà îi vorbise cu o seară în urmă. Ea stătea în picioare în fața zidului și își pieptăna încet părul, cu gesturi grațioase. El avu un alt șoc: câteva fire mai deschise la culoare desenau forme serpentine care se pierdeau pe gâtul ei. Catifelate și mătăsoase, strălucirea lor accentua splendoarea chipului ei. Era atât de frumoasă sub soarele răsărit... Interzis, se opri. „Ce se întâmplă cu mine?” Era pe cale să spună ceva ca să își ascundă confuzia, dar ea se prefăcu a nu vedea și continuă să se pieptene hotărâtă. Scăpă de stânjeneală odată cu apariția lui Gaby, care se adresă Sarei fără să se uite la el:

— Gabriel a ascultat deșertul, nu a auzit nimic, dar a putut să vadă vulpile deșertului care îl urmăreau din vizuinele lor. Asta înseamnă că, dacă o să se miște în timpul zilei, o să fie văzut peste tot. El vrea să rămână ascuns aici, când umbrele o să se lungească pe nisip, el o să vadă fără să fie văzut. Satul este departe, mama noastră noaptea o să ne apere ca să ajungem acolo.

Nil se așază și se sprijini de perete. Pe vremuri își însoțise tatăl într-o călătorie turistică în Sahara, se întâmpla în perioada relației lor fericite. Unul lângă altul, admiraseră în tăcere întinderea nesfârșită a dunelor, liniile lor de o eleganță abstractă și pură. Nu exista nimic asemenea aici, ci o suprafață pietroasă, de un ocru murdar, monoton, presărat cu movile ce străluceau sub soare. Se simțea străin pe această altă planetă.

Carl își strânse echipamentul și își așază cu grijă gențile. Spre finalul după-amiezii, receptorul a interceptat un apel telefonic între Roma și Nebek. Moktar îl avertiza pe Monsignore că Mercedesul era blocat în deșert și că nu se mai mișca. Oamenii lui îl supravegheau de pe munte, dar era o problemă: acolo, mobilul nu avea rețea.

— Și legătura ta prin satelit?

Moktar mormăi că era prea greoaie, că de acum totul trebuia să decurgă ușor și că urma să ia legătură cu el când acțiunea se va încheia. Monsignore se împotriva vehement atunci când comunicarea fu întreruptă.

„Iată că acum suntem chit”, se gândi Carl.

Prelatul era furios, dar mai ales îngrijorat. Ce joc juca sirianul? Dacă nu mai putea să intre în contact cu el în momentul-cheie al misiunii, dacă informațiile furnizate de discuțiile dintre Nil și Anselm erau epuizate, era, practic, surd.

Surd și neputincios.

Furia lui îl lăsase indiferent pe Moktar. Plasa lui era pusă la locul ei, peștele nu va scăpa și nu avea de gând să îi dea socoteală lui Monsignore. Mai presus de orice, avea altceva în minte în momentul acela: micuța sclavă îl obosise repede cu lacrimile și strigătele ei de durere, îi tăiasse pofta. În locul ei tocmai îi fusese dată o femeie adevărată, cu sâni mari, ale căror sfârcuri se întăreau de îndată ce îi atingeau. Era ceva ce îl excita atât de tare încât, atâta vreme cât nu se întâmpla nimic în deșert, nu avea de gând să plece din Nebek ca să se alătore oamenilor lui.

Mulțumit de ceea ce tocmai auzise, Carl își coborî viziera peste cască și porni motocicleta. Izolat, la mila jihadiștilor, cu un om ca Monsignore, călugărul francez era în pericol. Trebuia să ia frâiele în mâini: sirianul va vedea numai ceea ce își va dori el să îl lase să vadă, adică nimic.

Își părăsi adăpostul dintre copaci, pătrunse în câmpie și o coti exact în locul ales de Mercedes cu o zi înainte.

Soarele se întorcea încet în jurul ruinelor. De cealaltă parte, Nil auzea cum Gaby se ocupa de Mercedes.

„Nu-l deranjați pe Gabriel”, îi ceruse bătrânul, „trebuie să rămână singur ca să se îngrijească de mașină...”

Sarà veni să se așeze lângă el, la umbra zidului, și începu din nou să vorbească, sacadat, ca un înecat scos din apă.

— Cum... cum să fii *evreică* în țara asta, Nil?

El încercă o diversiune:

— Primii nazareeni erau, în același timp, și evrei, și creștini. Faptul că ești evreică te apropie de ei chiar mai mult decât pe familia Jarweh.

La rândul lui, o tutuise, dar ea păru să nu observe.

— Dar semnul lui Israel este gravat pe carnea mea. Am impresia că toți, creștini, arabi și chiar nazareeni, îl citesc pe fruntea mea! În adâncul meu, simt chinurile alor mei, care trăiau în rușinea de a fi evrei, în teroarea următorului pogrom, în oroarea precedentului. Copiii Holocaustului se nasc cu o rană pe care o transmit din generație în generație, o durere imposibil de spus, imposibil chiar de gândit. Este ca o vină care ar traversa timpul pentru că *ei* fac greșeala de a mai fi încă în viață. Iar eu, prin bunica și mama mea, sunt un copil al Holocaustului.

Nil știa că niciun cuvânt, niciun argument nu putea să aline acel abis de suferință. Ce ar fi trebuit să facă era să o ia în brațe, să o legene ușor, să îi spună cuvinte... dar ce cuvinte? Murmură:

— Iisus a fost evreu...

Ea ridică niște ochi de fetiță pierdută.

— Atunci... ca el, doar moartea îmi va aduce pacea?

El o luă de mână și o ținu în tăcere în mâna lui,
în vreme ce soarele apunea.

Se lăsase noaptea când Gaby se apropie de ei, ștergându-se pe mâini. Din nou, vorbi doar cu Sarà:

— Gabriel a aranjat totul, a pus în portbagaj tot ce trebuie, dacă vrei să vii...

Înconjură ruinele, iar Nil scoase o exclamație. Mercedesul era acoperit în întregime cu un material negru care nu dezvăluia decât o fantă pe parbriz. Jantele roților și anvelopele fuseseră vopsite în negru. Ca un copil care își descoperă cadourile de Crăciun, Gaby se învârti în jurul mașinii, sărind de bucurie. Arată spre parbriz.

— Gabriel n-are nevoie decât de asta ca să vadă. O să mergem până în sat fără ca rozătoarele deșertului să fie anunțate de trecerea noastră de vreo reflexie a lunii pe mașină. O să fie nevoie doar să înaintăm foarte încet, fără să turăm motorul, ca să nu facem zgomot. Șacalii au ureche fină, iar vântul mi-a dus de pe munte mirosul lor, sunt acolo.

Sarà îl privi neliniștită.

— Deci nu trebuie să rămânem aici. Și atunci, când plecăm?

El ridică privirea, scrută cerul.

— Luna nu este încă sus, trebuie să profităm.

Interiorul mașinii fusese transformat într-o cameră întunecată, iar Sarà și Nil se instalară pe băjbâite înăuntru. Gaby porni, trecu în viteză a doua și rămase la limita inferioară, îndepărtându-se de munte ca să se îndrepte spre est. Coborând glasul fără să vrea, Nil o întreabă pe Sarà:

— În ce sat mergem?

— Este satul bătrânului despre care ți-am povestit, bătrânul care conduce comunitatea de nazareeni din deșert. Tatăl meu îl cunoaște dintotdeauna, au luptat împreună ca să apere comunitatea de mediul ei ostil. Este o memorie vie,

dar și un om foarte erudit, cu care Georges se sfătuia adesea. Toată lumea îl venerează și îi spune Rabbi, la fel ca evreii din vremurile străvechi.

Nil nu putea să îi vadă chipul, dar ea își recăpătase vocea cu care îi vorbise în Beirut.

— Gaby pare să-ți fie foarte devotat!

O auzi râzând.

— Ieri m-a văzut plângând în fața ta, crede că ești rău cu mine. Când am ajuns în familia Jarweh, m-a luat sub aripa lui și și-ar da și viața pentru mine ca să nu fiu rănită.

Mașina înainta fără probleme. În întuneric, coapsa Sarei o atingea pe cea a lui Nil. El nu făcu niciun gest ca să se îndepărteze.

Moktar al-Qoraysh era pe cale să ajungă pe culmile plăcerii când walkie-talkie-ul lui sună. Înjurând, împinse fata la o parte cu brutalitate, pipăi podeaua ca să apuce dispozitivul, îl duse la ureche și lătră:

— Da?

Vocea era slabă, dar o recunosc.

— Brahim sunt, șefule, am luat o mașină ca să mă apropiu de un loc în care merge talkie-ul. Luna nu a răsărit încă, dar, de la observatorul nostru, am auzit un sunet de motor venind din deșert, din direcția ascunzișului lor.

— N-ai văzut nimic?

— Nimic, șefule.

— Vin.

Satisfacerea pulsionilor lui sexuale nu stingea niciodată violența care fierbea înăuntrul lui. Cu un gest imperativ, îi făcu semn fetei să își strângă lucrurile și să plece.

La volanul mașinii 4x4, o luă pe drumul care urca pe munte. Va avea nevoie de mai mult de o oră ca să ajungă la ascunzătoarea oamenilor lui. După apusul soarelui, nebunii lui Dumnezeu patrulau rareori în afara drumului principal. Dacă, din întâmplare, îl opreau, le va spune că era pe urmele unui câine de creștin și nu va primi din partea lor decât zâmbete și complimente.

În primele lui zile în jihad, Moktar fusese capturat de armata algeriană și internat într-un lagăr din Sahara. Evadase la doi ani după aceea, lucru care îl ridicase numai decît la rangul de *chahid*, martir. În lagărul acela recrutase niște oameni care găsiseră în el conducătorul de care aveau nevoie. Insistaseră să aibă alături un imam, ca în celelalte grupări afiliate la Al-Qaida, și, chiar înainte de evadarea lui, i-l prezentaseră pe acel Brahim, care nu arăta deloc bine. Nu îi plăcuseră ochii lui de culoarea cărbunelui, fesul lui din lână albă și barba deasă care îl făceau să pară mai degrabă un ucigaș, nu un războinic al lui Allah. Moktar nu uitase niciodată învățăturile tatălui lui, unul dintre primii mujahedini, pe care le urmase când era doar un adolescent: „Micuțule, jihadul este legea răzbunării: să ripostezi, dar să nu te iei niciodată de oamenii nevinovați. Moartea, da, dar în onoarea luptei.” Or, el simțea că omul acela era gata să omoare cu sânge-rece un inamic neînarmat.

În ciuda aceluia detaliu, îl angajase.

În ultimii ani ai tinereții sale agitate în Algeria, zdruncinată de convulsii, Brahim se înscrișese la sociologie la facultatea din Oran, din care fusese exclus după un an ca fiind agitator. Intelectualul ratat care se asociase cu mujahedinii traversase cu ei cărările deșertului și își câștigase un loc în acțiunile lor de trafic cu arme și droguri. Fapt care

îi permisesese să își plătească pelerinajul la Mecca, ceea ce îi adusese celebra onoare de El-Hadj. Fusesse bine primit în trupa lui Moktar și își lua rolul de imam foarte în serios, chiar dacă se mulțumea să susțină predici salafiste care interpretau la literă un Coran din care nu prea înțelegea mare lucru. Dar saluta atacurile sinucigașe, lucru care îl făcea cunoscut în rândul tovarășilor lui.

Ca să beneficieze și de respectul lor, ar fi trebuit să devină și el candidat la martiriu, cel puțin în discurs. Și, ca să se bucure de stima șefului lui, îi lipsea esențialul, să își fi arătat în luptă disprețul față de moarte.

Moktar scuipă pe fereastra deschisă. Numai tovarășii Profetului fuseseră ireproșabili, apoi fusese nevoie să fie acceptați în jihad de oameni mediocri precum acel Brahim. Într-o bună zi, va trebui să facă dovada loialității lui.

Luna răsărise de acum. Moktar fluiera exasperat printre dinți: își parcaseră cele două 4x4 în partea de sus a drumului, nu se obosiseră să le ascundă. Sări din mașină și se îndreptă cu pași iuți spre o formațiune stâncoasă ce domina deșertul, oferind un punct de observație perfect.

Când îl văzură venind, oamenii lui înțeleseseră, din faptul că avea ochii scânteietori și maxilarul încleștat, că venea furtuna. Apucă, fără să îi salute, un binoclu.

— Unde sunt?

El scrută atent deșertul.

— Nu vedem nimic. Trebuie să mergem, dacă opun rezistență, tragem.

Le luă o oră să ajungă la ruinele pe care le înconjură, cu toate farurile aprinse. Între zidurile solitare, totul era calm și tăcut. Moktar înaintă și nu văzu decât o vulpe de deșert care o zbughi chițâind. Cu trăsăturile deformate de mânie, se întoarse spre primul om care era în raza lui de acțiune și îl lovi cu patul armei în față. Omul se prăbuși în nisip și, gemând, își lipi o mână pe obrazul zdrobit. Ceilalți se retraseră, iar Moktar urlă:

— Incapabililor, i-ați lăsat să scape!

Arătă furios cu degetul spre munte, unde se zărea promontoriul stâncos care le servise drept punct de observație.

— Nici măcar nu v-ați camuflat mașinile, o singură reflexie a soarelui peste caroserie era de ajuns ca să fiți reperați!

Fără să se mai ocupe de ei și de fețele lor surprinse, aprinse o lanternă, se aplecă deasupra pământului și începu să îl inspecteze cu atenție.

— Acolo, spuse el și se ridică, urmele roților lor. S-au îndreptat spre est.

Brahim fu singurul care îndrăzni să intervină:

— Să-i urmărim, șefule?

Moktar își stinse lampa și se gândi. Îl subestimase pe călugăr, era un viclean. La est, deșertul era gol, unde putea să se ducă în toiul nopții? Dintr-odată, avu o idee.

— Nu, nu-i urmărim, sunt cu cel puțin trei ore înaintea noastră. Cred că se duc într-un sat din deșert, o s-o pornim după ei ca să găsim satul ăsta și să îi ajungem din urmă. Măine-dimineață, în zori, să fiți toți gata de plecare, *inch 'Allah*^[1].

Se auzi un murmur de aprobare, Allah era cu ei și îi va îndruma.

Era trecut de miezul nopții când Nil și Sarà simțiră că mașina încetini, apoi se opri. Înăuntru, căldura era înăbușitoare: păstrând tăcerea tot drumul, ieșiră și inspirară fericiți aerul proaspăt. Se aflau într-o piațetă, delimitată de cinci sau șase colibe din chirpici, cu acoperișuri din frunze de palmier. În fața celei mai mari se afla un grup de bărbați ale căror *jellabe* se evidențiau în lumina lunii. Unul dintre ei, un bătrân cu o barbă albă și ascuțită, înaintă, își deschise larg brațele și spuse în franceză:

— Bun venit surorii dragului nostru frate Georges, bun venit tovarășului ei. Veniți, vă așteptam.

Ceea ce Nil luase drept colibă era o cabană destul de mare, dreptunghiulară, al cărei capăt era cufundat în întuneric. Se așezară pe jos, pe o rogojină, la lumina unei lămpi cu petrol aflate pe podea. Bătrânul dispăruse, primiseră o mâncare ce mirosea delicios.

— Pui înăbușit cu mei, îi spuse Sarà lui Nil, este mâncarea tradițională festivă din deșert. N-am mai avut un asemenea festin din Beirut, dar nu sunt tacâmuri, trebuie să mănânci cu degetele! Abia aștept să aud vești de la Georges și să știu care sunt condițiile celui care l-a răpit.

Mâncară în tăcere cu apetitul unor călători și li se aduse un castron cu apă ca să se spele pe mâini înainte să mute lampa în partea din spate a încăperii. Sub o icoană, un fotoliu din lemn sculptat se afla în fața a două scaune așezate unul lângă altul. O perdea fu dată la o parte, bătrânul reapăru și se aplecă în fața icoanei a cărei expresie transmitea o bunăvoință amestecată cu ironie. „Sunt cu tine”, părea să spună, „dar calea ta va fi lungă.” Ajutat de un tânăr foarte respectuos, rabinul se așeză în fotoliu, le făcu semn Sarei și lui Nil să ocupe scaunele și rămase tăcut pentru o clipă, cu ochii închiși. Apoi se adresă Sarei:

— Iată-l pe Eliah, care are grijă de mine ca un fiu în zilele acestea care sunt ultimele pentru mine. În cabana lui o să doarmă tovarășul tău care se numește...?

— Fratele Nil, răspunse Sarà. Este un prieten de-al lui Georges, călugăr ca el.

Fața bătrânului se luminează.

— Atunci, frate Nil, aici ești acasă, o să fie o onoare pentru Eliah să te găzduiască. El a învățat frumoasa voastră limbă de la bătrânii noștri care au studiat, ca și mine, în școlile protectoratului francez.

Elijah se aplecă spre Nil cu un zâmbet. Fața lui era acum cufundată în lumină, timidă și gravă.

— Soră Sarà, tu o să dormi la fiica mea. După cum am transmis la Beirut, în acest sat sunteți în siguranță.

Închise ochii, iar Sarà aștepta cu respect ca el vorbească. Atunci când îi deschise din nou, Nil avu impresia că zărește o urmă de suferință.

— Sarà, reluă el, când i-am cerut tatălui tău, vechiul și dragul meu prieten, să vină cineva din familia Jarweh să mă vadă, nu credeam că o să fii tu...

Rabinul vorbea încet, cu greutate.

— Căci vestea pe care trebuie să ți-o dau este nespus de dureroasă.

Sarà se îndreptă, întregul ei corp fiind încordat ca un arc.

— Fratele tău este mort, Sarà. Trupul lui a fost descoperit acum câteva zile într-o grămadă de moloz dintr-un sat pustiu.

Nil aruncă o privire spre tânăra femeie care tremura în scaunul ei și exclamă:

— Georges, *mort!* Pe o grămadă de moloz?

Din nou, bătrânul închise ochii.

— S-a întâmplat într-o sâmbătă. Niște beduini cu caravanele care tocmai traversaseră satul acela au venit aici. Acolo, ei au găsit sătenii ascunși în case, terorizați. Au vorbit cu ei și, în cele din urmă, copilul care făcuse crunta descoperire a fost de acord să-i ducă până la grămada de moloz. Acolo, l-au văzut. Din cauza Sabatului, nimeni nu putea să se atingă de cadavru, a trebuit... să fie lăsat pradă vulturilor până a doua zi. Unii erau de-ai noștri, le-au cerut sătenilor... să nu facă nimic, pentru ca Georges să fie înmormântat de mâini curate, în pământ curat, departe de nelegiuirile care pângăresc valea aceea. I-am avertizat imediat pe frații noștri de la oraș. În zorii zilei de duminică, trei dintre ei s-au dus în sat cu mașina. Lângă ceea ce rămăsese din Georges, ei au recitat psalmi în

numele meu și l-au dus în muntele în care Mesia, pe care-l iubea atât de tare, îl aștepta... așa cum ne așteaptă pe fiecare dintre noi.

Se opri, lacrimile îi înnegurară pleoapele închise. Cu tandrețe, Eliah le privi prelingându-se pe obrajii uscățivi și se întoarse spre Nil.

— De îndată ce a auzit vestea, rabinul m-a trimis în sat, unde am ajuns în noaptea de sâmbătă spre duminică. Copilul m-a condus la grămada de moloz. Când frații noștri au ajuns în zori, n-am vrut să mă întâlnesc cu ei.

Sarà se ținea de marginile scaunului. Bătrânul deschise ochii și se uită la ea cu compasiune; absentă, ea privea icoana și părea că nu mai poate să respire.

— Fetița mea, spuse el cu blândețe, potirul durerilor nu trebuie să fie băut dintr-o singură înghițitură... chiar Iisus, în grădina măslinilor, a șovăit înainte să îl accepte. Călătoria ta a fost lungă până aici, pentru tine începe o călătorie și mai lungă în suferință. O să ne vedem mâine, o să mai prindem puțină putere, o să ai nevoie de ea.

Sarà se întoarse în prezent. Vocea ei era înăbușită de lacrimi:

— Călătoria mea în suferință, Rabbi, a început de multă vreme! Dar ai dreptate, este de ajuns pentru seara asta. Eliah, condu-mă, te rog, am nevoie să fiu singură.

Nil se ridică să o însoțească, dar rabinul făcu un gest.

— Frate Nil, mai rămâi puțin. Te rog.

Eliah înaintă spre Sarà, îi întinse mâna. Ea refuză ajutorul, se ridică și se duse la ușă. Foarte dreaptă, mergea în fața lui fără să se uite înapoi.

După ce se făcu nevăzută, rabinul murmură:

— Iată deja că de două mii de ani nu mai terminăm de băut din acest potir... Stai jos, frate, acum trebuie să-ți spun ceea ce ea nu era în măsură să audă în seara asta.

Camera rămase cufundată într-o tăcere adâncă. Parcă zidit în sine însuși, rabinul tăcea. Nil a vorbit primul:

— Tatăl Sarei a crezut că Georges a fost răpit pentru răscumpărare. Ea venea să vă vadă ca să îi negocieze eliberarea.

Rabinul părea că nu îl auzise. După o vreme îndelungată, când vorbi din nou, vocea lui îi era liniștită:

— În sâmbăta aceea, înainte să plece din sat, cei veniți cu caravana au reușit să-l facă pe copil să vorbească. El le-a spus că, atunci când a descoperit cadavrul lui Georges, a zărit în mâna lui stângă un obiect cilindric strălucitor, care semăna cu un pergament.

Un iureș de adrenalină îl cuprinse pe Nil.

— Un pergament? exclamă el. Cred că știu despre ce este vorba!

— Bănuiesc că ai lucrat cu Georges. De fiecare dată când a venit să mă vadă, mi-a povestit de cercetările lui despre originea Coranului, un secret îngropat, amenințat de pedeapsa cu moartea, încă din primele zile ale islamului. Eu însumi – zâmbi –, înainte să mă pun, aici, în serviciul comunității noastre, am fost student la Universitatea din Damasc și am înțeles importanța a ceea ce mi-a spus el. Mi-a zis cum, în secolul al VII-lea, strămoșii noștri i-au catehizat pe cei din Quraysh, vecinii lor arabi de pe coasta Latakiei. Cum le-au transmis credința noastră, așteptarea revenirii lui Iisus Mesia. Cum învățăturile lor au fost transcrise pe pergamente. El mi-a spus că spera să găsească unul înainte de a muri, că ar fi o mărturie incontestabilă a ceea ce fusese islamul înainte de islam.

— *Islamul înainte de islam!* Este testamentul patriarhului Michel Jarweh! Credeți că George

avea pergamentul la el când a plecat din Mar Moussa și a traversat deșertul ca să vi-l arate?

— Nu ca să mi-l arate, ci fără îndoială ca să mi-l dea în păstrare. În deșertul ăsta, pergamentul ar fi fost mai în siguranță decât la Mar Moussa, care este acum amenințată.

— A fost găsit pe grămada de moloz?

— Frații noștri din oraș nu știau nimic despre existența lui. Ei s-au mulțumit să ia trupul neînsuflețit, atenți doar la respectarea regulilor de puritate. Eliah însuși, când a ajuns lângă grămada de moloz, nu l-a găsit. Era atât de îngrozit de ceea ce vedea că nu s-a gândit să caute prin gunoaie.

— Ce a văzut atât de oribil?

Rabinul tăcu din nou, ca și cum încerca să își adune puterile înainte să răspundă.

— Asta, spuse el în cele din urmă, nu am putut să-i spun Sarei chiar acum, dar va trebui să afle mâine: corpul lui Georges a fost tăiat în două, pe lungime, fiecare parte a corpului îndreptată spre cealaltă.

Nil resimți crunt lovitura.

— *Tăiat pe jumătate!* Ce oroare... dar de ce?

— Este o crimă ritualică, frate Nil. Cu siguranță, știi că nazareenii din Antichitate erau contaminați de ideologia esenienilor, care împărțeau omenirea în două bucăți iremediabil opuse una alteia. Și ucigașii lui Georges au știut asta, este esența Coranului. După ce l-au tăiat în două, i-au pus pergamentul în mâna stângă, acolo unde l-a văzut copilul. Și vulturii l-au devorat în același timp cu mâna.

„Documentul care putea să schimbe fața lumii, înghițit de vulturi!” Nil era copleșit și încerca să își tragă sufletul.

— De ce... de ce? spuse el tânguitor.

— Acel pergament era, fără îndoială, ceea ce Georges spera să găsească înainte să moară, o dovadă care să-i arate că lui Mahomed nu i-a fost niciodată dezvăluit Coranul de un înger. Pentru cei

care l-au ucis, această dovadă *nu poate, nu trebuie să existe*. Ei i-au așezat pergamentul în mână pentru ca blasfemia să dispară odată cu blasfematorul, devorat de aceiași vulturi. În mâna stângă, pentru că este mâna necurată. La începutul Sabatului, ca să profaneze ziua noastră sfântă și pentru ca vulturii să aibă toată plăcerea să distrugă dovada fărădelegii, odată cu cadavrul celui nelegiuit.

Nil se simți deodată epuizat, de parcă tocmai primise pe umeri povara unui munte. Bătrânul își dădu seama și adăugă cu o voce blândă:

— Georges voia să vadă dovada aceea. El a văzut-o și a murit.

Încet, se ridică pentru a marca sfârșitul întrevederii.

— Ești obosit, du-te să dormi. O să vorbim din nou mâine.

În somn, trei siluete îi apărură cu un realism care îl făcu să scoată un geamăt. În prim-plan, tatăl lui, nemișcat, cu un aer îngrijorat, în costumul lui riguros din flanel cenușiu. Un pic în urmă era Anselm, cu o umbra neclară lângă el, care părea că îl ține ferm de braț. Era un tânăr cu o față neclară, dar despre care Nil știe imediat că era foarte frumos. „De unde știi asta?” Și ce rol juca în acel vis? Era parte din el? Privirea lui Anselm era ciudat de fixă. Buzele i se mișcă și crezu că îl aude spunând: „Răul, Nil, ne ține pe noi!” Se trezi cu o tresărire, cu inima bătând nebunește. „Anselm, sărmanul meu prieten...” Clipind, se uită în jur.

Se afla într-o cameră întunecată, întins pe o rogojină din frunze de palmier, pe podea. Se ridică brusc, sprijinindu-se în cot: o lumină timidă se strecura pe fereastră. Se ridică în picioare, caută orbește ușa și ieși în piața care strălucea în splendoarea zorilor din Orient. Așezat pe nisip, Eliah îl privi ieșind cu un zâmbet și îi arătă cerul.

— Este frumos, nu-i așa? În deșertul ăsta, fiecare dimineață este ca un nou început al lumii. Stai jos, ai dormit bine în ciuda disconfortului din coliba mea?

Nil se așază lângă el.

— Din momentul în care rabinul a încheiat discuția aseară, nu-mi mai amintesc nimic.

— Te-am condus eu aici de mână, ai adormit din mers!

— Am fost uluit de ceea ce tocmai auzisem – se întoarce spre Eliah –, eu trebuie să îi dau Sarei vestea împrejurărilor morții lui Georges?

— Rabinul crede că este mai bine dacă o faci tu... nici măcar el nu se simte în stare.

Nil își coborî capul.

— Nimeni nu vrea să înfigă un pumnal rece în inima unei tinere atât de fragile.

— Mai ales că rabinul nu ți-a spus totul. Vrei să bei puțin ceai înainte...?

Își lăsa propoziția neterminată. Nil înălță capul: soarele urma să apară dintr-o clipă în alta, cerul era albastru, aproape cristalin. Îi făcu semn lui Eliah să continue. Tânărul șovăi un moment, apoi începu:

— Când am ajuns în fața grămezii, spre sfârșitul acelei nopți, luna era ascunsă, pe cer nu se mai vedeau decât stelele, dar aerul deșertului era atât de curat încât se vedea destul de bine. Am urcat panta: cele două părți ale cadavrului lui Georges se confruntau, una în fața celeilalte...

— Da, rabinul mi-a explicat aseară ce însemna asta – nu mi-aș fi închipuit o asemenea oroare!

— Pentru jihadiști, mesajul era clar. Ceea ce nu ți-a spus rabinul sunt detaliile pe care le-am văzut în lumina rece a nopții. De la gât până la pubis, trupul lui Georges fusese tăiat cu lovituri de topor. Dar de la linia părului la bărbie, ovalul chipului i-a fost decupat cu pumnalul. Pielea fusese smulsă bucată cu bucată, nu mai rămăsese nimic. Fața lui George dispăruse.

— Oprește-te!

Nil se ridică în picioare, se clătină.

— Am nevoie... am nevoie să merg puțin, să respir! Eliah se ridică și puse mâinile pe umerii lui Nil.

— Prietene, când am coborât de pe grămada aia, nu am mai putut să mă țin pe picioare nici eu. Am rămas acolo, cu fața spre est, unde cerul se lumina încet. În jur erau palmieri și smochini, dar nu vedeam nimic, totul se învârtea, stelele, copacii, deșertul însuși. Am avut nevoie de mult timp ca să conștientizez realitatea a ceea ce tocmai văzusem și numai atunci am putut să plâng. Când a ajuns mașina fraților, incapabil să vorbesc cu ei, am fugit în deșert: am avut nevoie de tăcerea lui. Mergi să te plimbi puțin, rabinul te așteaptă în coliba pe care

o știi deja. Sară încă mai doarme, o s-o vezi după aceea.

Nil nu își reveni decât atunci când se află la începutul unui drum care se adâncea în deșert. În fața lui, se căsca un spațiu infinit, la fel de gol pe cât îi era lui mintea, la fel de imens pe cât îi era disperarea.

Încet, se îndreptă spre piața din sat. Cu gura uscată dintr-odată, i se făcuse sete.

Stând în fața icoanei, rabinul se ținea foarte drept, cu palmele ridicate spre ea. Auzind că intră Nil, se întoarse spre el cu un zâmbet și își reluă locul pe fotoliu. Lângă scaune, pe o masă de cafea se afla un ceainic aburind.

— Stai jos și servește-te cu ceai. Este dulce și o să-ți redea puterile.

Încântat, Nil începu să bea din lichidul parfumat.

— Eliah tocmai ți-a spus despre chipul lui Georges, nu-i așa?

— Da. Nu înțeleg această extremă a barbariei, sălbatică și inutilă.

— Inutil, cu siguranță că nu! Dimpotrivă, necesară în ochii ucigașilor lui. Cunoști povestea secretă a nașterii Coranului?

— Da, Georges mi-a dat să citesc lucrările cercetătorilor, Erwin și ceilalți. Înainte să vin aici, am terminat o teză care rezumă și extinde cercetările lor.

— Atunci știi că nimeni nu cunoaște identitatea războinicului care i-a condus pe arabo-nazareeni din Siria în Medina. Cuvântul *Mahomed* apare doar de patru ori în Coran, musulmanii sunt convinși că este numele profetului lor vizionar. Dar în araba coranică este doar o formulă verbală care înseamnă „binecuvântat fie el, cel care...”, în niciun caz nu este un nume sau un prenume.

— Am aflat toate astea, dar ce legătură are cu ștergerea chipului lui Georges?

Fără să îi răspundă, rabinul continuă:

— De asemenea, știi cum califii, succesorii lui, sunt cei care au făcut din această formă verbală numele Profetului. În jurul acestui personaj despre care nu știau aproape nimic au construit un mit, dogma fondatoare a islamului. Ca să fie eficient, un mit nu trebuie să poată fi reprezentat: în

miniaturile vechi, Mahomed este înfățișat cu un vâl alb în loc de față.

— Și Georges desfigurat?

— Un mesaj adresat celor care îndrăznesc să conteste dogma asta.

Nil își puse ceașca pe măsuță.

— Un profet fără față... dar nicăieri prin Coran n-am citit nimic care să spună că trebuie distrusă fața celui nelegiuit!

— Dintotdeauna, oamenii și-au spus la lăsatul serii istorioare drăguțe, apoi au fost uciși pentru că miturile pe care le creaseră să devină realitate. Fiecare dintre ei se supunea unor idei atemporale, pe care nicio armată, nicio putere materială nu putea să le zdruncine. Un mit trebuie inventat, așa cum ne spunem povești noaptea ca să ne facem puțin curaj. Apoi el trăiește în fiecare credincios, îi umple plămânii și intră în fiecare celulă de sânge. Astfel, secolele au văzut succedându-se fanaticii evrei, creștini, apoi musulmani, comuniști sau naziști, toți pervertiți de același mit: mesianismul și visul său apocaliptic. Folosind cu toții aceleași metode, masacre, sclavie, tortură, violuri. Ca să nu cadă pradă disperării, victimele lor caută refugiu undeva. Acest refugiu este uneori memoria vie a unui om inspirat ca Iisus, uneori doar o poezie, o melodie, o carte...

Rabinul se opri pentru o clipă.

— Prietene, continuă el, Răul este anonim și greu de prins. De aceea nu are un chip – și de aceea Georges nu trebuia să mai aibă unul. Nimeni nu i se poate opune dacă nu poate să-l identifice, să găsească adânc în sinea lui sursa și locul puterii sale malefice. Numai atunci îl privește în față și nimic nu o să poată să-l facă vreodată să dispere... Disperarea este sfârșitul delicatei muzici interioare care cântă în adâncurile fiecărei inimi omenești.

Impresionat de ceea ce auzea, Nil întrebă timid:

— Când l-am redescoperit pe Iisus, mi s-a părut că muzica asta a început să cânte înăuntrul meu. Ar

putea ea să se oprească din nou?

Rabinul își netezi barba.

— Georges mi-a arătat un text creștin vechi care spune că esenienii erau „erudiți în arta de a face răul”. Ar fi trebuit să îți explice cum mesianismul lor a infestat Coranul, astăzi islamiștii găsesc acolo tot ce le trebuie ca să-și justifice barbaria. Dar atât timp cât există bărbați și femei care aud muzica interioară cântând înăuntrul lor, ei nu pot să câștige. Fie ca Dumnezeu, în mila lui, să îi ierte pe ucigașii lui Georges ca...

Închise ochii, scoase un suspin prelung.

— Ca mine, eu îi iert.

— Și vrei să-i spun asta Sarei!

— Ea trebuie să știe totul despre detaliile oribile ale uciderii fratelui ei. Apoi trebuie să o ajuți să ierte și ea. Înțelege? Doar iertarea permite supraviețuirea în fața răului. Iisus este măreț pentru că el i-a iertat pe ucenicii Lui care L-au trădat, pe cei care L-au răstignit. Vezi icoana asta? Ea îi reprezintă chipul. Sarà o să vină în curând să își bea ceaiul, iar icoana o să te ajute să găsești cuvintele potrivite.

Orbit de soare, Nil ieși în piață. Răul? De la naștere, o însoțea pe Sarà. De dinainte de naștere.

Să ierte?

Se duse să se plimbe puțin până la marginea satului și se întoarse încet spre piață. Eliah îl aștepta.

— Sarà tocmai a sosit, ia micul dejun. Vrei să o vezi acum?

— Da... da, trebuie. Dar vino cu mine, te rog.

Ea îl întâmpină cu o urmă de zâmbet.

— N-am reușit să dorm decât foarte puțin și târziu în noapte. *Georges, mort!* Vestea asta o să-l omoare pe tata.

Nil nu spuse nimic, lăsând-o să își pună în tăcere o ceașcă de ceai. Numai după ce ea bău câteva înghițituri, el începu să vorbească încet, mult. Fiecare propoziție pe care o rostea îi provoca o durere aproape fizică.

„În toată viața mea, cel mai dificil moment...”

Pe măsură ce cuvintele lui o atingeau ca niște proiectile, chipul Sarei se golea, își pierdea vitalitatea. Cu o mână tremurândă, își pusese ceașca pe masă. Puțin câte puțin, privirea ei căpătă expresia unei suferințe de nedescris. Uneori, Nil se oprea ca să îi permită să răsufle.

Când încheie, ea era lividă și respira întretăiat. Crezu că se va prăbuși, dar nu: încovoiată ca un copac în furtună, se prinse de genunchi. Nicio lacrimă nu curgea din ochii ei.

„Plângi, Sarà, plângi, te rog! Nu sta așa, confuză, nemișcată!”

În cele din urmă, ea își înălță capul. În privirea ei ardea o hotărâre sălbatică.

— Mama m-a numit Sarah în amintirea soției lui Avraam. Nu uita că sunt evreică, Nil! Primul soț al unei evreice este suferința – și adesea, nunta ei este sărbătorită foarte devreme. Femeile din Biblie nu și-au întors niciodată fața de la adevăr. Asemenea lor, o să îl privesc în față.

— Adevărul, poate, spuse Eliah, dar Răul?

Vocea lui deveni serioasă.

— Căci în mormanul acela de moloz, eu am văzut amprenta lui, omenirea divizată așa cum era trupul lui Georges, distrusă precum chipul lui!

Sară se îndreptă cu mândrie.

— Uiți că ai mei se confruntă cu atacurile astea de două mii de ani? Când tata m-a trimis aici să plătesc răscumpărarea lui Georges, poate știa deja că a fost condamnat, poate că știa că nu o să fiu cea care îl salvează, ci cea care îl plânge? Din moment ce mormântul lui este departe pe munte, păzit de piscuri, vreau măcar să mă duc la locul suferinței lui. Vreau să merg acolo să plâng și, odată cu mine, toată familia Jarweh.

— O să transmit cererea ta rabinului, spuse Eliah. Du-te să te odihnești puțin.

După ce ea plecă, tânărul se întoarse spre Nil.

— Cu o zi înainte de sosirea voastră, rabinul și-a petrecut noaptea în rugăciune. Dimineața, el a adunat satul ca să ne spună că îi ceruse lui Dumnezeu harul de a-i ierta pe ucigașii lui Georges. Că Dumnezeu i-a acordat acest har și că ne implora pe fiecare dintre noi să-l implorăm la rândul nostru.

— Știu, spuse Nil, voia să vorbesc despre asta cu Sarà. Dar, vezi tu, eu n-am putut.

— O să fie nevoie, frate Nil, pentru ca ea să continue să trăiască. Dar tu... o să poți să ierți, ca rabinul meu?

Tulburat, Nil se întoarse spre icoană. Șovăi înainte să răspundă.

— Eu... nu știu. Da, o să fie nevoie să iertăm, dar... nu acum, mai târziu.

Se uită sfios la Eliah.

— Dar... dar tu poți să-i ierți pe măcelarii ăștia?

Tânărul se aplecă înainte, cu fața lui aproape atingându-se de fața lui Nil.

— Cei care au profanat cadavrul lui Georges trăiesc în deșertul ăsta. Inevitabil, într-o bună zi, o

să-i văd față în față. Dacă sunt în stare să le surâd
în ziua aceea, atunci o să însemne că am iertat.

La prânz, Sarà și Nil se regăsiră în sala mare dreptunghiulară. O masă cu biscuiți, mei și brânză îi aștepta pe rogojină. Sarà se așează în tăcere. Cu fața încă foarte palidă, luă câteva mușcături și se opri.

— Nu pot să mănânc. Gaby rămâne închis ca într-o cutie, nu vrea să te vadă, spune că dacă eu sunt aici este pentru că ai venit tu de la Roma, că este vina ta. Nu-l învinui...

— Bietul om, desigur că nu! I-ai spus de Georges?

— Încă nu, o să afle destul de curând.

Fură întrerupți de rabin, care se așează familiar lângă ei și se uită îndelung la Sarà înainte să i se adreseze:

— Fratele Nil ți-a vorbit. Trebuia, fetița mea, trebuia, pentru iertare.

— Iertare?

— Ca să rămâi tu însăși, va trebui ca într-o bună zi să îi ierți pe acești ucigași cu chip ascuns precum chipul profetului lor. Înțelege-mă, copila mea, să ierți nu înseamnă să uiți, ci să trăiești. Atât timp cât iertarea nu este trecută prin distrugerea provocată de Rău, cel de pe urmă învinge. Nu-i oferi victoria asta, ar fi ca și cum l-ai omorî pe Georges a doua oară.

— Nu pot, Rabbi, nu o să fiu niciodată în stare! Cum cadavrul lui se află în munte, permite-mi măcar să îi aduc un ultim omagiu mergând în satul unde a fost chinuit.

Bătrânul își netezi din nou barba.

— M-am sfătuit cu bătrânii noștri, ei sunt reticenți, nu o să fiți în siguranță. Deci, Eliah s-a oferit voluntar să vă însoțească. Eu... am fost de acord, în cele din urmă, dar ca să treceți neobservați în deșert trebuie să lăsați mașina aici.

— Cât de departe este satul ăsta?

— La distanță de o zi. Plecați mâine înainte de ivirea zorilor, vă dau ceea ce am mai drag, pe fiul meu spiritual, Eliah. Dacă ar fi să dispară înaintea mea, nu aș putea să suport. Chipul ascuns al Profetului se înalță peste acest deșert, aveți grijă să nu vă înghită așa cum l-a înghițit pe Georges.

Nil petrecu orele calde de după-amiază în coliba lui Eliah, singur, cu un braț îndoit peste ochi.

„Ce se întâmplă cu mine?”

Înăuntrul lui simțea un torent furtunos care se trezea brusc, se revărsa, lua totul în calea lui, case, animale și oameni.

Și stejarii de acolo cu rădăcini de secole.

Descrierea chinurilor lui Georges îl anesteziase în fața ororii, nu era asta, ci Sarà. Ce anume îl tulbura atât de mult la ea?

Chiar mai mult decât frumusețea ei, era vorba despre aura aceea de suferință și durere care îi străpungea uneori, fulminant, voința indestructibilă de a trăi.

Era întuneric și era lumină solară. Neînfricăpână la extrem și suverană. El nu se putea desprinde de fascinația pe care o exercita asupra lui.

Sară, fragilă și puternică. Imposibil de ajuns, în același timp atât de aproape și atât de dorită.

După ce părăsi ruina abandonată de cei vânați de el, Moktar se apucă să caute nomazi. Cei pe care îi întâlnește îi spuseră ceva despre existența unui sătuc, de groapa de gunoi în care fusese găsit cadavrul unui *kafir*, un eretic pedepsit de Allah. Se învârti în jurul cozii toată ziua în deșert, înainte să dea de sat, se opri la depărtare, își ascunse cu atenție mașina 4x4 și se pregăti să petreacă noaptea acolo. În zori, din vârful unui dâmb observă: în fundul unui fel de bazin, înconjurate de un platou stâncos, se aflau vreo douăsprezece colibe și nu se vedea nici urmă de Mercedes. Grămada de moloz se zărea ceva mai departe. *Unde se dusesse Nil să se ascundă?* Monsignore era convins că Sarà, înainte de a pleca, se va duce să se reculeagă la locul în care murise fratele ei: locul era acolo, va sfârși prin a se arăta. Apoi, spune proverbul, pe pământ există două creaturi nesăbuite, omul banului și omul de știință. Nil, dominat de dorința lui de a cunoaște, va căuta faimosul document. Dacă îl găsea, nu îl va păstra pentru prea mult timp.

Moktar își împărți oamenii în grupuri mici, la vest și la sud de sat, căci din direcțiile acelea venea prada lui. Cu walkie-talkie-urile la îndemână, ca să fie în legătură cu el.

Întins într-un loc umbros, își începu așteptarea. Se adânci într-un somn greoi, plin de imagini.

Stătea ghemuit în spatele unui zid dărâmat și mai avea încă vreo câteva cartușe de tras. Întins la pământ, scotoci în buzunar ca să le scoată când afganul îi făcu semn să se retragă în fața tancurilor israeliene. Sub o ploaie de obuze, ajunseră la adăpost din mișcări rapide. Fără îndoială, Tsahal își redobândește posesia peste Gaza devastată.

Moktar era adolescent când tatăl lui îi înmânase solemn un fes cu un craniu. „Micuțule”, îi spusese

el, „a fost al bunicului tău ucis în Balcani de comuniștii ateï. Fie ca el să te însoțească oriunde te duci, ca să nu uiți niciodată de martiriul lui. Ierusalimul aparține Profetului, nu evreilor, de aceea plec să fac jihad în Palestina.” Moktar i se alăturase curând după aceea și îl văzuse doborât la câțiva metri de el. Își ridicase atunci pușca și nu mai o lăsase din mână.

Afganul, care îl remarcase, îl chemase într-o seară sub ploaia de bombe.

— Lumea, îi spusese el, este împărțită în două. Pe de o parte, *dar al-Islam*, supus lui Allah, iar pe de alta, *dar al-Harb*, lumea celor fără de credință, pe care Allah ne poruncește să o supunem. Vrei să devii mujahedin și să lupți cu noi pe Calea lui Allah?

Acceptase. Fusesse trimis să învețe jihadul în Afganistan, apoi în Maghrebul de Sud, marșurile de noapte, ajutoarele, setea. La început, ucisese ca să supraviețuiască, apoi prinsese gustul: să-i ucizi pe dușmanii lui Allah însemna să trăiești. În cele din urmă, fusese prins de armata algeriană, apoi internarea în Sahara, evadarea. Pentru a fi dat uitării, ceruse Al-Qaida să îl ajute să dispară în interiorul Europei și se înghesuisese pe o barcă putredă, alături de primii refugiați care fugeau spre Italia. În Lampedusa, numele lui și al tatălui, pe care le menționase fără vreo suspiciune, fuseseră scrise într-un registru. Într-o bună zi, un preot se prezentase la intrarea în tabără, îl scosese de acolo și îl condusese la Roma. Într-un salon mic, se întâlnise cu Monsignore, care îi dăduse bani, un pașaport și îl înscrisese pe listele celor de la FAO:

— Este o acoperire bună care nu o să te împiedice să-ți continui activitățile. Te sun eu dacă am nevoie de tine.

Se trezi cu o tresărire, își așeză *keffiyeh*-ul peste ochi și decise să își ofere un vis în stare de veghe,

populat de femei cu forme ample și primitoare. Timpul va trece mai repede.

La două mii de kilometri depărtare, în biroul lui cu obloanele în continuare trase, Monsignore începea să își piardă legendarul sânge-rece. Lipsit de informații, el se ocupa în grabă de chestiunile de rutină, cu mintea în altă parte. Constrâns de tăcerea radio a deșertului, trebuia să se angajeze în singura activitate pe care nu reușise niciodată să o suporte: să aștepte.

Nil dormea adânc atunci când Eliah îl scutură de umăr.

— Trezește-te, șopti el, plecăm.

— Cât este ceasul?

— Aproape cinci. Bea și vino afară cu noi.

Înghiți în grabă ceaiul adus de Eliah și verifică încă o dată conținutul borsetei – dolarii, cardul, pașaportul. Îndoită pe sub pantaloni, era subțire, invizibilă și nu îl deranja.

Când ieși în piață, inspiră cu bucurie aerul cald. Noaptea era albastră și pură, zări două umbre în picioare în fața marelui cadran: fragilă și micuță, Sarà era sprijinită de tocul ușii și vorbea cu rabinul a cărui siluetă înaltă, aplecată spre ea, părea să o învăluie în tandrețe. Când îl auzi pe Nil venind, bătrânul puse ușor o mână pe capul tinerei și se întoarse spre el.

— Durerea care sfâșie inima surorii noastre este la fel de nemăsurată ca văzduhul. Tocmai i-am spus un lucru pe care și tu trebuie să îl știi și să nu îl uiți niciodată: *nimic important nu moare*. Oamenii mor, da – și ideile, de epuizare. Dar câteva adevăruri foarte simple, la fel de discrete și de fluide ca parabolele lui Iisus – dragostea dezinteresată, dăruirea de sine, libertatea interioară – nu, acestea nu mor niciodată.

Îi făcu semn lui Nil să se apropie, își puse cealaltă mână pe capul lui, închise ochii și rămase o clipă în contact cu ei, ca pentru a le transmite o forță pe care el o primea de altundeva. În sfârșit, spuse cu o voce limpede:

— Vă binecuvântează, copiii mei, zise el. Fie ca Mesia să vă binecuvânteze, să puteți să treceți prin ghearele Răului.

Apoi își împreună mâinile, ridică ochii larg deschiși spre cer și se rugă încet. Cucerit de

sonoritatea cântată a rugăciunii, Nil contemplă stelele care păleau spre est.

Rabinul îi însoți până la capătul satului, le surâse fără să mai adauge vreun cuvânt și se întoarse. Cu o strângere de inimă, Nil privi cum silueta lui plutitoare dispărea în întuneric.

Luna în scădere desena pe chipul lui Eliah umbre care accentuau caracterul lui melancolic. Bătu încet geanta care i se odihnea pe șold.

— Apă, smochine, mei. M-am născut în deșertul ăsta, cunosc fiecare ungher. Pășiți peste pașii mei și nu vorbiți, o să vă păstrați forțele.

Porniră la drum.

Sară mergea în spatele lui Nil, care îl lăsa pe Eliah să îi îndrume, să alunece printre dune, să se strecoare de la o stâncă la alta. Soarele răsări și cerul se confundă cu întinderea deșertului, cosmosul — cu pământul. La început, când Dumnezeu decisese ce să creeze, o tăcere asemănătoare aceleia trebuia să fi domnit în univers.

Ei nu se duceau nicăieri, dar porniseră spre capătul lumii.

În patul uscat al unei văi ușor înclinate, Sară călcă strâmb pe o piatră și aproape căzu. Nil se întoarse, o prinse cu hotărâre și îi păstră mâna în mâna lui.

La ieșirea din vale, ea se retrase delicat din strânsoarea mâinii lui și trecu din nou în spatele lui.

Nevăzut la poalele muntelui, Carl observă cum Mercedesul se îndepărta de ruine. Încă o dată, salutase îndemânarea șoferului, ideea pânzei negre pe caroserie era genială. Dar zgomotul motorului se auzea: asistase la venirea lui Moktar, cu toate farurile aprinse, și îl urmărise în periplul lui asemenea unei umbre până în colțul acela pierdut din inima deșertului de unde se ghicea, în depărtare, prezența unui sat minuscul. Deci acolo îl aștepta sirianul pe Nil.

Carl recrutase patru beduini, șiiți formați în luptă de naziști refugiați în Orientul Mijlociu. „O coincidență miraculoasă”, se gândi el când descoperi că oamenii sirianului erau suniți, musulmani pe care șiiții îi urau din motive dinastice absconse. Miracolele erau prin definiție efemere, așa că pentru a asigura perenitatea acestuia, plătise scump din fondurile primite de Legionarii lui Hristos.

Sosise clipa, erau foarte entuziasmați.

Îi dispusese într-un semicerc amplu, în spatele plasei lui Moktar. Nil va ajunge până la sat, va intra fără să știe în plasa dublă întinsă ca să fie prins.

Indiferent de unde venea, nu va ajunge înainte de câteva ore, Mercedesul lui va fi reperat de îndată ce va apărea la orizont. Carl se întinse la umbra unei dune, cu walkie-talkie-ul în podul palmei, închise ochii și încercă să adoarmă.

Când fugise din RDG, ajunsese în Algeria. Acolo, își rupsese carnetul STASI, învățase araba, își lăsase barba să crească. Cu pași mici, se îndreptase spre sud, mereu în căutarea unor bărbați dedicați în întregime unei cauze care îi depășea. Dăduse de niște mujahedini GIA: indiferent la

scopurile lor politice, dar fascinat de rigoarea idealului lor mesianic, îi urmase.

La început, fusese privit cu suspiciune – pe vremea aceea, occidentalii care se alăturau jihadului erau puțini. Când plecau în operațiune, mujahedinii îi spuneau:

— Tu, *Roum*, rămâi aici.

Dar, într-o bună zi, tabăra lor fusese atacată de armata algeriană. Întins la pământ, Carl se târâse spre conducătorul atacatorilor, se aruncase asupra lui ca o furie și îi tăiasse gâtul, provocând panică în rândurile dușmanului.

Năucit, rămăsese în picioare, uitându-se la arma pe care picura sângele. „Ucisesse”... și pentru ce? Pentru cine? Dar deja ceilalți îl atrăgeau în urmărirea fugarilor. Văzuse tabăra împresurată, asistase la torturile lor, la membrele tăiate, la ritualul tăierii gâturilor, la viața care se scurgea lent de pe chipurile golite de substanța lor.

Parcă hipnotizat de dansul acela mortal, ucisesse a doua oară.

În ochii victimelor lui, nu văzuse niciodată nici frică, nici implorare sau apel la milă. Iar în ochii tovarășilor lui exista o bucurie triumfătoare, sălbatică. De ambele părți, violența în stare pură era oferită și acceptată de parcă era inevitabilă, necesară. Oamenii aceia își dădeau consimțământul, unii să omoare, alții să se lase uciși când erau învinși.

De unde venea aceea pulsație a morții împărtășită de toți?

Așa că se refugia în Coran. Acolo, Allah era Atotputernicul, Preamăritul, Prea Îndepărtatul, Severul și Implacabilul înainte de a fi Milostivul. Un judecător irascibil, autoritar, neiertător, nemilos, violent în splendoarea măreției lui. El avea puterea absolută, suveranitatea peste cer, precum și peste pământ. Își transmitea puterea supușilor, *musulmanii*.

Și numai lor.

Pentru ei, viața, moartea nu mai aveau niciun sens. A trăi însemna să își însușească violența supranaturală a lui Allah.

Acel Dumnezeu îl speria – dar exista numai un singur Dumnezeu?

Carl începuse să îi urască pe oamenii aceia, să urască întreaga lume. Dar, mai presus de orice, se ura pe sine.

Fugise și mai spre sud și trecuse granița maliană când îl întâlnise pe părintele Maciel, omul pentru care Dumnezeu, înainte să lumineze universul prin prezența Lui, se dezvăluise mai întâi Occidentului devenit creștin. Marea civilizație pe care își dorea să o ridice.

Viața lui Carl renăscuse din propria cenușă.

Până în noaptea aceea când Monsignore, în salonașul pictat în cenușiu...

Își mușcă buzele: trebuia să doarmă, imediat. Să uite, să nu se mai gândească. Și să prindă putere înainte să treacă la acțiune.

Ascuns în inima Vaticanului, biroul lui Monsignore era slab luminat. El se ridică, se îndreptă spre peretele lambrizat, făcu să alunece panoul și oftă exasperat: tot nimic! Ecranul calculatorului nu semnaliza nicio recepție nouă, sub niciunul dintre ledurile intermitente. Se duse la fereastră, șovăi un moment și se opri: nu, nu o va deschide. În clipa aceea, nu voia să vadă nimic din lumea de afară, o lume ostilă oferită Răului. „Este mult mai nobil să îi suferi umilințele decât să te împotrivești și să-ți iei arme ca să îi pui capăt?” se întreba Hamlet. După ce fusese hirotonisit la Regensburg, Monsignore luase arme, luptase, înfruntase potopurile dezlănțuite, slab dig uman în fața înălțării implacabile a apelor malefice.

Să înfrunți, să sfârșești cu Răul... În seara aceea, se simțea invadat de o imensă oboseală. *To sleep, to die*^[12]? Nu, nu se va lăsa niciodată pradă somnului.

Făcu un pas înainte, se aplecă spre lamelele jaluzelelor și își sprijini fruntea de ele. Îi plăcea acel contact proaspăt cu un material care nu îi opunea rezistență.

După sinuciderea tatălui lui, tovarășii săi muriseră unul după altul. Odată cu ei dispăruse speranța lor nebunească, reconstruirea Occidentului în jurul unei rase de oameni puri, puternici în credința lor în viitor. Crimele comise nu fuseseră nimic în comparație cu ambiția lor, o viziune supraomenească împărtășită de Biserică. Dacă ar fi triumfat asupra Aliaților, ea și-ar fi recăpătat primul loc în Reichul Stăpânilor. Sufocat de guverne democratice, idealul nazist se stinsese în Germania, dar fusese reînviat și consolidat în Orientul Mijlociu, sub flamura Profetului. Ce mai conta flamura, svastica sau semiluna?

Oftă. De la alegerea lui în 1978, papa polonez aplicase lovituri dure comunismului. Monsignore îl servise cu entuziasm, sedus de indulgența lui discretă față de supraviețuitorii celui de-al Treilea Reich refugiați în țările arabe. Dar după atentatul în care fusese la un pas de moarte, Ioan Paul al II-lea nu mai fusese același, iar rețelele create de Muftiul din Ierusalim riscaseră să dispară. În anii '80, renașterea salafismului, islamul acela cu un gust pentru moarte, fusese un dar de la Dumnezeu pentru Monsignore. Unindu-se împotriva lui, Biserica avea să își recâștige, în cele din urmă, vigoarea și influența de altădată. Flamura lui Hristos se va desfășura din nou, semn de întâlnire pentru o lume dezorientată – iar pe această flamură el o ținea sus și tare. Va învinge islamul prin împlântarea sabiei în defectul armurii lui: revelația originilor lui ascunse. Zilele vor înceta să treacă în van, Occidentul va ieși din această iarnă a credinței lui în sine, care nu părea să se sfârșească. În picioare pe metereze, el era singurul care percepea scârțâitul zăpezii.

Se întoarse să se așeze la birou. Raphaël aranjase între două dosare tava cea de toate zilele, cu ceai și *Plätzchen* – biscuiții nemțești în formă de stea care îi plăceau atât de mult pentru că îi aminteau de copilăria lui bavareză. Luă unul și îl înmuie mașinal în ceașca de ceai.

Noaptea acoperea acum o Romă adormită. Iar Monsignore, cu ochii pierduți în gol, mai ținea delicat între degetul mare și arătător colțul unei stele rupte care atârna deasupra ceștii. Restul biscuitului se sfărâmasese și plutea în ceaiul rece, în vreme ce un parfum discret de scorțișoară umplea încăperea cufundată în întuneric.

Nemișcat, cu chipul dur, Monsignore se gândea.

Deșertul în care Nil mergea în urma lui Eliah era inundat acum de o lumină care îi ardea ochii. În jurul lui, totul părea cufundat într-o vibrație ivită din străfundurile galaxiei. Un spațiu mineral de nisip și pietre cenușii și negre, uneori întinse în lungi covoare strălucitoare, o a patra dimensiune lipsită de viață, care își păstra secretele cu sfințenie. „Deci nu este nimeni aici? Nici măcar o ființă umană?” Nici drumuri, nici tufișuri, nici insecte. Bărbați și femei trăiseră totuși pe întinderea aceea galbenă și sclipitoare, devenită praf și rocă, umbre și gol. Un pământ măcinat de mâna fierbinte și răbdătoare a lui Dumnezeu. Foarte departe înainte, la linia orizontului, se desenau munți depășiți de stânci ascuțite care bântuiau cerul. Singurătatea aceea copleșitoare era cea pe care o alesese Paolo Dall'Oglio pentru a încerca să îi apropie pe creștini și pe musulmani. În acea altă lume, Nil înainta fără să se gândească.

Soarele strălucea sus pe cer când Eliah le făcu semn să se oprească la umbra unei stânci. Sară și Nil se așezară ușurați, ghidul lor nu înaintase niciodată în linie dreaptă, iar căldura era de nesuportat. Îl întrebară dacă se aflau departe de destinația finală.

— Am străbătut cam jumătate din drum, răspunse laconic tânărul. Acum trebuie să așteptăm să coboare soarele.

Sprijinit pe piatra caldă, Nil își dădu seama că deșertul nu era pe deplin tăcut. Ciuli urechea, i se părea că aude din când în când pocnituri seci, asemenea unei pânze care se rupea încet în depărtare. Devenit deodată atent, percepu ici, colo alte zgomote care se stingeau în vibrația aerului supraîncălzit. Erau atât de singuri pe cât își închipuiau?

Elijah nu părea neliniștit. Se apropie de ei, le întinse plosca, pâine de mei și smochine.

— Beți, mâncați, spuse el.

Apoi se întinse, cu *keffiyeh*-ul înfășurat în jurul capului. Mâncară și băură în tăcere. Cearcănele movulii își făcuseră reapariția în jurul ochilor Sarei, care se aplecă spre Nil și șopti:

— Mi-a fost groaznic de greu să-l conving pe Gaby că ar fi fost inutil să vină cu noi, că trebuie să rămână și să ne aștepte în satul rabinului. Îi era frică să mă lase singură, trebuie să mărturisesc că mi-e dor de el.

— O să-l reîntâlnești cât de curând și o să fii din nou protejată.

Chipul ei se încordă într-o expresie amară și tristă.

— Am suferit prea, mult, Nil! Când o să se termine toate astea?

— O să te întorci la Beirut, o să-ți reiei postul la ONG, o să te ocupi de tatăl tău. Nu trebuie să-ți pierzi speranța, ceea ce rabinul numește fragila muzică interioară.

Ea își lipi capul de stâncă.

— Speranța... este o viclenie a lui Dumnezeu prin care îi lasă pe oameni să îndure alte suferințe.

— Dacă n-ar exista inima oamenilor, n-ar mai exista disperare pe pământ.

Însuflețită, ea se întoarse spre el.

— Dar tu, ce știi tu? De când ne-am întâlnit, îmi vorbești despre Rău, ce știi tu despre asta? N-ai trăit niciodată, n-ai cunoscut niciodată viața adevărată și crudă! Ai fugit de lume, te-ai închis într-o mănăstire ca să fugi de ea! N-ai nici cea mai vagă idee ce îndurăm noi, ceilalți... în afară de ce povestesc cărțile...

Touché! Ca să-i distragă atenția, luă un pumn de nisip moale și cald, îl privi trecându-i printre degete în fire scurte, mate și cenușii. „Cum s-a dus viața mea, fără să lase urme.” În cele din urmă, o privi pe Sarà.

— Nu poți să înțelegi, spuse el. N-am încetat niciodată să trăiesc, dar Răul își bate joc de mănăstiri, nimic nu-l oprește. A pătruns în refugiul singurătății mele, gânduri m-au invadat până ce aproape m-au distrus, am cedat în fața disperării. Atunci aş fi preferat să mor, dar am ratat.

— Cum ai supraviețuit?

Nil simțea că viața Sarei atârna de răspunsul lui. Hotărî atunci să îi spună singurul adevăr pe care îl cunoștea... adevărul lui.

— Într-o bună zi, la abație, viitorul mi s-a înfățișat ca un decor *à la* Potemkin – știi tu, ofițerul țarinei Ecaterina a II-a care ascundea dezastrul țării prin fațade frumos pictate în spatele cărora nu exista decât mizerie. Idealul pe care îl alesesem se dovedise a fi și el înșelător, decorul somptuos al dogmelor și al riturilor era o iluzie. Răul își bătea joc de ele, le încăleca vesel palisadele, mă ataca fără încetare și... am început să mă pierd. Urma să mă cufund în întuneric când am descoperit că în spatele fațadei se află un om făcut din carne și lumină, Iisus. Am învățat să-l cunosc, m-am împrietenit cu el, pentru ce reprezenta, pentru ce spunea. De atunci nu am mai fost niciodată singur. Nu mai vreau să mor.

Ea își apropie chipul de al lui.

— El ți-a umplut inima?

Răspunse cu sufletul la gură:

— Da, Sarà.

Frunțile lor erau cât pe ce să se atingă atunci când Nil se ridică brusc.

— Să mergem, îi spuse el lui Eliah.

„Dar ce face?” se întrebă Carl. Urma să se înnopteze, cât timp trebuia să rămână acolo ca să îl aștepte?

Se întreba aceasta chiar când walkie-talkie-ul îi sună în mână:

— Trei persoane în deșert, sud-sud-vest.

Își îndreptă binoclul în direcția menționată și îi zări în depărtare, mergând spre sat. Scrută din priviri orizontul: nicio urmă de Mercedes.

„Beduinii nu traversează deșertul pe jos.”

El răspunse:

— Sunt ai noștri. Îi lăsăm să treacă și așteptăm.

Elijah se opri în întuneric și întinse brațul în față.

— Satul, spuse el.

Nil făcu ochii mari: nimic nu ieșea în evidență în deșert.

Tocmai traversaseră o întindere plată și uniformă, întreruptă doar de câteva crăpături, de conuri pietroase și smocuri rare de iarbă uscată ce se înclinau spre est, în bătaia vântului. Elijah le făcu semn să înainteze și, deodată, pământul începu să coboare într-o pantă ușoară. La baza unei văi naturale micuțe, Nil zări acoperișurile făcute din frunze de palmieri, parcă tencuite pe pământ, adunate în jurul unui spațiu rotund și gol. Pe nisip, lângă prima colibă, un copil stătea în fața unei lămpi cu ulei aprinse. Când îi văzu apropiindu-se, terorizat, o luă la fugă.

Elijah se duse până în mijlocul pieței și scoase un strigăt care reveni spre el cu ecou. Dădea să strige din nou când o ușă se deschise și apără un bătrân. El înaintă temător, îl recunoscă pe Elijah, își deschise larg brațele, îl îmbrățișă vreme îndelungată și îi vorbi cu însuflețire. Tânărul le spuse tovarășilor lui:

— Este bătrânul satului. Spune că nu vă cunoaște limba, o să-i traduc eu.

Bătrânul se întoarse spre o căsuță pe care o arăta cu un gest amplu.

— Zice că trebuie să veniți să beți și să mâncați, că Sarà o să doarmă acolo, eu și Nil în altă căsuță și că, mâine, Dumnezeu o să facă o nouă zi.

Nil o apucă pe Sarà de braț și o conduse spre căsuță. Ea se lăsă purtată fără să se împotrivească.

Pe rogojină, o lampă cu ulei lumina slab niște biscuiți de mei și smochine. Toți trei se așezară ușurați, iar Elijah le întinse un biscuit.

— Sate nazareene atât de sărace cum este acesta, spuse el, sunt vreo câteva prin împrejurimi care se

agață de deșert. Cât timp o să poată să reziste în fața jihadiștilor?

Sarà mânca cu poftă. Ea se întoarse spre Nil.

— De ce, de ce atâta ură la musulmani? Noi ne înțelegem așa de bine cu cei din Beirut!

— Sunt mai multe feluri de musulmani, Sarà. Cei care rămân atașați de mistica iudeo-creștină transmisă arabilor de către strămoșii tăi nazareeni și înscrisă în Coran. Este foarte frumoasă, este o chemare spre infinit, o cântare a absolutului, absolutului lui Dumnezeu. Este la fel de pură ca deșertul în care a luat naștere, la fel de exigentă ca el, în stare să traverseze timpul și să ridice niște simpli beduini deasupra lor înșile. Ei știu asta, simt asta și se încredințează Coranului ca să îi ducă spre inexprimabil, spre lumea de dincolo. Dar alții nu rețin din Coran decât violența extremă a celei mai ucigașe ideologii inventate vreodată de oameni, mesianismul.

— Ce este mesianismul? întrebă Sarà gânditoare.

— Mesianismul s-a născut din exilul poporului evreu în Babilon. Esenienii l-au radicalizat la începutul primului mileniu. Este un fel de a urî restul omenirii pentru a se apăra de ea și de influența ei. O școală a mâniei care i-a vânat mai întâi pe evrei, apoi pe creștini, când erau dominați și visau, la rândul lor, să domine. De-a lungul secolelor, violența lui a făcut să curgă șuvoaie de sânge, cruciade, Inchiziția, comunismul, nazismul... Azi sunt musulmanii ăștia, jihadiștii. Mesianismul lor este *ceva* ce evreii, creștinii și musulmanii au în comun și de aceea se urăsc atât între ei. Acum vreo două sute de ani, creștinii au început revoluția lor culturală: mult sânge va mai curge încă atâta vreme până când musulmanii să-și înceapă propria revoluție.

Nil se ridică.

— Suntem obosiți, trebuie să dormim. Văd că o rogojină este deja pregătită acolo pentru tine.

Elijah, care știe satul, o să mă conducă la a mea.
Noapte bună, în zece minute adorm!

Când Nil se trezi, o realitate clară i se răsucea în minte: de când plecase de la Roma, trăise într-o lume necunoscută, ca și când Răul s-ar fi încarnat în oamenii din jurul lui Anselm, al lui, al Sarei. Oameni despre care nu știa nimic.

Culcat pe burtă, revedea pădurea din Valea Loarei pe care o iubise atât de mult, freamătul copacilor, murmurul frunzelor, petele de lumină care dansau pe mușchi, printre ramuri. În spatele lor, își imagina o prezență prietenoasă, aproape paternă. În vreme ce, în mijlocul aceluia deșert, frica începea să îl cucerească. „Să lupți ca să fii învins de ea”, își spuse el înainte să se întoarcă pe spate.

Deschise ochii: camera era cufundată pe deplin în întuneric, singura fereastră era acoperită. Căută pe băjbăite ușa, ieși și se lovi de Eliah, ghemuit pe jos. Orbit de soare, Nil îl întrebă de ce intrarea acelei colibe era acoperită.

— Uită-te în jurul tău...

Nil înălță capul: ferestrele din sat erau acoperite cu scânduri.

— Oamenilor le este frică, spuse Eliah, cu un glas amar. De la descoperirea cadavrului lui Georges, ei cred că diavolul dă târcoale noaptea și se ascunde în casele lor. Vino, Sarà te așteaptă.

Ea era așezată pe rogojină, cu fața marcată de oboseală și îi întinse un biscuit lui Nil.

— Ce facem acum?

— Mergem la locul unde a fost descoperit cadavrul lui Georges. Satul ăsta respiră teroare.

Când ieșiră, bătrânul îi aștepta, ținând mâna copilului pe care îl văzuseră în ziua precedentă, ai cărui ochi mari erau plini de groază.

— Iată-l pe copilul care l-a descoperit pe Georges, spuse Eliah. El o să ne conducă, este în

afara satului. Oamenii nu se mai apropie, căci pentru ei Răul și-a stabilit tabăra acolo.

Groapa de gunoi era un morman de moloz, roci, resturi de lemn. Când o văzu, copilul începu să tremure din toate încheieturile. Nil se întoarse spre Eliah.

— Întreabă-l unde era corpul.

Copilul întinse brațul spre vârful grămezii, izbucni în lacrimi și se refugie în *jellaba* vârstnicului, care se aplecă spre el și îi vorbi cu blândețe.

— Este bunicul lui, murmură Eliah. El l-a învățat ce înseamnă să fii nazareean. Haide, prietene, du-te pentru noi toți.

Luându-și inima în dinți, Nil urcă panta.

Locul unde fusese cadavrul era marcat de sângele lui, o aură neagră. Cu repulsie, Nil îngenunche și începu să verifice marginea exterioară a lugubreii amprente. Încercă să se golească de sine, să uite că trupul prietenului lui fusese acolo, că fusese torturat acolo. Ridică bucăți de lemn, bucăți de ciment, băgând degetele în acele resturi. Sară strigă:

— Ce faci, Nil? Profanezi locul ăsta, n-am venit aici pentru asta!

Cu capul plecat, el răspunse:

— Georges este mort, spiritul lui a părăsit locul ăsta, nu o să se mai întoarcă. Încerc să găsesc o urmă a celui care l-a condus aici, a ceea ce îi putea face pe alți oameni să-l distrugă, așa cum au făcut-o ștergându-i fața.

— Pergamentul? Ce rost mai are acum?

De data aceasta își înălță capul și se uită la ea. Foarte dreaptă, foarte palidă sub umbra mișcătoare a unui palmier pitic, stătea la o anumită distanță de grămada de moloz. Un val de compasiune îl copleși: da, aici, el era un intrus, locul acela îi aparținea Sarei și numai ei. El se purta ca un profanator de morminte. Nu carne din carnea lui

fusesse aruncată acolo de mâini anonime, în lumina rece a unor zori de zi letale.

— Georges a avut o misiune, spuse el. Căutând dacă mai rămâne vreo urmă a motivului pentru care a fost ucis, simt că... da, am sentimentul că-i îndeplinesc ultima voință. Iartă-mă, Sarà, trebuie să continui să caut. În amintirea fratelui tău.

Ștergând sudoarea care i se prelingea pe frunte, se aplecă înapoi peste amestecul de gunoi acumulat acolo de atâta timp. Cu nasul peste morman, mormăind pentru sine, înainta centimetru cu centimetru, agățându-și pantalonii la genunchi, insensibil la durerile de spate. Dintr-odată încremeni, ridică privirea.

— Cred că... Cred că am găsit ceva!

El se îndreptă stângaci, se ridică din nou în picioare și coborî spre ea împleticindu-se. În mână ținea cu grijă un obiect mic.

Sarà făcu un efort aprig de voință și întrebă, cu fălcile încleștate:

— Ce este?

Nil veni spre ea și îi arătă, în palma deschisă, ceea ce semăna cu o bucată de piele.

— Am găsit-o prinsă între două pietre, în stânga urmei cadavrului: amintește-ți, copilul care l-a descoperit pe Georges a spus că a văzut un cilindru lucios în mâna stângă. La prima vedere, este o bucată de pergament care a scăpat de ciocul vulturilor.

— De unde știi că este un pergament?

— În Biblioteca Vaticanului am reușit să studiez manuscrisele de la Marea Moartă. Esenienii scriau textele pe piei de oaie sau de miel pe care știau să le păstreze moi și subțiri ca să le ruleze.

Apucă atent fragmentul între degetul mare și arătător, îl apropie de ochi, îl îndepărtă, apoi îl examinează cu brațele întinse în lumina insuficientă. Vocea îi tremură de emoție:

— Acest pergament are același suport de origine animală, aceeași cerneală, aceeași caligrafie. Ca să-mi dau seama de mai multe, aș avea nevoie de un microscop, dar vezi tu, sunt trei linii lizibile... Sarà, este o versiune a Coranului! Nu în arabă, ci în aramaică, limba nazareenilor! Uită-te la literele din mijlocul celui de-al doilea verset, *nûn* și *shin* alături de o a treia jumătate ștearsă, *resh*...

Uitând unde se afla, incapabil să își înăbușe entuziasmul, exclamă:

— *Nûn, shin, resh!* N-S-R... *nasâra*, semnătura nazareenilor! Cuvântul ăsta într-un verset al Coranului arată că bucata asta de pergament este ceea ce a rămas dintr-un lecionar nazareean scris *înaintea Coranului, înaintea islamului*. Un fragment de pergament descoperit de Erwin la

Sana'a, dovada pe care Georges spera atât de mult să o vadă înainte să moară!

O strecură ușor în buzunarul cămășii.

— De îndată ce mă întorc la Roma, i-o dau lui Anselm. El o s-o analizeze în America, în infraroșu, spectroscopie, carbon 14. În sfârșit, vom afla mai multe despre nașterea Coranului și a islamului...

Sară îl întrerupse brusc și se întoarse spre Eliah.

— Nu vreau să mai stau aici. Vreau să plec, să părăsesc satul ăsta cât mai curând posibil.

Trebuia să aștepte apusul soarelui, răspunse Eliah, și să doarmă ca să prindă forță înainte de lungul drum care îi aștepta la întoarcere. Sară clătină din cap și își căută o batistă ca să șteargă sudoarea care îi acoperea fața. Scoțând-o din buzunar, scăpă portofelul mic și uzat al mamei. Se aplecă să îl ia, apoi încremeni, se ridică și îl împinse cu piciorul. Incapabilă să vorbească, se uită la Nil, îi întoarse spatele și o luă încet spre sat. După câțiva pași, se întoarse și spuse:

— Nu mai vreau să-l păstrez, mă arde! Du-te și pune-l pentru mine în locul în care a fost cadavrul lui Georges, ca mama și fratele meu să se întâlnească în uitare!

Nil rămase ca o statuie. Când o văzu pe Sară intrând în sat, el ridică portofelul, șovăi o clipă, apoi îl strecură în centură.

Prin buzunarul cămășii, simțea apăsarea din bucățica rămasă din al doisprezecelea pergament, găsită în mod miraculos pe altarul jertfei lui Georges.

Moktar fusese surprins să îi vadă sosind pe jos. „Unde lăsaseră Mercedesul?” Cu binoclul, văzuse cum Nil urcase pe grămada de gunoi, îngenunchease, căutase o vreme și coborâse din nou, cu grijă, ținând un obiect în mână. Îl arătase Sarei, rămasă nemișcată la umbra unui palmier. Îl examinase din toate unghiurile înainte să îl strecoare cu grijă în buzunarul de la cămașă. Apoi se despărțiseră. Ea se întorsese spre el și îi spusese ceva cu un aer exasperat. El zâmbise, doar Nil îl interesa.

„L-a găsit!”

Apoi îi văzuse retrăgându-se separat, ea într-o colibă, el în alta. Dacă dormeau acum, însemna că urmau să plece din nou în seara aceea. Pe același drum ca la dus.

Se gândi. Nil găsisese ceva atât de important încât să vrea să îl păstreze la el: nu putea să fie decât documentul râvnit de Monsignore. Și dacă aceștia doi îi acordau atât de multă importanță, trebuia să dăuneze Căii lui Allah.

Deci orice musulman știa ce trebuia să facă.

„Acum.”

Își luă walkie-talkie-ul, dădu ordine.

Oamenii lui se cufundară în deșert.

În ciuda căldurii care plutea în cameră, Nil dormea adânc când Eliah îl scutură.

— Soarele apune, dacă vrem să ne întoarcem în satul rabinului înainte de răsărit, trebuie să plecăm imediat.

Sarà aștepta afară, cu fața sumbră. În semiîntuneric, Nil se îndreptă spre ea, încercă să îi vorbească, dar nu îl ascultă. Cu privirea pierdută, ea contempla deșertul.

Era pustiu și tăcut.

Elijah o luă înaintea lor. Un vânticel risipea căldura care se ridica de la sol, făcându-le plimbarea ușoară, aproape plăcută. Iute, luna se ridică pe un cer de cristal negru care conferea deșertului aerul unui decor pentru un vas-fantomă. Mergeau în tăcere de câteva ore, când Nil recunoscă valea în care Sarà aproape căzuse. Pe urmele lui Elijah, se avântară în adâncitura ei atunci când auziră un strigăt gutural:

— *Yallah, Allahu akbar!*

Iadul se deschise în dreapta și în stânga lor pentru a-și scuipa demonii care se avântară asupra lor. Încremenit de stupoare, Nil o văzu pe Sarà întinsă la pământ și resimți ca un șoc strigătul ei de teroare înainte de a fi tras violent înapoi și capturat. I se puse un sac peste cap, se împotrivi atât cât să îl vadă pe Elijah stând pe marginea vadului, înfruntându-și agresorii. Apoi se lăsă întunericul, materialul sacului i se strângea în jurul gâtului ca să îl stranguleze. Sufocându-se, auzi două focuri de armă.

„Sarà!”

Era ridicat de brațe și de picioare, transportat, aruncat pe o suprafață care răsună a metal.

Un sunet de motor, metalul începu să vibreze.

Încerca să o strige pe Sarà prin pânza sacului: o lovitură violentă în ceafă îl făcu să își piardă conștiința.

Pe fundul unei văi din deșertul sirian asemănătoare cu atât de multe altele, nazareeanul Elijah, fiul spiritual al rabinului, cu o pată mare roșie care se lărgea încet în mijlocul *jellabei* lui, părăsit ca o marionetă dezmembrată pe pământul pietros, își ținea ochii larg deschiși spre stele.

Nu le va mai vedea niciodată.

Pe chipul lui înghețat de moarte era schițat un zâmbet.

III

CHIPUL PROFETULUI

*„Cine descoperă chipul Fiarei
va suferi de chinul focului și pucioasei.”*

Apocalipsa Sfântului Ioan

Nil își reveni și inspiră avid aerul nopții. Îi fusese scos sacul, fusese legat la ochi, iar mâinile prinse la spate. Pipăind cu vârful degetelor, își dădu seama că era lungit în bena metalică a unei mașini care rula cu mare viteză. Îl dureau capul, brațele, îl durea totul. Întrebă orbește:

— Cine sunteți?

Un obiect tare i se înfipse între coaste, înțelese că trebuia să tacă.

Mașina se opri, fu apucat de umeri și de picioare, se lăsă transportat fără să opună rezistență. Fu aruncat la pământ, pe ceva ce părea a fi un sac. Auzi vorbindu-se în arabă, apoi tăcere.

I se smulse legătura de la ochi.

Clipi. O lampă cu petrol lumina interiorul unui cort mic de beduini a cărui pânză nu cobora până la pământ, lăsând aerul să pătrundă. Uluit, Nil așteptă ca privirea să i se adapteze la lumină și văzu că fusese așezat singur în fața unei forme omenești culcate pe o parte, cu trunchiul și gleznele legate. Un bărbat în vârstă, cu părul alb acoperit de sânge, al cărui chip era tumefiat și care purta pe mâini și pe brațe urmele unor chinuri extraordinare. Gemia încet. Nil se cutremură.

— Mă auziți? Întrebă el în franceză.

Omul deschise cu greu ochii.

— *Ja...* da, vă aud și vă văd puțin. Cine sunteți?

Avea un accent german puternic. Nil răspunse:

— Un călugăr francez, student la Roma. Dumneavoastră?

— Sunt profesorul Erwin, de la Universitatea din Tübingen.

Vocea îi era slăbită, sacadată.

— Professore Erwin! Am citit cărțile dumneavoastră despre Coran, sunt prieten cu fratele Georges Jarweh, care corespundea cu dumneavoastră. De ce sunteți aici... în starea asta?

— *Lieber* Georges... este la Roma, nu-i așa?

Era nevoit să își tragă suflarea în fiecare clipă. Copleșit de vederea rănilor lui, Nil șovăi înainte să răspundă.

— A murit, profesore. Într-un mod abominabil, corpul i-a fost tăiat în două, pielea de pe chip smulsă.

— Tăiat în două! Mesajul esenienilor...

— Și al jihadiștilor. Am însoțit-o pe Sarà Jarweh la locul supliciului ca să jelească. Când ne întorceam, am fost răpiți.

— Sarà... am văzut-o câteva secunde când am trecut prin Beirut. Unde este acum?

— Nu știu ce-au făcut cu ea. Și dumneavoastră?

Erwin încercă să se ridice, scoase un geamăt de durere și se prăbuși din nou la pământ.

— Am fost prins la Berlin, aruncat într-o mașină. M-au cărat încolo și înapoi mai multe zile, legat la ochi, ascunzându-mă în portbagaj la trecerea frontierelor. A fost o nimica toată în comparație cu ce am îndurat... după.

— Dar de ce?

— Ei voiau... să știe ce-am făcut cu al doisprezecelea pergament de la Sana'a. Le-am spus că l-am încredințat asistentului meu, lui Marwan. Atunci m-au torturat, la nesfârșit, ca să le spun mai multe.

Cu o voce stinsă, adăugă:

— Eu și colegii mei cercetători am încălcat interdicția supremă a islamului, să punem la îndoială revelația divină a Profetului și a însăși identității lui.

Fu întrerupt de intrarea în cort a trei bărbați. Cel care comanda dădu un ordin scurt:

— Gata, s-au văzut destul. Duceți-l pe profesor în celălalt cort.

Când cei doi bărbați îl apucară de subsuori și îl ridicară, Erwin scoase un urlet de durere. Nil ar fi vrut să își astupe urechile ca să nu îl audă, însă nu reuși decât să își închidă pleoapele.

Le deschise din nou și văzu, foarte aproape de ai lui, doi ochi strălucitori care îl fixau. Aceia ai bărbatului în *jellaba*, cu chipul uscățiv și colțuros, ghemuit în vârful picioarelor, ca o felină gata să atace. Bărbatul schiță un zâmbet.

— Deci, francezule, am găsit ce căutam?

Hotărât să îi țină piept, Nil răspunse:

— Cine sunteți?

Drept răspuns, bărbatul îl plesni.

— Ieri te-am văzut pe grămada de gunoaie. Căutai ceva care are legătură cu Calea lui Allah, spune-mi ce era.

— Nu căutam nimic! Ce i-ați făcut Sarei?

Bărbatul îl plesni a doua oară.

— Fata este în mâinile noastre. Ai văzut ce i-am făcut profesorului Erwin? O să spună tot ce știe până la urmă și o să trăiască dacă mai poate să ne fie util. Și tu o să trăiești dacă-mi spui ce căutai în gunoaie.

— Un document pe care Georges îl avea la el când a fost asasinat.

— Știu. Ce era documentul ăsta?

Nil înțelese că nu le va face față multă vreme. Văzuse corpul chinuit al profesorului Erwin, nu va putea în veci să suporte un tratament asemănător. Hotărî să spună adevărul:

— Un pergament scris pe piele de oaie pe vremea Profetului.

— Un pergament? *Din epoca Profetului?* Și l-ai găsit?

— Eu... n-am găsit nimic.

Cu ochii ieșiți din orbite, bărbatul îl lovi violent, căută în buzunarul de la cămașă și scoase o bucată de pergament.

— Și asta ce e?

Lui Nil îi curgea sânge din gură și din nas. Amețit de lovitură, el reuși să articuleze printre buzele umflate:

— Ulzii mănâncă tot ce miroase a animal, au devorat pergamentul și cadavrul lui Georges. Am căutat degeaba, n-am găsit decât bucata asta de pergament care le-a scăpat. Este tot ce-a mai rămas.

— *Devorat de ulii!*

Bărbatul îl lovi din zbor, îl aruncă la pământ și se aplecă asupra lui.

— Tu, îl auzi rostind ca prin ceață, rămâi aici. O să ne ocupăm de tine.

Ieși valvârtej.

Nil rămase multă vreme întins pe pământ, inconștient. Durerea pe care o simțea în trup îl făcu să își revină în fire. Încercă să se ridice în șezut, dar nu reuși: din gură și din nas, sângele continua să curgă, pătându-i cămașa.

Se prăbuși din nou când pânza cortului fu dată la o parte și lăsă să intre un bărbat care îl ridică fără menajamente ca pe un sac. Micuț, purta o calotă albă care îi sublinia ochii cenușii și barba aranjată. Se ghemui în fața lui Nil și se zgâi la el cu aroganță.

— Numele meu este El-Hadj Brahim, sunt imamul celui pe care tocmai l-ai văzut, un descendent al Profetului – binecuvântat fie numele lui. Zici că pergamentul pe care îl căutai a fost devorat de corbi. Ce conținea?

Creierul lui Nil era parcă anesteziat. Răspunse mașinal:

— O rămășiță a primului Coran, scris de iudeo-creștini.

Imamul îl lovi peste gură.

— Cunoști soarta pe care *șaria* le-o pregătește celor care pretind că nu Allah este autorul Sfântului Coran? Iar tu, tu îndrăznești să spui că ar proveni de la evrei și creștini! L-ai văzut pe profesorul Erwin, toți cei care pângăresc Coranul sunt dușmanii islamului, o să sufere și o să moară.

— Erwin nu este dușmanul musulmanilor, ba dimpotrivă, el caută adevărul ca să îi lumineze.

Brahim se ridică deodată.

— *Kafir!* Să știi că două lucruri o să rămână ascunse oamenilor, căci ele aparțin misterului lui Allah încă de la crearea lumii: originea divină a

Coranului și chipul Profetului – pacea fie cu el. Două mistere acoperite, așa cum acoperite de văluri ne sunt și femeile. Cine încearcă să ridice un colț din acest văl aduce atingere lui Allah, îi dezgolește maiestatea divină când dezvăluie chipul ascuns al Profetului. Eu m-am dus la Mecca, am văzut peștera din Hira în care i-a fost transmis Coranul!

Totul se rotea în jurul lui Nil, care rosti bâlbâit:

— Nu facem decât să studiem...

Cu ochii ieșiți din orbite, Brahim scoase un pumnal de la brâu și se aplecă deasupra lui.

— Doar cei care se supun Profetului – binecuvântat fie el – pot să înțeleagă Coranul! Doar Allah cunoaște sensul lui ascuns și poate să-l interpreteze. Studiindu-l cum faceți voi, vreți să luați locul lui Allah, și de aceea nu trebuie să trăiți!

Dădu capul lui Nil pe spate, îi apăsă vârful pumnalului la gât.

— Uite care o să fie pedeapsa ta, francezule. Dacă tot studiezi, cunoști soarta pe care Coranul le-o rezervă nenorociților ca tine: moartea.

Apoi se ridică, îl scuipe și ieși.

Sângele care curgea acum din gâtul lui Nil se unea cu cel care îi curgea de pe chip. Într-o zi, pe băncuța mănăstirii, Georges îi spusese: „Nebunii lui Dumnezeu sunt străjerii unui adevăr unic, cuvântul lui Allah revelat Profetului. În afara acestui adevăr, pentru ei nu există decât întunericul. Cine nu gândește ca ei este dușmanul lui Allah”.

Acel Brahim primea instrucțiuni direct de la Dumnezeu.

Iar cu Dumnezeu nu se negociază: Sarà și Nil se aflau la mila jihadiștilor.

— Luați loc, Monsignore.

În vreme ce se așeza în fața lui, papa își privea gânditor interlocutorul. Straniu om acest Monsignore, pe care îl admira fără să poată să scape de un sentiment de disconfort în prezența lui.

Neobosit în ciuda vârstei lui, devotat trup și suflet Bisericii Catolice și apostolice, discret ca un mormânt.

Un spirit strălucit, indispensabil în caz de criză – de aceea îl și chemase.

Ceea ce făcea rareori. La fel ca predecesorii lui, era sedus de eleganța siluetei eterice a prelatului, de farmecul de nedefinit pe care îl emana persoana lui și, fără îndoială, ținea la misterul care îl învăluia. Provoca înăuntrul lui un amestec de atracție și de repulsie.

— Monsignore, spuse el, avem în acest moment o problemă care ne urmărește zi și noapte. Cardinalul Bardone ne-a avertizat că...

Cu degetele împreunate cu precizie și sprijinite delicat sub bărbie, Monsignore îl asculta. Știa exact ce anume urma să îi spună papa, informațiile gravate pe hard disk-ul lui erau mai detaliate decât cele ale lui Bardone.

— Pe scurt, viața fraților noștri creștini din Orient este amenințată. Credeți că ar trebui să intervenim public, să îi condamnăm pe musulmani *ex cathedra*?

Monsignore își luă timpul necesar ca să îndepărteze degetele și să mângâie brațele frumos decorate ale fotoliului – un valoros exemplar de baroc roman – înainte să răspundă:

— De când în Iran suniții au fost înlăturați de un guvern șiiit, veteranii din Al-Qaida visează să se transforme într-un adevărat Stat Islamic. Un califat, adică unirea puterilor politică, militară și religioasă în mâna unui singur om recunoscut de

toți credincioșii. Obiectivul? Să asmută *Umma* împotriva restului umanității. Nu am ajuns încă acolo, dar Statul Islamic avansează repede. Nu așteaptă decât o condamnare publică din partea Sanctității Voastre ca să ridice un miliard de credincioși împotriva creștinătății. Caz în care s-ar putea întâmpla orice.

Papa făcu un gest de groază.

— Occidentul nu va permite așa ceva, nu?

— Avioanele lui vor bombarda luptători evazivi, fără să poată să îi distrugă. Goniți din deșert, vor veni să-și poarte războiul până la noi acasă — Monsignore coborî vocea —, iar conducătorii occidentali au nevoie de această amenințare ca să se mențină la putere.

— Dar cum rămâne cu creștinii din Orient? Zeci de mii de oameni au fost deja masacrați în numele lui Allah, ceilalți au fost nevoiți să fugă. Cunoașteți versetul din Coran care se referă la evrei și la creștini: „Urmăriți-i, ucideți-i peste tot pe unde îi găsiți!” Putem să asistăm la masacrul acesta fără să ne facem vocea auzită?

Monsignore păstră un moment de tăcere. Planul lui nu era să înfrunte islamul, ci să îl lase să facă implozie prin dezvăluirea în fața întregii lumi a originii lui ascunse. Fără să o bănuiască, micuțul Nil se pusese în calea planului lui. Dacă ieșea viu din deșert după ce găsea pergamentul, avea să rezolve el problema. „Mă ocup eu, Sfinte Părinte, nu te băga tu!”

— Veneratul dumneavoastră predecesor, Pius al XII-lea, răspunse el delicat, când s-a confruntat cu genocidul evreilor despre care știa totul, a păstrat tăcerea ca să protejeze ansamblul creștinătății în fața unui rău și mai rău, persecuția nazistă. Transmiteți lumii grija dumneavoastră paternă față de creștinii din Orient, criticați excesele și exprimați-vă speranța la pace universală, dar tot ce va merge dincolo de acestea va fi perceput drept o

provocare de către musulmani, o chemare la cruciadă.

Când era copleșit de emoție, obrajii papei tremurau.

— Tăcerea noastră nu va părea... asurzitoare?

— Va face mai puțin zgomot decât un jihad extins pe întreaga planetă, Sfinte Părinte.

Văzând că se întoarce din audiență, Raphaël Schütze fu uimit de chipul îngrijorat al lui Monsignore. Cuprins de compasiune, își închipui povara sarcinii pe care papa trebuia să o fi lăsat încă o dată pe umerii lui firavi, dar se înșela. Întrevederea nu zdruncinase nicidecum constituția nervoasă a prelatului. Ceea ce nu îi dădea pace de câteva zile era tăcerea lui Moktar al-Qoraysh: trebuia ca sirianul să fi obținut deja ceva rezultate – doar nu avea să îi scape acum din frâu?

Și în acest caz, care erau intențiile lui? Mizele erau mari.

Pentru prima dată în viață, Monsignore resimțea simptomele unei indispoziții pe care o credea rezervată altora: anxietatea.

Imamul era așezat în fața lui Moktar, lampa cu petrol le proiecta umbrele pe pereții cortului. Vorbea cu hotărâre:

— Trebuie, șefule, omul ăsta este periculos!

— Cineva pentru care lucrez la Roma mi-a cerut să-l las în viață, nu vreau să-mi stric relațiile cu el.

Cum colaborarea lui cu Monsignore se dovedea profitabilă financiar, Moktar nu dorea să îi pună capăt, ci doar să îi arate că nu mai era lacheul lui pentru treburile murdare. Și el avea un ideal și un scop, și el avea o strategie. Iar el era un *Quraysh*, un descendent al Profetului. Se frecă la ochi cu o mână. În mintea lui mai răsunau încă vorbele tatălui lui: „Jihadul, micuțule, înseamnă să dai lovitură după lovitură, dar să nu te iei niciodată de inocenți. Moartea, da, dar în onoarea luptei”. Fratele Nil? Nu era decât un inocent cu mâinile goale, în niciun caz nu era un războinic. Un vraci pe care nimeni nu îl auzise niciodată vorbind, care va sfârși prin a se refugia din nou în mănăstirea lui, la fel de nesemnificativ ca mai înainte.

— În plus, fără pergament, el este inofensiv. I-am luat bucățica de manuscris, nu mai are nicio dovadă, nu mai este nimic. Să se ducă la Roma sau la naiba! În familia mea, adăugă cu o notă de dispreț când îl privi pe Brahim, noi suntem mujahedini. Nu omorâm de dragul de-a omori.

— Dar pe umerii lui, capul îi este plin de blasfemii! Dacă îl lași să trăiască, o să le răspândească peste tot. De ce a fost neutralizat Erwin? Nici el nu mai avea dovezi, dar ar fi vorbit. Țștia doi spun că au studiat, dar, de fapt, ei îl insultă pe Profet – pacea și rugăciunile fie cu el. Amândoi știm ce poruncește sfântul Coran: trebuie să tăiem capetele astea.

Moktar închise ochii și se gândi. Fără îndoială, Brahim avea dreptate. Monsignore îi spusese să îl

cruțe pe Nil, dar era prea târziu. Oamenii pe care îi recrutase nu vor înțelege un gest de clemență pe care imamul nu va întârzia să îl denunțe ca pe o slăbiciune vinovată. Zvonurile aveau să circule în deșert. „Un *Quraysh* nu poate să fie slab.” Pergamentul fusese devorat de ulii? Nil îi cunoștea conținutul, imamul avea dreptate, el trebuia să dispară.

Apucă bucățița de pergament, o așeză delicat pe deschiderea tubului din sticlă al lămpii cu petrol și o privi aprinzându-se. Odată arsă de tot, el scoase un oftat.

— Erwin face parte dintr-un complot occidental dirijat împotriva Coranului și a Profetului, nu ne-a zis încă tot ce știe despre colegii lui, o să lucrăm la asta. Francezul este diferit, nu este decât un comisionar, n-o să aflăm nimic în plus de la el. O să-i tai gâtul la răsăritul soarelui, în fața oamenilor adunați. Să fie *halal*, să îi curgă sângele în voie.

— Și fata?

Cu ochii ațintiți pe buzele lui Brahim, Moktar răspunse:

— Fata este treaba mea.

După plecarea imamului, suflă în resturile manuscrisului, transformat acum în cenușă. Ultima dovadă a originilor Coranului își luă zborul într-un nor de cenușă.

Chipul Profetului nu va fi dezvăluit.

Hemoragia se opri. Lui Nil îi era foarte rău și trecea prin momente de năucire în care capul lui părea să funcționeze singur, de parcă gândea fără el. Când trebuie să murim? Când am ajuns la capătul propriului drum, când lumea nu mai așteaptă nimic de la noi? Intrând la mănăstire, alesese de bunăvoie să părăsească lumea. Putea să spună, asemenea lui Iisus pe cruce: „Totul a fost împlinit”?

Sarà... Ovalul perfect al chipului frumos al mamei lui se suprapunea pe chipul tinerei. Era

iubire ceea ce simțea pentru ea? „Iubesc, oare, pentru prima dată?”

De când nu mai mâncase și nu mai băuse? Va muri. Întrebările fără răspuns încetară să îi mai bântuie spiritul, se cufundă într-o somnolență dureroasă.

Din seara precedentă, Carl urmări convoiul de 4x4 până la tabăra jihadistă și se așeză la pândă cu cei patru șiiți ai lui, la oarecare depărtare. Cu binoclul, îl văzu pe Nil transportat într-un cort de un tip tras la față, care dădea ordine, trebuia să fie sirianul. La scurt timp după aceea, fu scoasă din cort o siluetă omenească neînsuflețită, căreia îi zări doar capul cu un păr alb și însângerat, nu era Nil. Apoi văzu intrând un bărbat îmbrăcat ca un imam, care rămase o clipă înăuntru și ieși: așadar, Nil era singur în cort. Acesta se afla la marginea taberei, unde nu erau paznici. „Sunt atât de siguri de ei în colțul ăsta pierdut de deșert, că nu își iau nicio măsură de precauție!” Așteptă ca luminile să se stingă una câte una prin corturi și mai stătu puțin. Se auzea chițăitul îndepărtat al șacalilor, sub razele lunii nu se mai simțea nicio mișcare în tabără.

Planul lui fusese pregătit cu meticulozitate, oamenii lui știau ce aveau de făcut. Ridică brațul, le făcu semn și începu să se târască.

Exact ca în vremurile bune.

Nil se trezi, se simțea puțin mai bine, iar buzele i se dezumflaseră. Trebuia să fie târziu în noapte, nu mai auzea niciun zgomot. Dacă el murea, ce-i vor face Sarei?

Ciuli deodată urechile: în tăcerea deșertului, nisipul scrâșnea de cealaltă parte a cortului. Auzi o voce — „Frate Nil!” —, dar atât de încet încât crezu că îl înșală simțurile. Fu strigat din nou din afară:

— Frate Nil!

Cu o tresărire de energie, uitându-și durerea, se lăsă să cadă pe o parte, se răsuci de bine, de rău și reuși să scoată capul din cort prin spațiul dintre pânză și pământ. Scoase un strigăt de durere când două mâini îi cuprinsesă fața.

— Deschide gura!

El încercă să se elibereze, apoi zări o umbră deasupra lui și murmură:

— Cine ești?

— Un prieten, creștin. Ia de aici, repede!

Era vocea unui bărbat, poruncitoare, cu un accent străin.

— Ți-am spus, deschide gura, ia și mestecă asta. Repede!

Mâinile îi îndesară o capsulă moale printre buze. Incapabil să gândească, îl lăsă să facă după cum voia. Vocea spusese: „Un prieten, creștin” – visa oare? Dar durerea din corpul lui nu era un vis. Era epuizat, așa că se supuse vocii și ronțai capsula. O arsură alcoolizată și un gust amar îi umplu gura, înghiți cu greu, în vreme ce mâinile îl scoaseră din cort, rănindu-i încheieturile legate. Voi să vorbească, să spună ceva, dar capul îi deveni greu, i se clătina în gol. Se lăsă purtat. Din străfundul somnolenței care îl invada, se simți târât prin nisip, auzi niște strigăte, niște focuri de armă, făcu un efort disperat să rămână treaz, apoi încetă să lupte împotriva vălului de plumb care se abătea asupra lui și se cufundă într-un somn adânc.

Era un bâlci precum acelea pe care le iubise atât de mult în copilărie – el se afla într-o mașinuță, tatăl lui ținea de volan și râdea. Dar vântul îi biciuia ceafa, nu fața, zgomotele pe care le auzea nu erau acelea de la un târg, iar zguduirile pe care le simțea erau teribil de dureroase. Reuși să deschidă pleoapele: în fața lui, pământul trecea în grabă, fugind în trombă spre orizont. Își întoarse spatele în direcția mersului, era așezat pe un scaun îngust, prins cu centuri de niște bare metalice care îi secerau spatele.

„O motocicletă.” Era fixat pe șaua din spate a unei motociclete care rula în noapte prin deșert.

Se agită, voi să vorbească: nu ieși niciun sunet din gâtul uscat. O voce strigă în vânt:

— Stai cuminte, acolo în spate!

Capul i se bălăngănea pe umeri, închise ochii, se adânci din nou într-o stare de letargie. În fața ușii frumosului apartament, tatăl lui îl privea coborând scările cufundate în întuneric, fără să fi aprins lumina, ca un hoț care fugea. Avea un aer compătimator: „Sărmanul meu băiat, ce faci, de ce n-ai rămas cu mine?”

Ce căuta el acolo? Din nou, Nil își pierdu conștiența.

Când își reveni, o cârpă umedă și rece îi ștergea fața, mâna care o ținea era ușoară. Era pe jumătate așezat pe nisip, cu spatele sprijinit de un zid. Primul reflex fu să își pipăie centura: era încă acolo, legată în jurul taliei. Dădu cârpa la o parte și deschise ochii: zidul aparținea unei ruine din deșert, luna era în scădere pe cerul nopții. Un bărbat în uniformă de camuflaj ghemuit în fața lui îl privea, cu o licărire de amuzament pe trăsăturile lui masculine. Capul îi era încoronat de o creastă de păr blond, aplatizată în vârf.

Nil își reaminti. „Pasagerul din avion! ”

Văzând că își revine, omul apucă o cască marcată cu o stea verde și se așează pe ea. Nil era sigur că văzuse deja casca aceea pe undeva, dar în ceața care îi umplea mintea era incapabil să își amintească unde.

— Deci, frate Nil, ne trezim și noi? Te-au cam căpăcit, am impresia că am ajuns la timp. Bun, așa ești mai prezentabil. Numele meu este Carl.

Era vocea de mai devreme, accentul era german. Carl îi întinse o ploscă din metal.

— Bea o gură, o să-ți pună ordine în minte.

Nil duse plosca la buze, luă o gură, se înecă și tuși.

— Whisky libanez, spuse Carl, prost, dar tare. Te simți mai bine?

Nil își frecă încheieturile îndurerate și spuse cu vocea răgușită:

— Cine ești? Este a treia oară în noaptea asta când pun întrebarea unor necunoscuți, începe să-mi fie de ajuns.

Când Cari râse, dinții lui străluciră în razele lunii.

— Ți-am spus, un prieten. Și un creștin – nu chiar ca tine, dar, cu un pic de bunăvoință, o să ne înțelegem. Tocmai te-am scos din ghearele

jihadiștilor, m-a costat viața unora dintre oamenii mei. Păcat, țineam la ei.

Luă o dușcă de whisky. Nil își revenea.

— Sarà, unde este Sarà?

Carl mai bău și își întoarse privirea.

— N-am avut cum s-o iau, nu aveam decât un loc liber.

— Ai lăsat-o acolo, în urmă, fără să faci nimic pentru ea?

De data aceasta, Carl îl privi în ochi.

— Instrucțiunile mele au fost să scoatem o persoană, nu două. Oricum...

Își lăsa fraza neterminată, își privi gânditor plosca.

— Oricum, am făcut niște cercetări despre ea. Este marcată de Shoah, îi cunosc pe cei ca ea, sunt cu toții niște morți în viață.

Nil se ridică pe încheieturile îndururate.

— Sarà vrea să trăiască, o vrea din tot sufletul!

— Oamenii ăștia nu sunt niște oameni vii ca toți ceilalți. Văd că ți-a făcut confidențe, dar eu am sursele mele. Frumoasa Sarà nu este membră a familiei Jarweh, este fiica și nepoata unor evreice zdrobite de svastică. Occidentul are o rană – amintirea Holocaustului. Martorii precum Sarà fac astfel ca rana să sângereze, iar memoria Occidentului trebuie vindecată.

— Ești un monstru! urlă Nil. Sarà nu este responsabilă de suferința pe care a moștenit-o când s-a născut evreică!

Se prăbuși din nou greu la pământ și adăugă, cu un ultim tremur de indignare:

— Iar tu, tu nu ești însărcinat să vindeci Occidentul!

Carl se ridică, își netezi cu o mână uniforma de camuflaj.

— Ba da, tocmai, și iată care este diferența dintre noi doi. Tu ești membru al Bisericii Catolice, eu lupt acolo unde ea a eșuat.

— Atunci trebuia să mă lași acolo, de ce ai venit să mă iei?

Carl îi făcu semn să se ridice.

— Mai târziu. Nu fi neliniștit, pentru cei care au răpit-o, Sarà nu este decât o marfă. Dacă se amuză cu ea, o vor face fără să îi facă rău, ca să poată cere apoi răscumpărare. Familia Jarweh este foarte bogată, o să plătească, ea o să-și regăsească frumosul apartament din Nasra, cu amintiri din care o să faci și tu parte. Eu trebuie să te duc înapoi la Beirut.

— Și Eliah?

— A murit, două gloanțe în piept, părăsit într-o vale pentru șacalii din deșert.

Nil coborî capul și tăcu.

Luna dispăruse, zorii care se iveau învăluiau deșertul într-o claritate metalică stranie. După ce băuse și își recăpătase puterile, Nil se rugase, implorase în van: sătul, Carl făcuse un gest amplu spre orizont.

— Vrei să o salvezi pe Sarà, foarte bine, ia-o înainte! Dar fără mine, și pe jos.

Cu moartea-n inimă, Nil se resemnă. În clipa în care se așeză pe șaua motocicletei, în sensul bun de data aceasta, întrebă:

— Unde mergem?

Carl ridică viziera căștii și răspunse pe un ton redevenit prietenos:

— Haide, că-mi place mai mult de tine așa. Înainte să vă iau urma, am făcut niște micuțe cercetări despre sirianul care v-a răpit. Este un mujahedin de școală veche, dintre aceia care respectă încă unele principii. O s-o lase pe Sarà în viață, nu din milă pentru ea, ci din cauza concepției lui despre jihad. În schimb, pe noi, dacă nu ne îndepărtăm cât mai repede, poate să ne prindă. Și atunci...

Făcu un gest cu degetul de-a lungul gâtului, apoi își coborî viziera.

— O s-o tăiem spre vest, o să campăm în poiana în care cenușa de la focul vostru trebuie să mai fie încă proaspătă.

„Sarà!” Nil își reluă locul în spatele lui Carl. Nu voia să fie văzut cum îi curg lacrimile.

Moktar era dezlănțuit, tabăra întoarsă cu susul în jos. Doi dintre oamenii lui fuseseră uciși, alți doi răniți. Cei mai mulți dormeau când un comando experimentat atacase tabăra, patru bărbați îi imobilizaseră pe ai lui, în vreme ce al cincilea îl răpise pe Nil de sub nasul său. Îl chemă pe Brahim.

— Ești ultimul care l-a văzut pe francez, încă era legat?

— Da, șefule. Îi urmărim?

Cât a durat atacul, imamul rămăsese ascuns într-un cort. Moktar îl privi disprețuitor.

— Nu o să-i găsim. Dar jur că – ridică o mână întinsă spre cer – jur pe Allah că acest călugăr nu o să scape de mânia lui. Și fata?

— Doarme, șefule.

Cu capul coborât între umeri, Moktar se îndreptă spre cortul în care oamenii lui o duseseră pe Sarà. Trebuia să o trezească, avea să plătească pentru călugăr, pentru cel care îl răpise, pentru Monsignore, pentru toți.

Ea era întinsă pe o parte pe podea, cu părul răspândit în jurul capului ca o aură. Ascunse la spate, mâinile îi erau îndoite și învinețite, degetele umflate. Moktar era sensibil la curaj și se opri o clipă, surprins de spectacolul unei femei în stare să doarmă în inima unor asemenea pericole. În ciuda ochilor încercănați și a tenului palid, era foarte frumoasă. Cu o lovitură de picior, o întoarse pe spate: cu încheieturile prinse brusc sub bazin, ea scoase un geamăt de durere și deschise ochii. Moktar nu ghici niciun semn de groază pe chipul ei, ci doar o întrebare mută.

— Unde este Nil? întrebă ea cu o voce răgușită.

— S-a săturat de tine, a plecat și te-a lăsat singură aici.

— Ce o să faceți cu mine?

Monsignore avusese grijă să îi spună ce știa despre originea Sarei. O furie venită din secole de ură acumulată îl copleși pe Moktar ca o tornadă.

— Evreico! O să te învăț eu cum trebuie ca ai tăi să se supună fiilor Profetului! În Palestina ați jefuit un popor nevinovat, l-ați alungat din casele lui, l-ați închis în lagăre, i-ați distrus plantațiile de măslini! Bunicul meu a fost ucis în Balcani, tata sub ochii mei, și unul, și altul în timp ce se străduiau să își curețe țara de rasa ta! Tu o să plătești pentru ei, o să plătești pentru infecția evreiască ce roade planeta.

El își smulse cureaua de la blugi, ea se zbătea fără să geamă. Pe femeia aceea voia să o audă urlând de frică și de durere. Reuși să îi desfacă picioarele, se apăsă greu peste ea. Legăturile îi imobilizară încheieturile, Încetă să se mai împotrivească, îl privi cu ochii larg deschiși, fără să clipească.

— Nu te mai uita așa la mine! Pentru tine a venit timpul să plătești pentru toți ai noștri, tu primești nota de plată.

El își scoase *jellaba*. Strivită de greutatea corpului lui, ea nu scotea niciun sunet, nu se mișca.

Când o pătrunse, Sarà închise ochii și strânse buzele.

Carl conducea încet, oprindu-se des ca să verifice poziția pe GPS, să îl lase pe Nil să bea și să se odihnească. De-a lungul opririlor, îi puse întrebări. Obsedat de gândul la cei pe care îi lăsase în urmă, Sarà, Eliah, Gaby, Nil renunță la orice prudență și îi povesti: despre Anselm, Georges, descoperirile lor legate de originea islamului, pergamentul devorat de vulturi...

— Devorat de vulturi, exclamă Carl, uite ceva ce nu o să-i placă unuia pe care îl cunosc! N-a mai rămas nimic?

— Un fragment pe care l-am găsit pe grămada de gunoi, între două pietre. Sirianul a pus mâna pe el înainte să măucidă aproape.

Cu o grimasă, își trecu o mână peste buzele încă umflate. Carl zâmbi.

— Asta înseamnă că pentru el tu nu ești periculos. Dar îi știu eu, rămâi un dușman al lui Allah, te-ar fi ucis oricum.

Atunci, Nil își povesti scurta întâlnire cu profesorul Erwin.

— Erwin! Numele lui a tot fost vehiculat zilele astea, spuse Carl. Se pare că este fiul natural al lui Rommel, un erou pentru fondatorii Al-Qaida, dintre care mulți au fost formați de naștiții refugiați în țările arabe. Mă miră să aflu că este încă în viață.

— Datorită lucrărilor lui, am putut să-mi pregătesc teza.

— Ți-am citit-o.

— Nu se poate! Există doar două exemplare, unul a rămas la mine în cameră la Sant'Anselmo, iar celălalt a fost trimis observatorilor de la Vatican.

— Tocmai, Vaticanul m-a trimis pe urmele tale! Un Monsignore care nu te place și vrea să te

împiedice să îi deranjezi micuțele manevre politice.

— Un simplu student ca mine nu interesează pe nimeni la Vatican!

— Nu mă înțelege greșit. Omul ăsta este un diavol, era gata de orice ca să pună mâna pe pergament, „prin orice mijloace posibile”, mi-a spus. Dar eu jurasem să nu mai ucid. Iată de ce te-am scos de acolo, de ce mai ești încă viu.

Nil nu îl mai asculta. Era plecat departe, într-un cort de beduini, în patul dintr-o vale, în satul rabinului. Se ridică în tăcere, se urcă pe motocicletă.

La finalul zilei, lăsând Siria în urma lor, o luară pe un drum de pe acel teritoriu al nimănu care urca spre o pădure din apropiere. Carl se opri și își scoase casca.

— Recunoști locul?

Era poiana, cu cedrul sub care Sarà i se destăinuise lui Nil pentru prima dată. Carl îi făcu semn să coboare, apoi își sprijini motocicleta de un copac.

— O să dormim aici.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Anselm, răspunse Nil, aici este semnal, pot să folosesc mobilul tău?

— Dacă folosești mobilul meu, ar fi ca și cum ai suna direct în biroul lui Monsignore, cel despre care îți vorbeam.

— Te rog, Anselm trebuie să fie foarte neliniștit!

Carl se frecă la ceafă, își adânci mâna în geanta motocicletei și scoase un aparat mic.

— Telefonul ăsta n-a fost folosit niciodată. Poți să suni la Roma, dar nu o să vorbești mai mult de două minute. După mai mult de două minute, Monsignore riscă să-l intercepteze și să ne localizeze, n-am chef să știe unde suntem și nici ce o să-i spui prietenului tău. Două minute, nici măcar o secundă în plus!

Nil duse aparatul la ureche și simți o ușurare imensă când auzi vocea lui Anselm:

— Nil! Începeam să-mi rod unghiile, unde ești?

— Am puțin timp, lasă-mă să vorbesc.

El povesti pe scurt evenimentele când Anselm îl întrerupse. Vocea îi era încordată, nervoasă:

— Te rog, întoarce-te cât mai curând la Roma, am nevoie de tine.

Surprins, Nil urma să îl ia la întrebări, dar mâna lui Carl i se așează pe braț și îndepărtă mobilul.

— Două minute, *fertig!*

Anselm atât de discret, atât de rezervat, în ce punct extrem ajunsese ca să lanseze o asemenea chemare în ajutor? Dezorientat, Nil se duse în centrul poienii, zări urmele de foc nu foarte departe de cedru. Șocat, se trase un pas înapoi, se prăbuși la pământ, luă conserva pe care Carl i-o întinse și o ținu în mână, fără să o desfacă.

Carl îl privea. Își scoase din buzunar punga de tutun și începu să își ruleze o țigară. O aprinse, și se aplecă în fața lui Nil.

— De ce un catolic ca tine este interesat de Coran?

Nil avea multe altele în cap și nu avea deloc chef să stea de vorbă. Făcu un efort.

— Islamul este o religie fără clerici, fără ierarhie. Singura autoritate recunoscută de toți musulmanii este aceea a Coranului. Problema lor și a noastră este Coranul. Iată de ce.

— Dacă te-am înțeles corect, musulmanii ar fi niște iudeo-creștini care ar fi luat-o razna?

— Dacă vrei, putem să spunem și așa.

Se ridică greoi.

— O să vorbim, Carl, dar nu acum. Mai târziu, și nu aici.

Carl trase din țigară. Fără o umbră de expresie pe chip, i se adresă lui Nil care se îndepărta:

— Te-a atins la suflet, nu-i așa?

Nil nu se întoarce, luă o pătură din geanta motocicletei și se întinse pe jos.

Departe de foc, departe de copac.

Așezat la biroul lui din turnul de la capătul mănăstirii, care se cufunda în întuneric, Anselm lăsa mobilul cu o mână obosită. Va aștepta până la întoarcerea lui Nil? După vorbele lui, un fel de aventurier care se pretindea creștin îi salvase viața și îl adusese înapoi la Beirut.

Și după aceea?

Prea târziu, era prea târziu. Aruncă o privire de jur împrejurul camerei: cărți, fotocopii de manuscrise vechi, partituri muzicale, tot ce-i ținuse loc de univers... nimic nu mai avea niciun sens. De acum înainte, era singur și poate va rămâne singur până la sfârșit. Singur în fața nimicului?

Se ridică, își luă flautul de pe birou. Când muzica răsună învăluind mănăstirea, înfășurându-se în jurul arcadelor ei, reușea parcă să-i reabiliteze pe oamenii căzuți pradă Răului, să-l reabiliteze pe Dumnezeu care o făcuse posibilă. Nu avea nevoie de partitură ca să cânte prima sonată a lui Bach, ea răsunase dintotdeauna în mintea lui înainte să părăsească instrumentul. Ocoli biroul, se opri în fața peretelui, cu spatele la fereastră. Închise ochii, coborî capul, duse flautul la buze...

Prea târziu, era prea târziu. Muzica era moartă înăuntrul lui.

Deschise ochii, se întoarse. Încet, se apropie de birou. Rămase acolo, șovăi multă vreme. În cele din urmă, prinse cu o mână hotărâtă fiecare capăt al flautului. Instrumentul se frânse imediat, cu un zgomot sec, jalnic, scurt.

Carl și Nil pleacă în zori după un mic dejun pe care îl luaseră fără să vorbească. De câteva ori, fură nevoiți să se ascundă ca să permită unei mașini suspecte să treacă. Nil recunoscuse locurile traversate împreună cu Gaby și Sarà. Indiferent la orice, se lăsa condus.

Noaptea se lăsase când intraseră pe câmpie. Carl se opri, se întoarse spre Nil și întinse brațul spre clădirile care străluceau în depărtare.

— Beirut!

„Beirut...” Va suna la clădirea din strada Nasra? Să anunțe un bătrân bolnav care nu știa că fiul lui murise, că fiica lui fusese răpită de teroriști, că o abandonase în urma lui? Că nu știa nici ce se alesese de ea, nici ce se va alege?

Îl lovi ușor pe Carl pe umăr, care apăsă pe accelerație.

Un 4x4 acoperit de praf traversă granița siriană, pustie în locul acela, și se avântă spre teritoriul nimănui, dintre cele două țări. În spatele mașinii, doi bărbați înarmați aveau picioarele așezate pe o siluetă umană întinsă în benă, un al treilea nu își lua ochii de la ea. Urcară drumul până la marginea unei poieni, opriră, prinseră forma umană și o aruncară brutal la pământ.

Al treilea bărbat coborî, își aranjă fesul pe cap, scoase un pumnal de la brâu, tăie legăturile de la încheieturile mâinilor și de la gleznele corpului inert și scuipă.

— Dacă ținea de mine, spuse el printre dinți, în clipa asta sângerau pe undeva prin deșert. Fie ca vulpile să îndeplinească judecata lui Allah!

Fără să mai arunce o privire spre victimă, urcă în mașină, care își reluă la viteză maximă drumul spre graniță.

Când nu mai auzi nimic, Sarà deschise ochii și rămase vreme îndelungată incapabilă să se miște. Apoi se ridică pe un cot și recunoscu locul. Gemând de durere, reuși să se ridice în picioare, cu gleznele rănite adânc de legături. Sprijinindu-se de copaci, se îndreptă împleticit spre centrul poienii și se opri în fața urmelor de foc. Ridică ochii umflați spre ramurile cedrului.

Acolo îi vorbise lui Nil pentru prima dată. Se prăbuși la pământ.

După vreme îndelungată, înălță capul, căută în buzunarul de la blugi, reuși să scoată o agendă și un creion. În ciuda faptului că avea degetele umflate, reuși să rupă o pagină, scrise câteva cuvinte, împături hârtia în două și o strecură în decolteul bluzei.

Se întinse pe spate, închise ochii.

„Nil!” Îi auzi vocea în pustietatea deșertului: „Iisus era evreu”. Și răspunsul ei: „Atunci, asemenea lui, doar moartea îmi va aduce pace?”

Ea deschise îndurerată ochii. Razele soarelui picurau printre ramurile cedrului, strălucirea lui o împiedica să vadă stelele. Dar știa că erau acolo.

Ele arătau direcția infinitului.

Tatăl ei... În curând va afla de sfârșitul groaznic al lui Georges și va muri. O bătuseră în cort, o violaseră pe rând. La început duruse foarte tare, apoi încetase să mai simtă, se golise de sine, devenise inertă. Nu mai vedea decât ochii îngrijați ai tatălui ei când îi ceruse să plece în locul lui ca să îl ajute pe Georges.

Dacă se întorcea la Beirut, după tot ce suferise, chipul avea să o trădeze. El ar pătrunde adânc înăuntrul ei și ar citi restul, degradarea ei. Își dorea ca el să moară, păstrând neîntinată imaginea fetei lui. Dacă îl îngrozea, dacă o disprețuia și o clipă numai, era ca și cum l-ar fi ucis cu mâinile ei.

Nu va putea să își ascundă de el decăderea, el va ști.

Nu trebuia să o mai revadă.

„Speranța, o viclenie a lui Dumnezeu pentru a-i lăsa pe oameni să îndure alte suferințe”, îi spusese ea lui Nil. Nu mai voia să sufere, nu voia să îl facă și pe tatăl ei să sufere. Ea era Sarah Steek, evreica. Un rebut al Holocaustului.

Ea va dejuca viclenia lui Dumnezeu, nu va mai suferi niciodată.

Tatăl ei... Cei care o vor găsi vor vedea semnele loviturilor de pe chipul și membrele ei, urmele adânci lăsate de legături. Poate că aveau să îi spună doar că ea cedase în urma maltratării, că venise să se refugieze în poiană ca să moară de epuizare. Poate că nu ar afla nimic mai mult.

Bâjbâind din nou, scoase din celălalt buzunar un cuțitaș.

Încheieturile îi erau atât de sfârtecate încât nu simți nimic.

Le lăsa să cadă încet de-a lungul trunchiului de
copac și se uită la cer.
Stelele erau acolo.

Nemișcat la biroul lui cu jaluzelele trase, Monsignore privea gânditor telefoanele aliniate în fața lui. Încă niciun semn de la Moktar sau de la Carl. Dacă lua inițiativa să îi sune, însemna să recunoască neliniștea care îl devora.

Trebuia să aștepte, să aibă răbdare.

Unicul motiv de satisfacție era acela că tocmai își publicase declarația. Menționând „profunda sa îngrijorare” față de pericolele cu care se confruntau creștinii din Orient, îi asigurase de „rugăciunea lui fierbinte” înainte să cheme, în termeni mășurați, teroriștii la „reținere”— pe scurt, fusese perfect.

Tresări: pe masă, unul dintre telefoane vibra. Îl apucă entuziasmat, trase adânc aer în piept, apăsă butonul și întrebă cu o voce blândă:

— Moktar, ce mai faci?

Fără controlul absolut pe care îl exercita asupra emoțiilor lui, Monsignore ar fi fost incapabil să continue conversația.

— Răpit, de sub ochii tăi? Dar de cine?

Când Moktar răspunse că habar nu avea, că nici măcar nu știa unde să îl caute pe Nil, Monsignore reuși să articuleze pe un ton pe care și-l dorea neutru:

— Înainte să dispară, a găsit ce căuta?

Răspunsul îl ului.

— *Devorat de vulturi!* Ești sigur?

Moktar îi simți furia reținută. Din moment ce pergamentul nu mai exista, căci îl arse el însuși, Nil nu mai era problema lui, ci a lui Monsignore. Care continuă cu o voce seacă:

— Și fata?

Să nu își facă griji, răspunse Moktar, Allah era milostiv, ea fusese eliberată. Omisese să spună în ce stare.

— Anunță-mă de îndată ce te întorci la Roma, încheie Monsignore, care își recăpătase încrederea.

Puse apoi telefonul jos și își studie vârfurile
cărnoase ale degetelor, își dori să le alăture unul de
altul în fața bărbiei – gestul acela familiar care îl
ajuta să gândească.

Nu reuși: mâinile îi tremurau.

Era miezul nopții când motocicletă se opri pe o stradă mare, pustie, în fața unei clădiri care nu atrăgea atenția. Vizavi se aflau niște magazine cu storurile trase.

— Apartamentul ăsta este sediul Legionarilor lui Hristos din Liban, spuse Carl când ajunseră la primul etaj și intrară într-un salon mobilat sumar. Se află în suburbia de est a Beirutului, un cartier musulman destul de liniștit. O să dormi pe canapea. Câtă vreme nu circulăm în timpul rugăciunilor publice, vecinii noștri o să ne ignore. Să nu te faci văzut la fereastră.

Nil nu îl mai auzea deja: se prăbușise pe canapea și dormea.

Fu trezit de razele soarelui care îi atingeau chipul. Așezat la masă, Carl îl privea, pe jumătate amuzat, pe jumătate zeflemitor, cu o țigară între degete.

— Cât este ceasul? îl întreabă Nil.

— Trecut de miezul zilei, ai dormit aproape douăsprezece ore. Te simți mai bine?

— Mă dor fața și degetele și mă simt cam amețit.

— Din cauza somniferului pe care ți l-am dat. Așteaptă-mă aici, cobor să cumpăr ceva de mâncare.

Nil se îndreptă deodată.

— Și Sarà? Nu poți să o lași multă vreme în mâinile lor, trebuie să o scoți de acolo!

Carl se ridică.

— Mai am oameni în Liban, trebuie să-mi refac echipa. Să o scoatem de acolo o să fie mai greu decât a fost cu tine, dar îți promit că o să acționez rapid. Ai încredere în mine.

Nil își pipăi brâul.

— Dacă vrei, am niște dolari, trebuie să acționezi repede, foarte repede!

Carl îl privi cu o licărire ironică în ochi. Era înduioșător călugărul acela ieșit din mănăstire, fără să știe nimic despre realitate!

— Cu siguranță am mai mulți ca tine. Legionarii lui Hristos nu fac economie când vine vorba de plată și-mi reglez conturile cu ei când am eu chef.

— Pot să-l sun pe Anselm de la un telefon public?

— Ți-am spus că este ascultat, nu se pune nicidecum problema să se afle că suntem la Beirut. Ca să vorbești cu prietenul tău, trebuie să aștepti să te întorci la Roma.

După ce plecă, Nil se apropie de fereastră, dădu la o parte, cu grijă, perdeaua și privi strada. Magazinele erau deschise, rafturi cu fructe și legume, restaurante mici. Mulțimea era în plină forfotă, copiii se jucau, mamele îi supravegheau și stăteau de vorbă. Râdeau, cu gropițe care le apăreau pe chipurile al căror oval era accentuat de eșarfe colorate.

„Sarà...” Legionarul voia să îl ducă la Roma: Nil va aștepta momentul potrivit ca să îi explice refuzul de a pleca fără ea.

Carl puse pe masă niște pungi de hârtie și o sticlă de vin.

— Niște Bordeaux libanez, spuse el râzând, o rămășiță a protectoratului francez. Soiurile vin de la voi, dar nu sunt în stare să facă vinuri bune cu ele. O să ne mulțumim cu ce avem.

Nil se aruncă asupra mâncării ca la un festin de gastronomie libaneză și aprecie vinul plescăind din limbă.

— Este bun? întrebă Carl.

— Ce crezi? N-am mai mâncat așa de... de multă vreme. Aveam nevoie de asta, iar vinul este onorabil.

Văzând că se destindea, Carl își scoase punga de tutun și începu să își ruleze o țigară.

— Spune-mi, Nil... ieri, nu ai răspuns cu adevărat la întrebarea mea: *de ce* te-ai interesat de Coran?

— Am căutat în istorie și în texte care era punctul comun între iudaism, creștinism și islamism.

— Este teza ta, Șocul mesianismelor?

— Totul se află acolo! De la esenieni, mesianismul biblic s-a radicalizat și a contaminat planeta, o ideologie obsedată de forțe întunecate care o traversează. Pentru mesianici, Răul nu este respingător, el ispitește, tentează, atrage, le hipnotizează rațiunea și simțurile, îi face să dorească puterea. Astfel, în ochii lor, el se normalizează și devine regulă, Legea. Răul nu este haosul: dacă îl provoacă este pentru a atinge un bine superior, Paradisul islamiștilor, societatea ideală la comuniști, puritatea rasială la naziști. Granița dintre bine și Rău dispare, sângele vărsat în numele Răului este o sămânță a viitorului, cei care o fac să încolțească se consideră catalizatorul acestui pământ.

— Răul, Răul, cuvânt gol! Putem să știm noi unde este răul sau unde este binele?

Nil băuse prea mult vin și se înflăcăra vorbind.

— Înțeleg că ai fost comunist, deci știi despre ce vorbesc. Răul proclamă adevărul spunând ce este fals, dublul lui limbaj îl face respectabil. Marx vedea în comunism un orizont de nedepășit, islamiștii pretind că vor să aducă salvarea lumii. Ei se sprijină pe un Coran în care totul este amestecat, misticismul iudeo-creștin cu mesianismul ăsta radical, iar ei păstrează numai ce este cel mai rău: răul pentru bine, pacea prin război, convertirea prin amenințare, mântuirea prin crimă. Coranul a încheiat cu Răul un pact operațional, dansează cu el împrumutându-i tacticile. Islamismul împotriva creștinismului, nu este o ciocnire a civilizațiilor, ci o competiție pentru dominarea lumii în numele aceleiași idei eterne.

Carl mai luă puțin tutun și îl așează delicat pe o foiță subțire din hârtie.

— Nu ești optimist, spuse el, nici eu. Când Monsignore mi-a cerut să te recuperez și să te scap de jihadiști, am făcut niște investigații despre el și am descoperit că venerează amintirea tatălui lui, un funcționar SS care s-a sinucis în 1945. A moștenit de la el concepția despre lume și se arată gata de orice ca să-și atingă scopurile.

— Care scopuri?

— Să redea Bisericii puterea ei de altădată pentru ca islamul să se frângă la contactul cu ea, asemenea comunismului.

Își rula țigara, o aprinse, îl privi gânditor pe Nil prin norișorul de fum.

— Fără să o știi, frate Nil, ai ajuns să joci în arena celor mari. Dacă publici ce ai de gând, provocându-i pe musulmani, riști să tulburi jocul lui Monsignore. Pentru el, tu nu ești decât un pion care trebuie eliminat de pe tabla de șah.

Nil se împotrivi:

— Un episcop catolic nu poate să-și dorească să *elimine* un călugăr catolic!

— Nu în mănăstirea lui, nici la Roma, în universitatea pontificală. Dar în anonimatul și imensitatea deșertului, dacă se ocupă alții de el, de ce nu? Odată manuscrisul ajuns în posesia lui, tu dispărut fără să lași urme, teza ta îngropată în sertarele lui, pentru el totul ar reintra în normalitate.

— Ce... o să faci? Mă duci de mână până la Roma, în biroul lui?

Carl își stinse țigara.

— Asta s-ar aștepta de la mine... și este ceea ce chiar aveam de gând să fac înainte să te cunosc. Trebuie să vorbesc cu el, în particular. Așteaptă-mă aici.

Apoi se ridică, se duse în camera de alături, închise cu grijă ușa și își deschise mobilul.

Raphaël Schütze bătu discret, intră și puse tava de ceai pe biroul lui Monsignore. O privire îi fu de ajuns ca să înțeleagă că șeful lui avea probleme grave: cu umerii aduși în față, el își pierduse alura mândră pe care o admira atât de mult la el. Când îl văzu, prelatul clătină din cap și se îndreptă, nimeni niciodată nu trebuia să identifice la el nici cel mai mic semn de slăbiciune. În timp ce Raphaël ieși, Monsignore luă ceașca între degete și o apropie de buze. Când închise ochii ca să adulmece aroma subtilă de ceai, unul dintre telefoane sună. În graba lui, aproape vărsă ceașca, își apăsă tare casca la ureche și declamă pe un ton prietenos:

— Frate Carl, nu te mai așteptam.

Când Carl reveni în salon, Nil adormise pe canapea. Se uită îndelung la el, impresionat de pacea răspândită pe chipul lui, apoi se așeză la masă. Ce îi va spune?

Monsignore fusese amabil, dar vocea lui vibrase oarecum special. Carl îl recuperase pe călugăr? Era perfect, trebuie să îl aducă fără întârziere în biroul lui de la Vatican. De unul singur, inconștientul acela putea să tulbure echilibrul global, publicarea tezei lui ar deveni o declarație de război lansată tuturor musulmanilor din lumea întreagă.

Așa ceva nu trebuie permis, nu trebuie să se întâmple.

Odată ajuns la Roma, ce se va alege de Nil? Nu mai era treaba lui Carl, răspunsese Monsignore. Un călugăr datoră supunere totală față de reprezentantul papei, avea să i-o reamintească el. În caz contrar, viața lui urma să se schimbe complet.

Nil se va supune, *altfel...*

Întrerupsese discuția cu răceală.

Carl rămăsese nemișcat vreme îndelungată, cu receptorul în poală. Anii lui la legionari îl învățaseră că Vaticanul avea mănăstiri discrete, departe de orice, unde îi închideau pe clericii recalcitranți.

Până la moarte.

„Altfel...”, spusese Monsignore. În cazul în care Carl i-l livra, nimeni nu va mai auzi vorbindu-se despre Nil. La fel ca Sarà, și el ar deveni un mort în viață. Supraviețuise probei deșertului, dar nu va supraviețui acesteia.

Monsignore nu avea decât să își continue dansul infernal.

El hotărâse deja.

Se ridică, atinse umărul lui Nil, care deschise ochii. Carl îi zâmbi.

— Trezește-te, vino să te așezi.

Se așezară la masă. Cum Carl rămase tăcut, Nil îl întrebă:

— Ce ți-a spus episcopul?

Carl lăsă capul în jos, se apucă să amestece în punga de tutun.

— Frate Nil... la Vatican nu mai ai decât dușmani. Acum că știu că ești aici, trebuie să pleci, repede.

— Să plec? Unde să mă duc?

— M-am tot gândit. Nu ești iubit în mănăstirea ta, nu-i așa? Anselm este singurul tău prieten. Mergi la Roma, du-te să te vezi cu el de cum ajungi. Roagă-l să te primească la mănăstirea Newark, o să accepte. Apoi iei primul avion spre SUA, devii călugăr american, uiți de Coran, de Profet, de chipul lui și de soarta lumii.

Urmă o tăcere prelungă, Carl își rula țigara fără să se uite la Nil.

— Da... fără îndoială, ai dreptate, spuse, în sfârșit, acesta din urmă. Un călugăr poate să se transfere de la o mănăstire la alta... Da, n-am de ales... Să mă întorc la Roma, dar când?

— Numaidecât. Mi-ai spus că ai niște dolari la brâu?

— Ba mai mult decât atât, am un permis prioritar pe toate liniile aeriene.

— Dă-mi-l. Este o agenție de turism chiar în capătul străzii, revin peste o jumătate de oră.

Nil își petrecu jumătatea de oră fără să se miște, cu ochii pierduți în gol. Când Carl intră, el întoarse capul și îl întrebă:

— Ai uitat de Sarà. Nu plec până nu aflu ce s-a întâmplat cu ea.

Carl se așeză în fața lui.

— Nu poți să faci nimic pentru ea. Uite aici un bilet Beirut-Roma, cu plecare astă-seară. N-am găsit un zbor direct, o să faci escală la Atena și o să ajungi pe Fiumicino spre ora unsprezece noaptea. La debarcare, te duci direct să te vezi cu Anselm. Eu rămân aici: după cum ți-am spus, mai am oameni care sunt gata să acționeze, o să ne ocupăm noi de Sarà Jarweh. Te țin la curent prin prietenul tău.

— *Trebuie să o salvăm*, Carl! Nu știi până unde poate să meargă Răul.

Carl râse amar.

— Vorbești prostii, știu mai multe despre asta decât știi tu!

Din nou, ochii lui Nil începură să rătăcească prin încăpere. Vocea lui era absentă:

— Nu mă înțelege greșit. Oricât aș fi fost eu de călugăr, am suferit de pe urma atacurilor lui, a fost foarte greu, aproape m-a distrus, am vrut să mor. I-am spus Sarei, ea putea să înțeleagă, și ea trăia același lucru. Mai mult decât orice altceva, asta a creat între noi doi o legătură... o legătură foarte puternică. Scoate-o din ghearele Răului, Carl, este atât de vulnerabilă!

Cu țigara prinsă între degetul mare și inelar, neamțul îl asculta. Rotocoalele de fum urcau prin fața lui. El șovăi, apoi se hotărî:

— Ce urmează să-ți spun acum, Nil, nu pot să spun altcuiva decât ție. În noaptea de dinaintea plecării tale de la Sant'Anselmo, Monsignore m-a chemat la Vatican. M-a așezat într-un salonaș

zugrăvit în cenușiu și mi-a plimbat prin față patru persoane, una după alta. Patru bărbați de vârsta mea, toți foști membri ai Legionarilor lui Hristos. Cu toții, victime ale părintelui Maciel. Până în clipa aceea, nu crezusem în acuzațiile de abuz sexual și de șantaj la adresa lui, eu îl respectam, îl veneram mai mult ca orice altceva pe lume.

Își mângâie punga de tutun.

— Cu comuniștii mi-am pierdut inocența, cu jihadiștii – credința în om. Odată cu Maciel, viața mea își regăsise un scop, viața mea devenise o celebrare. Când am avut victimele lui în fața mea, când i-am auzit, când le-am simțit suferințele... în salonul ăla, am pierdut totul. Totul, înțelegi?

Își mai rulă o țigară continuând să îl privească pe Nil:

— Acum nu mai știu. Nu mai am de ce să mă agăț, nu mai am nimic în care să cred, nu mai este nimeni în care să cred. Punându-mă în fața epavelor singurului ideal care-mi mai rămăsese, Monsignore știa ce face. Neantul... Asta să fie oare neantul...? Răul care și-a reușit lovitura?

El înălță capul, Nil îi evită privirea.

— Deci? Ce zici?

— Nimic, nu zic nimic. Doar că Anselm nu este singurul meu prieten. Mai am unul, un prieten de mult timp.

— Iisus?

Nil nu răspunse și întâlni hotărât privirea lui Carl.

— Prietenul ăsta, el nu m-a dezamăgit *niciodată*, nu m-a trădat *niciodată*, datorită lui am supraviețuit atacurilor Răului și prăpastiei neantului. Eu cu el trăiesc.

Chipul lui Carl se crispă. Clătină din cap, își aruncă țigara, se ridică brusc răsturnându-și scaunul.

— Să mergem, spuse el. Așteaptă-mă jos, mă duc să caut un taxi.

Odată ce armata siriană se retrăsese din deșert, începuse atacul asupra mănăstirii Mar Moussa. Nazareenii din satele vecine veniseră să îi apere pe călugării care se lăsaseră scoși din clădire fără să se împotrivească. Jhadiștii năvăliseră asupra bisericii, unde găsiseră un singur om, fără arme, în picioare în fața zidurilor cu fresce medievale. Sub bereta bască, ochii îi erau adânciți în orbite. Cel care părea să fie conducătorul îl întrebă:

— Tu ești Paolo Dall'Oglio, nu-i așa?

Când acesta încuviință din cap în tăcere, celălalt bărbat îl dărâmă cu o lovitură cu patul puștii și le făcu semn oamenilor lui, care începură să dea cu ciocanul în fresce.

Iezuitul se ridică într-un cot și strigă:

— Nu puteți să faceți asta!

— Și de ce nu? răcni agresorul lui și se aplecă peste el. Sunt imagini cu zeii și zeițele voastre, oroarea pe care o propagați de două mii de ani! Noi o să curățăm Siria și întreaga lume de necredința asta. *La ilaha illallah*, Dumnezeu este unic și Profetul este mesagerul lui!

După accentul lui, trebuia să fie egiptean. Dall'Oglio murmură:

— Avem același Dumnezeu.

— Coranul spune: „Vai de evreii care au acoperit semnele lui Dumnezeu, vai de creștinii care au spus că Dumnezeu era al treilea din trei!” Pe cei care îl acoperă pe Allah cu semnele lor, care îi asociază imagini, ne poruncește să îi pedepsim.

— Dar nu să distrugeți fresce care sunt patrimoniul omenirii!

Egipteanul îl lovi violent cu piciorul și se ridică mândru.

— Înainte de Profet, pacea fie cu el, pe pământ erau deja oameni, dar încă nu omenirea. Omenirea s-a născut odată cu glorioasa Hegira, înainte era

Jahiliya, timpul ignoranței. Tot ce amintește de timpul ăla blestemat trebuie să fie șters de pe fața Pământului, înțelegi, creștine? Omenirea regenerată prin Coran suntem noi. Noi dăm naștere noii omeniri!

El se întoarse spre oamenii lui.

— Faceți praf imaginile astea defăimătoare care n-ar fi trebuit niciodată să vadă lumina zilei și luați-l pe omul ăsta.

După ce convoiul plecă, din biserica devastată de la Mar Moussa nu mai rămăsese decât o grămadă de moloz la baza zidurilor.

Și o beretă prăfuită, singura mărturie că acolo trăise un căutător al absolutului care voia să împace islamul cu lumea.

Drept răzbunare, satele nazareene din apropierea vârfului stâncos fură incendiate, locuitorii lor masacrați, iar egipteanul îl luă în vizor pe rabin. În picioare în piață, cu brațele pe lângă corp, nemișcat, acesta îi aștepta: de la moartea lui Eliah, nu mai era decât o umbră a propriei persoane. Fără niciun cuvânt, îl îngenuncheară, îi tăiară gâtul, apoi frânseră icoana din caseta cea mare, înainte să o pună pe foc.

La celălalt capăt al satului găsiseră un bătrân cu corpul secătuit, cu părul grizonant, sprijinit de un Mercedes vechi verde. Văzând că sosesc, omul se întoarse spre deșert și șopti: „Gaby nu mai poate să facă nimic pentru tine, Sarà!”, apoi îi înfruntă cu calm. Când un glonț îl lovi în piept, bărbatul nu strigă, se prăbuși încet așa cum cădea la pământ un copac. Nu făcu niciun zgomot, din cauza nisipului.

Doar câteva sate mici, ascunse în inima deșertului, scăpară în ziua aceea apoteozei jihadului.

Rotindu-se deasupra cadavrelor, vulturii își începură festinul.

O mașină intră pe calea care traversa zona dintre granițe și urca spre pădure. Ocupanții ei, mujahedini ai foarte tânărului Stat Islamic, erau însărcinați să curețe frontiera siriană de ambele părți. Dintr-odată, vehiculul se opri: un zbor de păsări negre plana deasupra unei poieni.

Doi bărbați coborâră, avansară cu atenție, cu degetul pe trăgaci. Lângă rămășițele unui foc, sub ramurile unui cedru maiestuos, văzură cadavrul unei femei tinere, cu ochii larg deschiși spre cer. Trebuia să fi fost frumoasă, dar chipul ei purta semne de lovituri și la încheieturile mâinilor avea tăieturi. Două șiroaie de sânge curseseră, impregnând cu un lac negricios pământul acoperit cu ace de cedru.

Unul dintre bărbați se aplecă, zări o hârtie în reverul bluzei femeii moarte, o luă, aruncă o privire peste ea și o înmână vecinului lui.

— Tu care știi să citești, ce scrie aici?

Celălalt desfăcu hârtia, apoi încruntă din sprâncene.

— Este în franceză.

— Ai fost la școala misionarilor, deci citește!

Aplecate peste ramurile de cedru, păsările negre îl observară în vreme ce începu:

*Nil,
Răul m-a învins
pe mine, ca și pe ai mei.
Am trăit ca nazareeană,
mor ca evreică,
trăiesc cu tine.*

Sarah Steek

— Deci, spuse nerăbdător primul bărbat, tradu!

— Nu înțeleg, este scris pe dos. Cred că era evreică.

— Atunci, n-a primit decât ce merita. Dă-mi aia.

Îi smulse hârtia din mâini, o aruncă peste cadavru și îi făcu semn tovarășului lui să urce în mașină.

După ce se făcură nevăzuți, una dintre păsări își părăsi creanga, se așeză pe părul mătăsos, își coborî capul și zări bucata de hârtie. Sări pe fața femeii, prinse în cioc ceea ce o intriga, înălță capul și își luă zborul într-un foșnet aprig de aripi.

Se strecură între ramurile cedrului și zbură sus, tot mai sus spre cer.

Cuvintele Sarei zburau odată cu ea, sus, foarte sus spre stele. Din cauza strălucirii soarelui, nu se mai văzură.

Dar ele erau acolo.

De câteva minute, taxiul care îi ducea la aeroport staționa, blocat într-un ambuteiaj groaznic. Pe fereastră, cu privirea absentă, Nil se uita la mașinile nemișcate în mijlocul smogului înțepător și gălbui. Carl îl întrebă:

— Frate Nil... cum o să rămâi în Biserica Catolică după tot ce știi acum?

Nil nu răspunse imediat, de parcă era absorbit de contemplarea a zeci de șoferi care se sprijineau fatalist pe volan, cu ochii pierduți în gol, incapabili să înainteze sau să dea înapoi. Nimeni nu se plângea, nimeni nu se răzvrătea împotriva acestei vieți în repaus care îi condamna la asfixiere.

— Uită-te la mașinile din jurul nostru, spuse el în cele din urmă. Totul este oprit, totul pare blocat și nimeni nu spune nimic. Ei știu că, la un moment dat, traficul va fi reluat, așteaptă. Iisus a fost trădat chiar de cei care aveau să întemeieze Biserica, iar el știa acest lucru. Poate că într-o bună zi mesajul lui va reveni la suprafață? Și eu aștept. Nu uit că fără Biserică n-aș fi știut nimic despre el.

Carl își scoase punga de tutun, dar nu o deschise: din nou, taxiul lor înainta. Când văzu cum clădirea înaltă a aeroportului se desena în depărtare, se întoarse spre Nil.

— Vrei să-ți spun de ce am venit în ajutorul tău? întrebă el încet. Pentru că tu și cu mine am crezut în idealuri și am întâlnit numai oameni. Ei ne-au folosit și ne-au înșelat: un Candid^[13] cu ochii plini de vise, asta suntem noi. Călătorie plăcută!

După ce Nil dispăru în zona de îmbarcare, Carl nu părăsi aeroportul Rafic-Hariri. Se îndreptă spre ghișeul celor de la Emirates, care mai afișa un zbor Beirut-Roma. Pleca la o oră după Nil, dar zborul era direct, va ajunge înaintea lui.

Se duse la ghișeu și-i întinse funcționarei un teanc de dolari: da, îi spuse cu un zâmbet amabil, norocul era de partea lui, mai rămăseseră locuri libere în avion.

Era aproape unu dimineața când Nil ateriză la Roma, avionul sosise cu întârziere mare din cauza escalei de la Atena. În holul din Fiumicino schimbă o sută de dolari și luă un autobuz. La Via Marmorata îi făcu semn șoferului să oprească și îi întinse o bancnotă, primind restul în monede. Nil coborî, se duse la ușa încastrată în perete, cea pe care o foloseau uneori studenții de la Sant'Anselmo ca să iasă în oraș. Tastă codul, urcă scările și ieși în spatele universității, în grădini.

Norii ascundeau luna. Când părăsise locul acela, nu era decât un student: acum nu mai era același om care contempla clădirea impunătoare din cărămizi roșii cufundată în întuneric. Unele ferestre mai erau încă luminate, studenții învățau până târziu. Trecu prin fața bazinului din grădină, intră în mănăstire, inspiră cu încântare parfumul portocalilor în floare, se opri o clipă în fața băncii.

„Georges!”

Clătină din cap ca să-și alunge din minte amintiri care sângerau, apoi se grăbi spre turnul din colț. Dacă Anselm dormea, îl va trezi: inima îi bătu mai iute la gândul că își va revedea prietenul și va afla de ce fusese atât de încordat la telefon, de ce îi ceruse să se întoarcă de urgență.

Nil urcă scara în spirală, bătu la ușă, așteptă, bătu din nou. Anselm avea somnul ușor, de ce nu răspundea? Puse mâna pe mâner, ușa nu era încuiată. Intră, aprinse lumina și avu un șoc.

Încăperea era goală, patul era nedeșfăcut. Înaintă: pe birou, în mijlocul dezordinii de fotocopii, fusese curățat un spațiu în fața calculatorului, iar Nil zări mai întâi un plic care îi purta numele. Tresări când îl ridică: sub plic, doi cilindri negri fuseseră așezați unul lângă altul, cu capetele căscate și rupte.

Anselm își rupsese flautul!

Cu inima bătând nebunește, Nil se așeză în fața biroului. Știa ce însemna muzica pentru prietenul lui, ce reprezenta flautul pentru el. Ce dezastru, de ce îl distrusese? Cu degete tremurătoare, deschise plicul.

Un singur rând:

Nil, de îndată ce te întorci, sună-mă la acest număr de telefon.

Era un număr internațional: Anselm plecase din Roma. De ce? Unde era? Trebuia să îl sune imediat.

De unde să sune?

Își aminti de cabina publică de lângă Circo Massimo. Cu monedele primite rest la autobuz zornăindu-i în buzunar, coborî scara. În ghereta portarului era lumină, trecu fără să se oprească, merse până la capătul aleii mărginite de copaci, deschise poarta și ieși în Piazza dei Cavalieri di Malta. Norii încă ascundeau luna, iar el coti spre dreapta, și o luă pe strada care cobora șerpuit.

Când îl văzu ieșind, o siluetă se desprinse din poarta elegantă a Cavalerilor de Malta, proiectată de Piranesi. Era un bărbat care purta un sacou negru și pantaloni prea scurți pentru el, cu un fes alb mare care îi scotea în evidență barba bogată.

Două umbre coborâră spre ruinele de la Circo Massimo, una în urma celeilalte.

Nil mergea pe mijlocul străzii pustii, cu capul plecat spre pământ, pierdut în gânduri. Bărbatul cu fes râse: va fi ușor.

Nimeni, în afară de el, nu va curăța Calea lui Allah.

După eșecul suferit, Moktar al-Qoraysh se gândise multă vreme. Ce putea face călugărul ca să îi scape? Să plece cât mai curând posibil din Siria. Unde să se ducă? La Roma, bineînțeles! La Roma, ca să îi dezvăluie totul episcopului, superiorului lui: bucata de pergament găsită în gunoi, răpirea, Erwin, scoaterea lui din tabără. Se va afla că mujahedinul fusese umilit de un creștin, un erudit inofensiv. Rușine pentru totdeauna pentru el, rușine până în adâncurile deșertului.

Monsignore nu îi va mai da de lucru și își va pierde postul de acoperire de la FAO. De ceva timp, Al-Qaida se afla în defensivă și se vedea înlocuită de o organizație nouă, Statul Islamic, care se extindea în Irak și în Siria. Moktar îi va jura credință, dar ca să fie acceptat, trebuia ca ratarea lui să fie dată uitării – lucru care va cere timp. Risca să ducă lipsă de bani, să fie nevoit să își părăsească locuința din Roma.

Nil trebuia să dispară înainte să vorbească.

Se întoarse la Beirut cu Brahim, îl făcu să renunțe la *jellaba*, îl duse la aeroportul Rafic-Hariri și se imbarcară împreună în primul zbor direct Emirates spre Roma. Când Carl îl văzu intrând în cabină, așezându-se alături de imamul îmbrăcat ca un occidental, zâmbi și se felicita pentru că luase decizia corectă.

Când coborî din avion, Moktar se duse direct la apartamentul de lângă Termele lui Caracalla, dar îl trimise pe Brahim să pândească în fața mănăstirii Sant'Anselmo, locul în care se va duce mai întâi călugărul. Când îl va vedea, imamul nu trebuia să *facă nimic*, ci doar să îi dea de veste pe telefonul mobil.

Voia să se ocupe el singur, personal.

Încă o dată, Brahim se simți umilit. Moktar adăugase: „Tu te ocupi de Coran, eu mă ocup de jihad”. Nu era și el un luptător al lui Allah? Hotărâse să nu asculte. El va fi cel care îi va tăia gâtul acelui necredincios și, în zori, când se va întoarce la apartament, șeful lui îl va felicita.

Nu va mai îndrăzni niciodată să îl disprețuiască.

Nil ajunsese în spațiul amplu de la Circo Massimo, se îndreptă spre cabina telefonică. Străjuind pâlcurile de leandri care înconjurau arena centrală, felinarele stradale decupau halouri galbene în noapte. Brahim așteptă ca Nil să închidă ușa cabinei și să ridice receptorul ca să se strecoare prin tufișuri.

Nil băgă o monedă și tastă numărul indicat în scrisoarea lui Anselm. I se răspunse imediat. El întrebă:

— Pot să vorbesc cu fratele Anselm?

I se răspunse cu o frază volubilă, într-o limbă guturală, care semăna cu ebraica. Repetă:

— Anselm! *Brother Anselm, please!*

Urmă un moment de tăcere, iar Nil auzi vocea prietenului lui:

— Nil, în sfârșit! De unde mă suni?

— Dintr-o cabină telefonică din Roma, unde tocmai am ajuns. Tu unde ești?

— În Statele Unite, la New York.

— Cum, nu ești la Newark, în mănăstirea ta?

— Nu. Sunt la un prieten nazareean care mă găzduiește temporar.

— *Temporar?*

Vocea lui Anselm era neutră, parcă detașată:

— Îți amintești de studentul despre care ți-am vorbit la aeroport, îngerul frumos care iubea sincer? A apărut din nou, iar tata a refuzat să plătească. Atunci s-a dus să vorbească mai întâi cu părintele stareț, apoi cu niște jurnaliști. Au apărut niște articole în toate ziarele, nu știi cum este presa în SUA! Am fost chemat de urgență la Newark. Părintele stareț avea lacrimi în ochi când mi-a spus că nu mai puteam să rămân la mănăstire, că reputația îi era în joc, că, după cazurile de pedofilie, cea mai mică derivă sexuală era exploatată exagerat... Trebuia să plec, să mă fac uitat.

Nil îl lăsase pe Anselm să vorbească, aparatul înghițea monedele, una după alta.

— Dar n-ai comis nicio faptă care să justifice excluderea ta, a fost înainte să devii novice, acest pas greșit ți-a fost iertat!

— Când imaginea îi este amenințată, Biserica nu cunoaște nici uitarea, nici iertarea. Trebuie tăiată creanga putredă, aruncată în foc, curățat tot ce a putut ea să îmbolnăvească. Mi-am făcut bagajele și am plecat, ca un criminal.

Nil introdusese ultima monedă în fantă.

— Familia ta?

— În America, dacă ești alungat de Biserica Catolică, te trezești în fața unui zid de spinări întoarse. Nu mai am tată, nu mai am prieteni, nu mai am nimic. Ți-am spus că Răul a pătruns în mine: el a ieșit în avantaj, Nil, m-a distrus.

— Nu! Acum, că l-ai identificat, o să-l înfrunți, nimic nu este pierdut! Nu ești singur în lupta asta...

Anselm îl întrerupse.

— Ce poți să faci tu? Ești oare atât de puternic?

Nil nu răspunse, scotoci în buzunarul gol.

— Nu mai am monede, o să se întrerupă conversația – el înălță capul, văzu un număr deasupra aparatului – sună-mă la numărul ăsta, aștept.

În cabină era foarte cald, deschise ușa ca să respire. Descoperind flautul distrus pe biroul lui Anselm, înțelesese: ceva se rupsese înăuntrul lui. „Nimic important nu moare...” Anselm avea dreptate, era el oare atât de puternic? Rabinul ar fi știut să îi răspundă, dar ca să îi spună ce?

Telefonul sună, el se întoarse și ridică receptorul.

— Nil, acum să mă ascuți Iară să mă întrerupi. Aici s-a aflat de moartea lui Georges aproape în același timp în care ai aflat tu. Ceea ce tu nu știi este că se pare că Mar Moussa ar fi căzut în mâinile jihadiștilor, au fost masacre în vale și nu sunt vești de la Paolo Dall'Oglio. Cadavrul profesorului Erwin a fost descoperit într-o suburbie a Damascului, mutilat cu cruzime. Aici, refugiații sirieni și nazareeni sunt cu toții extrem de îngrijorați, nedezipindu-se de internet.

Urmă o clipă de tăcere. Nil întrebă pe o voce scăzută:

— Și Sarà? Ai noutăți despre Sarà Jarweh?

Încă un moment de tăcere. Vocea lui Anselm tremură ușor:

— Tocmai am aflat, a fost găsită în apropierea frontierei siriene, într-o poiană, cu venele tăiate. Nu încape nicio îndoială, Nil, s-a sinucis...

Un moment nu se mai auzi decât zgomotul de fond al liniei telefonice.

— Nil, mai ești acolo? Răspunde-mi, spune ceva!

„Sarà!” După multă vreme, Nil reuși să rostească:

— A lăsat în urmă vreun mesaj, vreun cuvânt, ceva care să explice...?

— Niște nazareeni care fugeau i-au descoperit cadavrul. Nu, nu era nimic, a plecat fără să spună nimic. Dar cu ce ar schimba asta situația pentru tine? Ce o să faci?

— Ei bine, eu... mă gândisem... să vin să te văd la Newark, să-mi unesc forțele cu ale tale, să urc alături de tine muntele. Dar acum, eu... nu mai plec, nu imediat. Am nevoie să... să mă regăsesc pe mine însumi, înțelegi? O să te sun... mai târziu, mâine. În fine... în dimineața asta.

Închise, apoi ieși din cabină. Norii se împrăstiaseră, în lumina lunii, spectacolul ruinelor era magic. Georges, Erwin, blestemul Coranului îi urmăriseră până la capăt. Ridică privirea: pe cerul senin, un praf de stele învăluia luna și părea să vegheze asupra Romei adormite. „Ele arată direcția infinitului...”

„Sarà!”

Era pierdut în stele când văzu cum o siluetă iese din umbrele tufișurilor de leandri și se îndreaptă spre el cu pași hotărâți. Exclamă:

— Carl, ce faci aici?

— Ei bine, prietene – ca în deșert, când zâmbea, dinții lui Carl străluceau în razele lunii –, este a doua oară când îți salvez viața. Nu crezi că este cam obositor, la urma urmei?

— Să-mi salvezi viața? Dar trebuia să rămâi la Beirut, să te ocupi de Sarà!

— Bănuiam că jihadiștii, care nu suportă umilirea, o să vină aici să-și termine treaba. Și bine am făcut, îți aduci aminte de imamul din cortul tău de acolo?

— Da, un exaltat care m-a amenințat cu moartea.

— Te aștepta în tufișul ăsta de leandri. Nu m-a văzut venind, i-au pârâit vertebrele înainte să apucăm să ne cunoaștem mai bine.

— Sarà... Sarà a murit, Carl. Au găsit-o în poiană, cu venele tăiate. S-a sinucis.

Carl își așeză cu gravitate mâna pe umărul lui Nil.

— Îmi pare sincer rău, spuse el și își schimbă brusc tonul. Trebuie să fi suferit foarte mult ca să ajungă la un asemenea gest extrem. Acum ce ai de gând să faci?

Nil coborî capul.

— Georges și Sarà sunt morți, Erwin la fel. Mar Moussa a fost atacată, deșertul sirian este înecat în flăcări și în sânge, nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce s-a ales de Gaby și de rabin. Apoi, după asta... să mă refugiez în liniștea Aventinului? Nu, nu, nu pot să fac asta. O să-ți ascult sfatul, o să plec departe de aici, o să mă alătur lui Anselm. Dar înainte de asta, trebuie să găsesc puțină pace interioară.

Carl îi scruta din priviri chipul învins, cu trăsături accentuate de lumina felinarelor.

— Pacea... spuse el, de atâta vreme fug de ea! Tocmai am ucis, pentru a treia oară. Pacea

sufletească nu este pentru mine. Unde vrei să te duci?

Nil înălță capul.

— La mănăstirea din Subiaco este un călugăr care și-a luat diploma odată cu mine aici. O să îi cer să mă primească, pentru o vreme.

— Subiaco, în munții din Lazio?

— Mai sus de mănăstire, în munte, se găsește un schit. Este foarte izolat, nici Monsignore, nici sirianul n-o să mă găsească acolo. După ce îmi revin în puteri, o să plec în America. Cineva trebuie să-i reamintească lui Anselm *cine este*, cine era înainte ca...

— N-ai nicio șansă, Nil, nu poți să faci nimic pentru el.

— Răul nu rezistă în fața iertării! Anselm trebuie mai întâi să se împace cu sine, numai după aceea o să mă duc să vorbesc cu starețul lui. O să-i amintesc că Iisus a iertat-o pe femeia adulterină, pe discipolii lui, pe cei care l-au crucificat. Trebuie să-i redea lui Anselm locul în comunitate, demnitatea, trebuie să-i redea încrederea. Înainte să ia calea călugăriei, s-a poticnit, ei și? Rabinul mi-a spus că refuzul de a ierta înseamnă victoria Răului, iată ce o să-i spun.

Făcură câțiva pași pe lângă Circus Maximus.

— Și tu? întrebă Nil.

— Poliția italiană o să descopere mâine cadavrul imamului. În absența unor dovezi, afacerea o să fie clasată. O să revin în Germania, dar nu imediat. Am de reglat niște conturi cu Monsignore.

— Este de neatins!

— Știi anumite lucruri despre el și relațiile lui, lucruri de care n-o să-l protejeze nici măcar calota lui violet. Rămas-bun, prietene. O să vin să te vizitez în Statele Unite.

Rămas singur, Nil coborî încet treptele arenei, se așează pe o bornă veche și rămase acolo, nemișcat.

Pe cerul Romei nu mai rămăsese decât noaptea pe fâșia lungă de nisip. Cadavrul imamului, undeva prin tufișuri. Și un om singur, așezat sub limpezimea selenară, adus de umeri.

Când văzu zorii zilei ivindu-se peste ruinele Palatinului, Nil se ridică în sfârșit. Scoase de la brâu micul portofel uzat, luă fotografia cu mama Sarei. Se uită îndelung la ovalul perfect, la privirea melancolică, la părul mătăsos. Rupse în bucățele tot mai mici pătratul din hârtie, apoi deschise palma: frânturile unui chip care semăna atât de mult cu cel al Sarei se răspândiră pe arenă.

Asemenea cenușii unei vieți arse de Rău.

Urcă treptele, se îndreptă spre Tibru.

Ochii îi erau uscați.

Dimineața, Monsignore află despre descoperirea la Circo Massimo a cadavrului unui bărbat cu barbă și fes, cu un pumnal prins la brâu, și cu gâtul tăiat. Își anulă toate întâlnirile, se închise în birou și începu să jongleze cu telefoanele. La prânz, când Raphaël îi aduse masa, îl concedie cu un gest.

Nu îi luă mult timp ca să reconstituie faptele. Necunoscutul era imamul lui Moktar, deci sirianul revenise la Roma fără să-l prevină.

Nil fusese văzut de portarul de la Sant'Anselmo ieșind din hol la o oră neobișnuit de târzie. Deci se întorsese și el, iar prin eliminarea lui, Moktar decisese să răzbune afrontul din deșert.

Cine îl ucisese pe imam? Nu se putea să fi fost Nil, nu putea să fi fost decât Carl. Deci, legionarul se întorsese cu călugărul – și el, fără să îl prevină.

Monsignore construia ipoteze, dar un lucru era sigur: Moktar și Carl îl trădaseră unul după altul, pânza țesută cu răbdare în jurul lui Nil se rupsesse. Marele lui proiect, să țină tare cârma Bisericii în furtuna care se anunța odată cu înaintarea nestăpânită a islamului, se ducea de râpă. Nil era în viață, știind foarte multe, chiar mai convins de justetea tezei lui din moment ce nu reușise să pună mâna pe pergament. Capabil să dezvăluie secretul ascuns musulmanilor de predicatorii lor, secretul pentru care jihadiștii erau gata să poarte războiul sfânt în inima Occidentului: adevărul despre Coran.

În cazul în care chipul Profetului era dezvăluit lumii, războiul va fi inevitabil. Biserica și milioanele ei de credincioși se aflau în cel mai mare pericol din istoria lor.

Monsignore nu mai ținea cârma, corabia lui Petru lua apă.

Noaptea se lăsa când Raphaël intră, cu un ceainic în mână. Fu speriat la vederea chipului răvășit al prelatului, care încercă să îl concedieze cu un gest obosit. Secretarul lui nu îndrăznise niciodată să îl contrazică, dar pentru prima dată insistă:

— Monsignore, spuse el cu blândețe, n-ați mâncat nimic toată ziua! Beți măcar o cană de ceai, pot să vă servesc eu?

Prelatul ridică spre el doi ochi pierduți, îl privi de parcă nu îl recunoștea, clipi de câteva ori și murmură.

— Lasă-mă. Sunt singur, atât de singur... Lasă-mă. Du-te!

Încremenit de uluire, Raphaël rămase o clipă în fața bătrânului: imaginea idolului lui era pe cale să se fisureze, să se dizolve în fața lui. Nu îi făcuse niciodată confidențe, niciodată fortăreața nu își coborâse puntea. Profund tulburat, ieși cu spatele, lăsă în trecere ceainicul pe o consolă din coridor, alergă până în capelă și îngenunche pe treptele altarului.

În lumina slabă a biroului, Monsignore își revedea cu durere întreaga viață: Regensburg, jurnalul tatălui lui, strângerea răbdătoare a indiciilor culese din ape tulburi, activitatea lui neobosită pentru a apăra Biserica Catolică de dușmanii care o împresurau.

Avea Mahomed să îl învingă pe Hristos?

Atunci, Răul va mătura Occidentul. Niciun filosof, niciun teolog, niciun gânditor nu reușise să spună de unde venea acest Rău. Autorul lui era oare Dumnezeu? Nimeni nu știa să răspundă la acea întrebare și totuși, în fiecare colț al lumii, sufereau cu toții.

Și el suferea când se ridică, se duse la fereastră, îndepărtă lamelele jaluzelelor și privi gânditor coloanele lui Bernini. Statuile și medalionul care străjuiau fațada proiectată de Carlo Maderno îl

împiedicau să vadă, foarte sus, crucea care domina bazilica Sfântul Petru.

Care lumina lumea și îi dădea sens.

„Crucea prin care Dumnezeu a salvat omenirea.” Trebuia să o vadă.

Acum.

Deschise fereastra, se urcă greoi pe pervaz. La ora aceea din noapte, în Piața Sfântul Petru nu mai erau decât câteva gărzi pontificale.

Dar ele nu existau. Nimic nu mai exista, doar el și crucea.

Aruncă o privire spre dalele care străluceau catifelat la poalele clădirii. Cât erau ele de ferme, solide, intangibile!

Grele, apăsătoare, pământești.

În picioare pe pervazul ferestrei, Monsignore înălță capul. În vârful cupolei, crucea se evidenția acum clar pe cerul imens și profund al Romei. Un cer de un albastru închis, plin de stele care păreau dintr-odată să prindă viață sub ochii lui uluiți, începură să se rotească, să danseze un balet ordonat în jurul cupolei lui Michelangelo, nemișcată și triumfătoare, constelațiile deveniră vii, ironice, batjocoritoare, îl disprețuiau.

În centrul universului înnebunit, crucea era singura care rămânea stabilă. Prietenoasă și fraternă, ea îi făcu semn, îi deschise larg brațele, atrăgându-l spre ea. Să răspundă la chemarea ei însemna să pătrundă în infinitatea cerului, o promisiune de certitudine, odihnă, pace eternă. Îi păru dintr-odată că toată viața lui nu făcuse decât să se târască: acum voia să afle, în sfârșit, ușurătatea grației, să se ridice, să respingă strânsoarea Răului, să danseze cu stelele!

To die, to sleep...

Cu gura larg deschisă, inspiră aerul nopții și înăbuși strigătul care îi ardea pieptul. Cu ochii oboșiți ațintiți spre cruce, întinse palmele și murmură:

— *Mutter, mamă!*

Făcu un pas în față ca să se apropie, să i se alăture, să scape de noapte. Și, devenit liber, în sfârșit, se contopi cu cerul înstelat.

Corpul lui de ascet era atât de vlăguit încât nu se auzi zdrobindu-se de dale.

Nil coborî din autobuz la intrarea în satul Subiaco, se duse să sune la poarta mănăstirii, unde fu întâmpinat călduros. Da, schitul de sus era liber, putea să se retragă acolo. De două ori pe săptămână, avea să coboare aici ca să ia mâncare.

Îl sunase pe Anselm, îi ceruse să îl aștepte. Cât timp? Habar nu avea. Timpul necesar în care să sape în sine în căutarea izvorului.

Urcă, trecu pe lângă Sacro Speco, peștera în care Sfântul Benedict fondase ordinul monastic care avea să-i poarte numele. Își continuă drumul fără să se oprească și o luă pe poteca lungă ce urca pe versantul muntelui. În dreapta lui se afla o prăpastie adâncă, torentul care șerpuia la baza văii secase. Mergea împleticit pe pietrele potecii. În cele din urmă, ajunsese pe un platou care domina munții cu un contur dulce.

Schitul era acolo, construit din pietre și cu acoperișul din țigle cenușii. Împinse ușa, intră într-o încăpere cu podeaua din pământ bătătorit. Un pat, o sobă înnegrită de foc, o bancă, o masă. Aerul circula printre pietrele prost îmbinate ale pereților. În capăt, altă ușă, sub care fu nevoit să plece capul ca să intre în capelă. O rogojină pe jos, pe perete o icoană care înfățișa chipul lui Iisus.

Acesta nu purta vâl, nu purtase niciodată. Nil coborî icoana, o puse pe masă, în fața singurei ferestre.

Unde era credința lui? Îl *amânase* pe Dumnezeu?

Răspunsul se afla în acel chip.

Moartea lui Monsignore ar fi provocat un scandal imens în sânul cetății Vaticanului, dar cardinalul Bardone, trezit în toiul nopții, convocase imediat gărzile pontificale care îi găsiseră corpul zdrobit la baza clădirii Inchiziției. Le impusese să

declare că nu găsiseră nimic, nu văzuseră nimic, că Monsignore murise liniștit în patul lui, în urma unei crize cardiace. Deces regretabil, dar firesc al unui slujitor bun al Bisericii, care ținuse cârma corabiei lui Petru.

Două zile mai târziu, papa în persoană celebră liturgia de comemorare. După cum spunea tradiția, sicriul prelatului era așezat pe podeaua bazilicii Sfântul Petru, pe celebrele dale ale mozaicului. Corul din Capela Sixtină se întrecea pe sine, papa părea foarte emoționat.

Ascuns în spatele unei coloane, Moktar al-Qoraysh observa fastul care îl făcea să surâdă. Monsignore nu mai era? Rămânea doar călugărul francez. Acum avea trei motive să îl elimine fără întârziere: să își răzbune onoarea, să răzbune moartea lui Brahim și să protejeze chipul Profetului – binecuvântat fie numele lui.

În ultima vreme, valuri de refugiați din Orientul Mijlociu inundau Italia. Printre ei, Moktar își va găsi războinicii lui Allah.

Ieși din biserică în clipa în care corul intona *Dies irae*.

„Ziua mâniei”, el va fi instrumentul mâniei lui Allah.

Ajuns la baza obeliscului, se întoarse. Încadrată de statuile apostolilor și ale sfinților, în vârful cupolei lui Michelangelo, crucea se evidenția pe cerul Romei. Își duse mâna la gură și începu să intoneze, ca o provocare lansată spre cruce, un verset din sfântul Coran:

— Necredincioșii, loviți-i la ceafă până când i-ați înfrânt, vânați-i, ucideți-i peste tot pe unde îi întâlniți!

Părăsi piața. Indiferent unde se ascundea, de acum, fratele Nil nu îi va mai scăpa.

Schitul era parte din munte, cerul se înfășura în jurul lui ca o eșarfă complice. În fiecare seară, lumina căpăta nuanțe albastru-închis și stelele apăreau una după alta. Atunci îi plăcea lui Nil să iasă în pragul ușii, să se piardă în ele. Auzea vocea Sarei: „Acum, pentru mine sunt niște ființe vii care îmi arată direcția infinitului, poate chiar a lui Dumnezeu”.

Când noaptea era pe sfârșite, întetea focul și ieșea din nou. În fața pragului, o pasăre cenușie și roșcată, mereu aceeași, clătina din cap când îl vedea și își lua zborul într-un foșnet de aripi.

Nil inspira parfumul puternic de ienupăr care anunța zorii zilei.

Zilele treceau, neclintite. Uneori auzea în depărtare tălăngile vreunei turme, fără să o vadă vreodată. Apa era rece la izvor.

Pe vremuri se întrebasese: „Dragostea există în afara literaturii?” Sarà, luminoasă și întunecată... o iubise, jignise oare un Dumnezeu care se voia unic? În ziua aceea, atât de aproape de cer, nu avea să se mai mintă: da, își trădase jurământul de castitate, o iubise pe Sarà. Ceea ce simțise pentru ea, ceea ce îl acaparase cu totul, fusese chiar iubirea. În prezența ei îi fusese *frică să iubească* – și poate chiar mai mult de atât, *frică să fie iubit* de ea.

Sarà murise. Nu mai avea nimic, nu mai era nimic.

Pe rogojina din capelă, își ghemui corpul ca să și-l frângă, să se abandoneze pe sine însuși, încetul cu încetul. Cine era el să se ducă să îi vorbească lui Anselm despre împăcarea cu sine? Asemenea lui, el nu era decât un vagabond al sufletului, sfâșiat între două dorințe. Nil implora iertare pentru trecutul lui, uitarea amintirilor inimii.

Într-o dimineață, își dădu seama că nu mai vedea în fața ochilor decât cerul, piatra și lumina care se rotea.

Și icoana, ciudat de asemănătoare cu aceea pe care o contemplase deasupra fotoliului rabinului. Alta și totuși identică, nu era o copie. Era chipul luminos al unui bărbat pe care nimeni nu îl imortalizase cât el fusese în viață. Enigmatică, privirea lui îl cerceta, părea să îl judece și, în același timp, să îl întâmpine: „Sunt cu tine, dar drumul îți va fi lung”.

Încetul cu încetul, începu să audă o voce discretă care nu vorbea limba oamenilor. O transformare profundă avea loc în el: împăcarea nu va veni de altundeva, ci doar de la Cel care singur avea puterea.

Era așezat la masa lui, în fața icoanei, când auzi pe pietricelele potecii zgomotul unor pași care se apropiau. Ieși, uluit de lumină.

În lumină se zărea un bărbat ale cărui trăsături nu le distinsese la început. Îl recunoscuse după ținută, după uniforma de camuflaj.

— Carl!

Omul făcu un pas înainte.

— Bună ziua, frate Nil.

Creasta blondă dispăruse, își răsese capul care strălucea în soare.

— Am venit, spuse el pur și simplu, absolut firesc.

Nil se dădu la o parte, îl lăsă să intre. Se așezară în tăcere la masă. Carl scoase din buzunar punga cu tutun, o pipăi cu vârful degetelor în lumina focului. Era subțire, din piele, cu striții fine, geometrice.

O aruncă în gura sobei, o privi trosnind, contractându-se, încovoiindu-se, învinsă de mușcătura flăcărilor.

— Frate Nil, ai iertat? întrebă el fără a-și lua privirea de la flăcări. Și adaugă, subliniind fiecare cuvânt: I-ai iertat pe toți cei care l-au distrus pe Georges, l-au distrus pe Eliah, au distrus-o pe Sară, au distrus pergamentul, au distrus...

Nu se auzeau decât pocniturile pielii ce agoniza în flăcări. Nil se întoarse spre icoană și i-o arătă lui Carl cu un gest din bărbie, fără să răspundă, fără să spună nimic, surâzând doar.

— Pot să rămân, frate Nil? O să-mi povestești despre prietenul tău, spuse Carl. Sirianul este la Roma, te caută.

— Ai plecat din Legiunea lui Hristos, constată Nil simplu, pe un ton firesc.

— Nu știu. Nu mai știu, spuse Carl.

Nil îl apucă de mână cu degete înghețate. O așeză blând pe icoană.

— Nu trebuie să știi, Carl, trebuie să iubești. Rămâi, îi spuse el.

Carl își lăsă mâna să se odihnească pe icoană.

— Povestește-mi despre prietenul tău.

Epilog

Primele raze ale soarelui loveau oblic zidurile calcinate ale satului și făceau ca din pământul uscat să se ridice o negură fină care nu întârzie să se risipească.

Așa cum se întâmplă uneori după luna plină a primăverii, o furtună violentă se năpustise noaptea peste deșertul sirian, îngropând în morminte de apă ruinele fumegânde, stingând ultimele licăriri ale incendiului.

După Mar Moussa, egipteanul hotărâse să scotocească până în ultimul sat nazareean din vale. Se îndrepta acum spre unul dintre cele mai mici, ascuns în fundul unei văi în mijlocul pustietății. Alertați de zvonuri, zece bărbați adunați în *minyān*⁽¹⁴⁾ se strânseseră în coliba care dădea spre piață. Cu un *keffiyeh* pe cap, *chazanul* se legănă și se lovi în piept. Vocea i se ridica asemenea unui plânsset cântat:

— *Adonai ech'ad! Ieshua bar-Iosef, Messiaou...* Dumnezeu este unul! Iisus, fiul lui Iosif, al nostru Mesia...

În numele tuturor, cerea iertare pentru toți și îl implora pe Mesia să le dea, lor, forța de a ierta.

Atunci, nu se mai auzi în încăpere decât un plâns prelung scos de zece piepturi, o întrebare disperată care nu aștepta un răspuns:

— *Éloi, Éloi, lama sabachtanou...* Dumnezeu, Dumnezeul nostru, de ce ne-ai părăsit...

Dintr-odată, un huruit surd acoperi vocile. Se îmbrățișară în tăcere și ieșiră, unul după altul, în piață. Chipurile le erau marcate de gravitate.

Când auzi vuietul unor mașini 4x4 care împresurau satul, copilul se chirci mai aproape de mama lui. Cu ochii măriți de frică, femeia îi

strânse cu putere mâna și îl trase după ea. Vocea îi era răgușită.

— Mujahedinii! Micuțule, du-te, fugi repede, ascunde-te după dărâmături și să nu faci nicio mișcare!

Copilul rămase acolo toată noaptea, cu chipul lipit de moloz, cu mâinile la urechi ca să nu audă urletele de agonie, udat de ploaia torențială care se oprise în cele din urmă la fel de brusc pe cât începuse.

În zori, mujahedinii plecaseră în trombă. Cum nu mai aveau ce să ucidă, nu vor mai reveni: copilului nu îi mai era frică, Răul plecase din sat.

Se ridică, urcă pe grămada de dărâmături.

Ajuns în vârf, coborî privirea: ploaia spălase gunoiul, ștergând orice urmă a cadavrului. Nimeni nu își va mai aminti de bărbatul pe care îl descoperise acolo, sfârtecat în două, cu un pergament în mâna stângă.

Înălță capul: un nor de vulturi plana deasupra colibelor arse.

— *Amma!*

Era singurul supraviețuitor. Singur pe lume.

Coborî, încet. Ce să facă, unde să se ducă? Scrută deșertul cu privirea, linia albăstrie a munților se întindea spre nord. *Părintele Paolo...* Acolo trăia un om atât de bun, atât de blând, cu privirea lui înflăcărată care îi atenua asprimea chipului. Atât de blând când se apleca spre el și îi vorbea.

Mar Moussa... Era departe, dar la jumătatea drumului era un izvor.

Se va duce la Mar Moussa, la creștini.

Cu hotărâre, întoarse spatele satului copilăriei lui și porni spre munte.

În *jellaba* ușoară, cu picioarele goale pe întinderea dogoritoare, copilul continuă să meargă sub imensitatea cerului. Era ultimul dintre

nazareenii din deșert. Bunicul lui murise: fără să știe, purta în el amintirea lui, amintirea familiei lui.

După primul izvor, va mai fi un altul.

Va merge așa, din izvor în izvor.

Mulțumiri

Le mulțumesc complicilor mei în coregrafie: Laurence B., Axelle și Emmanuelle V., Olivier P, Monique de P., Monique J., Didier Long, Guillaume Hervieux, Guyonne de Montjou^{[151](#)} și Claire Delannoy, marea doamnă a editurilor din Franța.

Nota autorului

În iulie 2013, părintele Paolo Dall'Oglio a fost răpit în Siria de Nord de Statul Islamic.

La 30 iulie 2014, ziarul *La Croix* sublinia: „La un an de la răpirea sa, încă nicio veste despre părintele Dall'Oglio”.

La 26 februarie 2015, ziarul *L'Orient-Le Jour* (<http://lorientlejour.com>) titra: „Preotul italian iezuit Paolo Dall'Oglio a fost executat în închisoare, a anunțat săptămâna aceasta un comunicat al Ligii siriene pentru apărarea drepturilor omului, difuzat de canalul Al-Arabiya. Comunicatul citează un ofițer disident al Statului Islamic (Daesh), Abu Mohammad Sirianul. Acesta este unul dintre înalții oficiali ai Statului Islamic, care l-a executat personal pe preotul iezuit, după încarcerarea lui în sediul muhafazatului, la două ore după arestare, pe 29 iulie 2013, a declarat martorul”.

Printre creștinii sirieni masacrați de jihadiști se numărau iudeo-creștini nazareeni, însă nimeni nu vorbește despre aceștia.

Dansul Răului le datorează totul cercetătorilor care m-au precedat: profesorul Gerd R. Puin (Erwin), care a încercat în zadar să scoată din Yemen fotocopiile manuscriselor descoperite în marea moschee din Sana'a; Christoph Luxenberg (Frankenberg), care a arătat că textul Coranului derivă dintr-un lecionar nazareean destinat catehizării arabilor din Siria la începutul secolului al VII-lea; teza lui Édouard-Marie Gallez despre originea Coranului și a islamului... și câte altele.

Pornind de la lucrările lor, am publicat un scurt eseu, *Naissance du Coran. Aux origines de la violence (Nașterea Coranului. La originile violenței)*⁽¹⁶⁾, în care pot fi găsite sursele informațiilor referitoare la Coran conținute în acest roman.

În *Jésus, mémoires d'un Juif ordinaire* (*Dans le silence des oliviers*) (*Iisus, amintirile unui evreu obișnuit*) (*În liniștea măslinilor*)⁽¹⁷⁾, am descris lupta dusă de Iisus, pe parcursul întregii sale vieți, împotriva forțelor Răului.

Trei tineri călugări care studiază la Roma originile creștinismului află despre un vechi manuscris al Coranului care ar zdruncina din temelii ceea ce se știe despre apariția islamului. Când Georges, unul dintre ei, dispare în deșertul sirian, Nil pornește pe urmele lui și ale manuscrisului. Numai că, din motive cu totul diferite, un înalt prelat de la Vatican și jihadiștii din Statul Islamic vor cu orice preț să ajungă înaintea lui la manuscrisul problematic, astfel că Nil trebuie să lupte nu doar pentru protejarea manuscrisului, ci și pentru propria viață și pentru salvarea frumoasei surori a lui Georges, marcată de un trecut tenebros.

ISBN: 978-606-006-186-1

- ^[11] Haină lungă și largă, desfăcută pe părți, cu glugă, purtată în Africa de Nord (n.red.).
- ^[12] Eșarfă tradițională purtată de populația arabă (n.red.).
- ^[13] Manuscris de pe care textul a fost ras pentru a se scrie un altul peste. Faptul că pergamentul nu era ușor disponibil explică recursul la acest procedeu.
- ^[14] Umma: comunitatea musulmană mondială.
- ^[15] Vezi Michel Benoît, *Dans le silence des oliviers*, Albin Michel, 2011. *Jésus, mémoires d'un Juif ordinaire. Dans le silence des oliviers*, Le Livre de Poche, 2013.
- ^[16] Food and Agriculture Organisation (Organizația pentru Alimentație și Agricultură a Națiunilor Unite), cu sediul la Roma.
- ^[17] Regulă sau sentință, recomandare cu caracter de precept, dată de o autoritate musulmană recunoscută.
- ^[18] Legislație islamică inspirată din Coran și din poveștile despre viața Profetului Mahomed.
- ^[19] Episcop austriac însărcinat de Vatican să organizeze în 1945 fuga criminalilor naziști în America de Sud și în Orientul Mijlociu.
- ^[10] Movilă artificială, din pământ sau din piatră, pe care unele popoare din Antichitate o înălțau deasupra mormintelor.
- ^[11] Voia lui Allah.
- ^[12] „Să mori, să dormi” (Hamlet).
- ^[13] Aluzie la romanul lui Voltaire, *Candid* sau Optimismul (n.red.).
- ^[14] Pentru ca un evreu sau un iudeo-creștin să i se adreseze lui Dumnezeu în numele unui popor credincios, trebuie să se reunească *minyān*-ul, nouă bărbați și un *chazan*, care conduce rugăciunea.
- ^[15] Autoare a cărții *Mar Moussa. Un monastère, un homme, un désert*, Albin Michel, 2006.
- ^[16] L'Harmattan, 2014.
- ^[17] Albin Michel, 2011; Le Livre de Poche, 2013.

CUPRINS

I AL DOISPREZECELEA PERGAMENT

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27

II DÂNSUL RĂULUI

28
29
30
31
32
33
34
35

36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56

III CHIPUL PROFETULUI

57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74

[75](#)
[76](#)
[77](#)
[78](#)
[79](#)
[80](#)
[81](#)
[82](#)
[Epilog](#)
[Mulțumiri](#)
[Nota autorului](#)

Table of Contents

I AL DOISPREZECELEA PERGAMENT	5
1	6
2	9
3	13
4	18
5	21
6	25
7	28
8	31
9	34
10	37
11	40
12	44
13	45
14	49
15	50
16	54
17	57
18	60
19	62
20	64
21	68
22	70
23	73
24	75
25	78
26	80
27	84
II DANSUL RĂULUI	86
28	88
29	90

30	93
31	96
32	98
33	101
34	103
35	106
36	111
37	113
38	116
39	118
40	120
41	122
42	124
43	127
44	130
45	133
46	136
47	139
48	141
49	144
50	146
51	149
52	151
53	155
54	158
55	161
56	163
III CHIPUL PROFETULUI	165
57	166
58	169
59	172
60	175
61	178
62	181

63	185
64	187
65	191
66	193
67	196
68	198
69	200
70	203
71	206
72	208
73	210
74	212
75	214
76	216
77	218
78	221
79	224
80	228
81	230
82	232
Epilog	234
Mulțumiri	237
Nota autorului	238